

KOMMUNISTI

N° 11 (35)

Marraskuulla

1927

TOIMITUS:

K. Rovio Yrjö Sirola
V Ojanen J. A. Komu
Lauri Letonmäki

SISÄLTÖ

Puolueväittely ja oppositsioni	465
Puolueemme Keskuskomitean teesit XV puoluekokoukselle:	
a) Direktiivit kansantalouden 5-vuotissuunnitelman laatimista varten	467
b) Työstä maaseudulla	480
Trotskilainen oppositsioni ennen ja nyt.—Tov. Stalinin puhe KK:n täysistunnossa	493
Oppositionin liittolaiset rajan takana. Kirj. D. Manuïlski	503
Oppositionin vastateesit työstä maaseudulla	508
Leniniläisen suunnan puolesta maaseutupolit. kysymyksissä:	
Taloudelliset perspektiivit maaseudulla. Kirj. N. Buharin	531
Maaseudun jakaantumisesta luokkakerroksiin ja osuustoiminnasta. Kirj. J. Jakovlev	538
Tov. Sinovjevin nykyinen «historiallinen valhe» Kirj. O. V. Kuusinen	552
Leniniläisen Kominternin 21 ehtoa. Kirj. G. Sinovjev	554
Vastausta tov. Sinovjeville. Kirj. O. V. Kuusinen	572

Puolueväittely ja oppositio

DISKUSSIONILEHDEN 1 numerossa kirjoittaa puolueemme pää-äänenkannattaja «Pravda»:

NKP:n(b) edessä on puoluekokouksen edellä käyvän väittelyn aika. Edessä olevan kuukauden ajalla koko puolue alimmista osistaan ylimpiin saakka käsittelee ja tarkastaa keskustelunsa ja Keskus-Kontrollikomiteansa linjaa ja niiden XIV puoluekokouksen jälkeen suorittamaa työtä sekä antaa niistä arvostelunsa. Emme epäile etteikö tämä arvostelu tule yksimielinen. Puolueen johtavat elimet ovat horjumatta ja varmasti seuranneet **bolshevistista leniniläistä linjaa** sekä sisäisessä että kansainvälisessä politiikassa. Että tämä linja on ollut **ehdottomasti oikea**, sitä todistaa joukko mitä suurimpia saavutuksia niin hyvin sisäisen sosialismin rakennustyön kuin kansainvälisen vallankumouksen kehityksen alalla. Suurista vaikeuksista ja useista, yksityisillä taistelun alueilla väliaikaisista tappiosta huolimatta menee sosialismin asia järkkymättä eteenpäin koko maailmassa ja jokainen sen askel osoittaa leniniläisen puolueen linjan oikeaksi.

Paitsi puolueen johtavien elinten selostuksia ja näiden elinten valintaa, on XV puoluekokouksen työjärjestykseen asetettu polttavimpia esillä olevia sosialistisen rakennustyömme kysymyksiä. Sellaisia ennen muita on kysymys **taloutemme kehityksen teistä edessä olevana viisivuotiskautena** sekä kysymys **puolueen tehtävistä maaseudulla**.

Kuusi vuotta olleen uuden talouspolitiikan ajalla olemme maassamme luo-
neet lujat **suunnitelmaisen** talouden-
hoidon edellytykset. Tämä velvoittaa puoluekokouksessa meidät asettamaan

sosialistisen suunnitelmallisuuden pääperusteet harkittaviksi sekä koko puolueen kollektiivisen kokemuksen perusteella määrittelemään ja muovaamaan ne puoluekokouksen ohjelmallisiksi direktiiveiksi. Lujitettuaan näiden kuuden vuoden ajalla sosialistisia hallitsevia asemia kaupungissa, olemme käyneet voimistamaan sosialistista vaikutustamme maaseudun pikkutalonpoikaseen talouteen. Tästä seuraa uudelleen joukko maaseututyömme kysymyksiä, joissa välttämättä tarvitaan puoluekokousten päätösten muodossa yleisiä ohjeita.

Keskuskomitean ja Keskus-Kontrollikomitean yhteinen kokous on molemmista kysymyksistä laatinut teesit ja kiinnittäen niihin koko puolueen huomion, jättänyt ne pohjaksi puoluekokouksen edellä tapahtuvaa käsittelyä varten. Puolue panee mitä suurinta huomiota siihen että mitä laajimmat puolueen jäsenjoukot ottavat aktiivisesti osaa Keskuskomitean ja Keskus-Kontrollikomitean teesien käsittelyyn, tarkastaen niitä kaikkien puoluejärjestöjen käytännöllisen työn kannalta sekä täydentäen niitä asiallisilla korjauksilla ja uusilla kohdilla, jos sellainen näyttää välttämättömältä. Puolueen jokaisen jäsenen, joka suhtautuu puolueen työhön kuin omaan asiaansa, joka kärsii uuden sosialistisen rakennustyömme puutteista, tulee ottaa aktiivisesti osaa puoluekokouksen edellä käytävään keskusteluun, pyrkiä saattamaan se asialliseen uomaan, tuottamaan suurinta hyötyä puolueen käytännölliselle työlle, sille maamme sosialistiselle rakennustyölle, josta olemme vastuunalaisia kansainvälisen proletariaatin edessä.

Valitettavasti on puolueessamme henkilöitä, jotka sen sijaan että auttaisi-

vat puoluetta käytännöllisessä työssä, ovat asettaneet päämääräkseen saattaa puolueen riveihin niin suurta epäjärjestyä ja tuottaa puolueelle ja sen mukaisesti sosialistiselle rakennustyölle ensimmäisessä proletariaatin diktatuurin maassa niin suurta vahinkoa kuin suinkin voivat.

Puoluekokouksen edellä tapahtuvan käsittelyn ensi päivinä Moskovassa ja Leningradissa ilmeni että trotskilainen fraktsia oli asettanut päämääräkseen asiallisen käsittelyn estämisen. Trotskilaiset esiintyivät järjestettynä fraktsiana (ja jos lausuu tarkemmin, täytyy jo sanoa: osaksi puolueen sisälle, osaksi vanhan leniniläisen puolueen lähelle muodostueena uutena puolueena). Vastuunalaisuus tuollaisesta esiintymisestä lankeaa kokonaan ja yksinomaan itse trotskilaisille, sillä puolue ei ole antanut eikä anna vahvistustaan tuollaisen «fraktsian» laillistuttamiselle. Tämän trotskilaiden käyttäytymisen XV puoluekokous epäilemättä ottaa huomioon päättäessään välttämättömistä toimenpiteistä niiden hajoittavan fraktsiotoiminnan täydellisesti ja lopullisesti lakkauttamiseksi.

Olemme velvolliset nyt uuden keskustelun alkaessa muistuttamaan koko puoluetta — ja myös oppositioria — Leninin aikana tapahtuneen vuoden 1921 keskustelun kokemuksista, jolloin Trotski silloinkin muodosti erikoisen fraktsiansa Leniniä vastaan. Silloisen keskustelun jälkeen seurasi välittömästi Kronstadtin kapina, jonka panivat toimeen huomattavassa määrässä sen takia valloilleen päässeet vastakumoukselliset voimat, että riittävyys heikensi puoluetamme ja erikoisen raskaan ajan kohdan vallitessa irtautti sitä proletariaatin diktatuurin lujittamisen jokapäiväisistä poliittisista tehtävistä. Lenin nimitti suoraan keskustelun sallimista «erehdykseksi» ja keskustelua «liialliseksi komeudeksi», sekä esitti puoluekokoukselle päätöslauselman, jossa täydellisesti ja päättävästi puolueesta erottamisen uhalla kielletään fraktsiointi-toiminta puolueessa olivatpa fraktsiohenkilöt puolueen rivijäseniä tahi Keskus-

komiteaan kuuluvia. Voimmeko nyt sanoa että olosuhteet, joissa fraktsiointi oli liiallista komeutta, ovat pois, että meillä ei enää ole vaikeuksia eikä vaaroja ja että heikkouttamme sekä oppositiorin fraktsiointiaistelua hyväksyen käyttäen vihollinen ei vaani meitä? Tietenkin on asiantila maassamme nykyään aivan toinen kuin se oli v. 1921. Mutta eiköhän edessämme ole vaikeuksia ja vaaroja erittäinkin **kansainvälisellä alalla**. Eikö itse oppositiorin huuda lukemattomista ympärillämme ja edessämme olevista vaikeuksista ja vaaroista (vaikkakaan ei ymmärrä näiden vaikeuksien suuruutta)? Elleivät nämät huudot olisi teeskenteilyä ja jos oppositiorin todella tahtoisi auttaa eikä vahingoittaa puoluetta, niin eikö sen itsensä tulisi osoittaa esimerkkiä järjestyksestä, jonka puutteessa ei voi olla puhettakaan vaikeuksien ja vaarojen poistamisesta. Mutta asia kokonaisuudessaan onkin siinä että oppositiorin on jo kauan sitten jättänyt puolueen tukemisen ja sen sijaan pyrkii käyttämään jokaista vaikeutta ja vaaraa puoluetta vastaan, heikontaan sitten proletariaatin diktatuurin menestystä.

Oppositiorin yrityksiin rikkoa asiallinen käsittely, vastaa puolue **trotskisin täydellisellä aatteellisella musertamisella**, puolue pitää trotskismia aatteellisena menshevismien sukulaisena ja alun antajana toiselle, Leninin puoluetta vastaan taistelevalla puolueelle, ja sellaisena **kukistaa sen loppuun saakka**.

Mitä toimenpiteitä keskustelun jälkeen puoluekokouksen taholta tarvitaan fraktsiointiminnan lopettamiseksi, riippuu suurimmassa määrässä **fraktsiolaisista itsestään**, kaikesta niiden suhtautumisesta puoluekokouksen edellä ja kokouksen aikana. Puolue asettaa tehtäväkseen taata itselleen puolueen sisäisen elämän ja työn terveen ehdot proletariaatin diktatuurin johtamis- ja lujittamistyössä. Puolue tarvitsee **asiallisen** työn teon mahdollisuutta kuin puhdasta ilmaa, puoluetta tuskastuttaa vahingollinen ja tuhoava sabotaashi sisältäpäin, jota oppositiorin jo neljä vuot-

Direktiivit kansantalouden viisivuotissuunnitelman laatimista varten

(Teesit XV puoluekokoukselle, hyväksytyt NKP:n (b), KK:n ja KKK:n yhteisessä täysistunnossa lokakuun 23 pnä 1927)

Sosialistisen rakennustyön tulokset ja edellytykset.

1. Lokakuun vallankumouksen jälkeen kuluneen kymmenvuotiskauden tulokset tuovat ilmi tämän vallankumouksen valtavan kansainvälisen merkityksen osana kansainvälisestä vallankumousprosessista, joka muokkaa kapitalistisen yhteiskunnan sosialistiseksi yhteiskunnaksi.

Proletariaatin diktatuuri, tuotantovälineiden, kuljetuslaitoksen, luoton, ulkomaankaupan ja maan proletaarinen kansallistuttaminen — kaikki nämä edellytykset ovat vaikuttaneet sen, että Neuvostoliiton talouden kehitys kulkee periaatteellisesti toisilla, sosialistisilla perusteilla.

Periaatteellisesti toiseksi on tullut näiden talouden hallitsevien kukkulain yhteiskunnallinen luokkamerkitys, jotka määrävät koko kansantalouden kehityksen.

Periaatteellisesti toiseksi ovat muodostuneet kaupungin ja maaseudun keskinäiset suhteet, sillä teollisuus on «kääntänyt kasvonsa maaseutuun päin», tullen sen sosialistisen uudeksimuokkauksen tekijäksi, ja sisämarkkinain kasvu on päinvastoin kuin kapitalismin vallitessa alkanut ilmaista maaseudun hyvinvoinnin kasvua, eikä sen rappeutumisprosessia.

Periaatteellisesti toinen on kansantalouden organisaatorinen rakenne, sillä suurteollisuuden ja muiden hallitsevien

kukkulain kansallistuttamisen perusteella kävi mahdolliseksi talouden suunnitelmallinen johto, joka yhä pienentää kapitalististen tavaramarkkinain alaa.

Periaatteellisesti toinen on kansallistulon jako, joka kokonaan poistaa entisten hallitsevien luokkien henkilökohtaisen kulutuksen ja samalla hävittää huomattavan osan tuottamattomasta kulutuksesta.

Nämä Neuvostoliiton talouden erikoispiirteet ovat tehneet mahdolliseksi kapitalistisiin maihin verraten paljon nopeamman jälleenrakentamisprosessin sekä yleensä nopeamman taloudellisen kasvun.

2. Taloudellisen kehityksen tuloksen niin sanotun «uuden talouspolitiikan» aikana, joka laski pohjan valtion sosialistisen teollisuuden ja yksinkertaisten tavarantuottajain, talonpoikain pikku talouksien yhteensovittamiselle, ovat täysin vahvistaneet sen Leninin väitteen, että meidän maassamme on olemassa riittävästi kaikkea välttämätöntä sosialismin rakentamiseksi loppuun saakka, että Neuvostoliiton taloudellisen ja yhteiskunnallisen kehityksen sisäiset objektiiviset ehdot eivät suinkaan sisällä proletariaatin diktatuurin välttämätöntä kukistumista tai «rämettymistä», että talonpoikaistalouksien suurilukuisuus ja valtion talouden yhteys näiden talouksien kanssa ei suinkaan muuta maamme talonpoikaisen rajoittuneisuuden maaksi.

ta yhtä mittaa on proletariaatin vihollisten iloksi harjoittanut proletariaatin diktatuurin suhteen.

Suojeltuaan proletariaatin diktatuurin maan kaikilta sen porvarillisen demokration maaksi muuttamisyrittäyksiltä, puolue kykenee kaikin tarpeellisin keinoin takaamaan itselleen lujan sisäisen rauhan

ja rautaisen leniniläisen yhtenäisyyden.

Ja väittelyssä ponnistaa puolue kaikkensa lohkaistakseen oppositiosta vielä trotskilaisten perässä kulkevat viimeisetkin kymmenet ja sadat työläisjäsenet selvittämällä heille trotskilaisten aatteiden syvän opportunistisen, sosialidemokraattisen luonteen.

Taloudellisen kehityksen tulokset osoittavat aivan silminnähävästi, että uuden talouspolitiikan aikana on tapahtunut perinpohjainen uudestiryhmittely talouden yhteiskunnallistettujen muotojen (ennen kaikkea sosialistisen teollisuuden), yksinkertaisen tavaratalouden ja kapitalistisen talouden välillä. Kun uuden talouspolitiikan alussa valtion teollisuus oli melkein kokonaan seisauksissa, valtion ja osuuskuntaelimet itse turvautuivat tavaravaihdossa yksityisten välittäjien apuun ja yksityinen pääoma, jolla oli pääoman nopean kiertokulun kaikki edut puolellaan, näytteli suhteellisesti suurta osaa, niin nyt siirryttäessä jälleerakentamiskaudesta talouden uudelleen järjestelyn kauteen, sosialistinen teollisuus ja muut talouden hallitsevat kukkulat näyttävät jo ratkaisevaa ja johtavaa osaa koko kansantaloudessa, valtion ja osuuskuntain kauppa käsittää tärkeimmän osan koko maan tavaravaihdosta, määrää kehityksen yleisen suunnan, työntäen pois yksityisen pääoman, vetäen perässään ja vähitellen uudeksi muokaten yksinkertaisten tavarantuottajain, talonpoikain talouden.

Tällaisissa oloissa, huolimatta yksityisen pääoman absoluuttisesta kasvusta, synnyttää talouden yhteiskunnallistetun osan paljon nopeampi kasvu, samalla kun se moninkertaisesti vähentää pikkuporvarillisella pohjalla kasvavan yksityispääoman aiheuttamaa vaaraa, lujat edellytykset sosialismin lopullista voittoa varten. Yhteiskunnalliselta luokkanäkökannalta merkitsee tämä, että huolimatta kehitysprosessin ristiriitaisuudesta, huolimatta kaupungin ja maaseudun porvariston (kulakin ja nepmanin) kasvusta, työväenluokan ominaispaino on lisääntynyt, sen yhteys talonpoikaiston pääjoukkojen kanssa on lujittunut ja proletariaatin diktatuuri vahvistunut.

3. Suunnitelmallisesta johdosta saatu kokemus on todistanut, että suunnitelmiin on usein täytynyt tehdä enemmän tai vähemmän oleellisia korjauksia, että niillä tuli pakostakin olemaan suhteellinen, ehdollinen luonne, että reaalin, todellinen suunnitelma syntyy välttämät-

tä orgaanisesti, elimellisesti sitä mukaa kuin kansantalouden järjestyneisyys todellisesti kasvaa ja sitä mukaa kuin lisääntyvät maan talouden kasvavan yhteiskunnallistumisen pohjalla tarkan kirjaamisen ja ennakoarvion mahdollisuudet.

Riippuvaisuus sadosta ja se että on mahdoton etukäteen esittää satomääriä täsmällisellä tilastolla; riippuvaisuus markkinoiden sokeista voimista, joita suunnitelmallisuus yhä enemmän panee aisoihin, mutta joita ei vielä kokonaan ole saatu sen puitteisiin; konjunktuurivaihtelut maailman markkinoilla ja riippuvaisuus niistä; ja lopuksi talouden ulkopuolella olevat tekijät, jotka johtuvat etupäässä vihamielisestä kapitalistisesta ympäristöstä ja jotka heijastuvat sekä taloudellisissa suhteissamme ulkomaiden kanssa että maan rajojen sisällä vallitsevissa taloudellisissa suhteissa, — kaikki nämä vaikuttavat, että suunnitelmalliset ja numerolliset ennakkolaskelmat saavat yleensä suhteellisen merkityksen.

Kansantalouden viisivuotissuunnitelmassa tulee tuntumaan kansainvälisten tekijäin erityinen paine kapitalististen valtioiden ja Neuvostoliiton välisten suhteiden kiristymisen yhteydessä.

Ottaen huomioon sotilaallisen päällekkäisyyden mahdollisuuden kapitalististen maiden puolelta ihmiskunnan historian ensimmäistä proletaarivaltiota vastaan, on viisivuotissuunnitelmaa laadittaessa kiinnitettävä suurin huomio niiden kansantalouden alojen ja erittäinkin niiden teollisuusalojen mahdollisimman nopeaan kehittämiseen, joiden osalle sota-aikana pääasiassa lankeaa maan puolustuskuntoisuuden ja taloudellisen kestävyuden turvaaminen.

Puolustuskysymyksiin on viisivuotissuunnitelman laatimisen yhteydessä kiinnitettävä ei ainostaan suunnittelevien ja talousorganien huomio, vaan myöskin ja ennen kaikkea on pidettävä huolta siitä, että niihin kiintyy koko puolueen huomio. Toisaalta taas on viisivuotissuunnitelmaa laadittaessa myöskin otettava huomioon katojen mahdollisuus useiden hyväsaatoisten vuosien jälkeen.

4. Kansantalouden viisivuotissuunnitelmaa laadittaessa, samoin kuin yleensä laadittaessa taloussuunnitelmia, lyhyempää tai pitempää aikajaksoa varten on välttämätöntä mahdollisimman edullisella tavalla sovittaa yhteen seuraavat taloudelliset tekijät: työläis- ja talonpoikaismassojen laajeneva kulutus; laajennettu uusintaminen (kasaantuminen) valtion teollisuudessa, laajennetun uusintamisen pohjalla koko kansantaloudessa; kapitalistisiin maihin verraten nopeampi kansantalouden kehitys ja talouden sosialistisen sektorin ominaispainon, osuuden ehdoton systemaattinen lisääminen, joka on tärkein ja ratkaiseva näkökohta proletariaatin koko talouspolitiikassa.

Tämän ohella on **kansainvälisissä suhteissa** välttämätöntä, ettei lähdetä näiden suhteiden mahdollisimman laajan kehittämisen yksikantaisesta tunnuslauseesta (tämä tunnuslause, jonka oppositio on esittänyt, jos sitä johdonmukaisesti toteutettaisiin, merkitsisi ulkomaankaupan monopoolin lakkauttamista ja sekä taloudellista että sotilaallista antautumista kansainvälisen porvariston armoille), eikä myöskään taloudellisten suhteiden supistamisesta kapitalistisen maailman kanssa (tällaisen tunnuslauseen toteuttaminen merkitsisi meidän yleisen taloudellisen kehityksemme ja sosialistisen rakennustyömme vauhdin suurta hidastuttamista). Tässä suhteessa on lähdettävä mahdollisimman laajoista suhteista, **mikäli** nämä suhteet (ulkomaan kaupan, ulkomaisen luoton, konsessioiden, ulkomaisten teknillisten voimain käytän j. n. e. laajentaminen) lisäävät Neuvostoliiton taloudellista mahtia, tekevät sen riippumattomammaksi kapitalistisesta maailmasta, laajentavat Neuvostoliiton teollisen kehityksen sosialistista perustaa, — ainoastaan **näissä** rajoissa voi puhua mahdollisimman laajoista suhteista.

Tuotannon ja kulutuksen välisten suhteiden alalla on ehdottomasti otettava huomioon, että nykyisenä ajankohtana ei saa lähteä **samalla kertaa** niiden molempien mahdollisimman korkeasta tasosta (kuten oppositio vaa-

tii), sillä se on tehtävä, jota on mahdollon ratkaista, eikä myöskään yksipuoliselta **kasaamisen etujen näkökannalta** (kuten vaati тов. Trotski asettaessaan v. 1923 ankaran keskityksen tunnuslauseen ja vaatimuksen suuremman puristuksen kohdistamisesta työläisiin), eikä yksipuoliselta **kulutuskäkökannalta**. Ottaen huomioon sekä näiden eri näkökohtien suhteellisen vastakohtaisuuden että niiden keskinäisen vuorovaikutuksen ja riippuvaisuuden, jota paitsi nämä näkökohdat ja edut pitkäaikaisen kehityksen kannalta lankeavat yleensä yhteen, on välttämätöntä lähteä molempien näiden näkökohtien parhaasta yhteensovittamisesta.

Samaa on sanottava **kaupungin ja maaseudun**, sosialistisen teollisuuden ja talonpoikaistalouden suhteen. On väärin lähteä vaatimuksesta että pitää ottaa **mahdollisimman paljon** varoja talonpoikaistaloudesta teollisuuteen, sillä tämä vaatimus merkitsee ei ainoastaan poliittisten suhteiden rikkoontumista talonpoikaiston kanssa, vaan myöskin teollisuuden raaka-aineperustan rikkoontumista, sen sisämarkkinain rikkoontumista, viennin rikkoontumista ja koko kansantalouden järjestelmän tasapainon häiriintymistä. Toisaalta taas olisi väärin kieltäytyä ottamasta maaseudun varoja teollisuuden rakentamiseen; se merkitsisi tällä hetkellä kehityksen hidastuttamista ja tasapainon häiriintymistä naan teollistuttamisen vahingoksi.

Kehityksen **nopeuden** suhteen on myöskin välttämätöntä ottaa huomioon tehtävän tavaton monimutkaisuus. Tässä suhteessa ei ole lähdettävä kaikkein korkeimmasta mahdollisesta kasaamisesta **lähimpänä** vuotena tai lähimpinä vuosina, vaan sellaisesta kulutuksen ja kasaantumisen suhteesta, joka takaisi **pitemmäksi aikaa** kaikkien nopeimman kehityksen. Tältä kannalta on päättäväisesti ja kerta kaikkiaan tuomittava oppositioonin tunnuslause hintojen korottamisesta: tämä tunnuslause veisi ei ainoastaan byrokraattiseen «rämettymiseen» ja teollisuuden monopolistiseen mätänemiseen, se ei ainoastaan olisi

isku kuluttajia, erittäinkin työväenluokkaa sekä maaseudun ja kaupungin köyhälistöä vastaan, se ei ainoastaan antaisi erinomaisia valtteja kulakin käteen, — jonkun ajan kuluttua johtaisi se kehityksen vauhdin jyrkkään alenemiseen sen kautta, että se heikentäisi sisämarkkinat, rikkoisi teollisuuden maataloudellisen perustan ja pidättäisi teknillistä edistystä teollisuudessa.

Mitä tulee **raskaan ja keveän teollisuuden kehittämisen** keskinäiseen suhteeseen, on myöskin välttämättä pidettävä silmällä sitä, että paras mahdollinen suhde niiden välillä tulee huomioonotetuksi. Pitäen oikeana painopisteen siirtämisen tuotannon välineiden tuotantoon, on kuitenkin samalla varottava valtion pääomien liian laajaa sitomista suuriin rakennustöihin, joiden tuloksia voidaan realisoida markkinoilla vasta useiden vuosien kuluttua; toisaalta taas on välttämätöntä ottaa huomioon, että keveässä teollisuudessa (kulutustavara tuotannossa) tapahtuva nopeampi pääoman kierto tekee mahdolliseksi käyttää sen pääomia myöskin raskaan teollisuuden rakentamiseen samalla kehittämällä tätä kevyttä teollisuutta.

Ainoastaan kaikkien yllä osotettujen tekijäin huomioonottaminen ja niiden suunnitelmallinen yhteen sovittaminen tekee mahdolliseksi johtaa taloutta enemmän suunnitelmallisesti, enemmän tai vähemmän kriisittömästi.

5. Luokkataistelun ja luokkien voimasuhteiden kannalta on sen aikakauden, johon nyt olemme siirtyneet, tuntomerkkinä proletariaatin luokkavoimien kasvu, sen liiton vahvistuminen köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikien joukkojen kanssa sekä kaupungin ja maaseudun yksityiskapitalististen aineiden suhteellinen heikkeneminen, rinnan niiden mahdollisen absoluuttisen kasvun kanssa.

XIV puoluekonferenssin ja XIV puoluekokouksen päätökset olivat pohjana oikealle politiikalle maaseudun suhteen nykyisenä ajankohtana ja juuri ne saivat aikaan työväenluokan ja talonpoikaiston pääjoukon liiton vahvistumisen.

Voitettuaan puolueessa syrjäpöytämyksen keskivarakasta vastaan voi proletariaatti nyt työväen ja talonpoikain lujittuneen liiton pohjalla **yhdessä** koko köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikain joukon kanssa ryhtyä systemaattisemmin ja perinpohjaisemmin rajoittamaan kulakin ja yksityispääoman taloudellista voimaa. Tällainen on kansantalouden viisivuotissuunnitelman perustava luokkakanta.

Viisivuotissuunnitelman ongelmat ja puolueen talouspolitiikka.

1. Kaupungin ja maaseudun keskinäisten suhteiden säännöstelyn linjalla sijaitsevat proletariaatin talouspolitiikan päävaikeudet ja perusongelmat.

Viisivuotista taloussuunnitelmaa laadittaessa on lähdettävä niiden tehtävien ratkaisusta, jotka ovat yhteydessä taloutemme perusepäsuhteiden kanssa: **teollisuuden ja maatalouden** välinen epäsuhde, joka ei suinkaan vielä ole poistettu, siitä huolimatta, että teollisuuden kasvu on ollut nopeampaa kuin maatalouden kasvu; epäsuhde teollisuustuotteiden ja maataloustuotteiden hintojen välillä markkinahinnoissa esiintyvät «sakset»; epäsuhde niiden **teollisuuden raaka-aineiden**, jotka ovat maatalouden tuotteita (puuvilla, nahka, villa j. n. e.), kysynnän ja tarjonnan välillä; ja vihdoin epäsuhde maaseudulla löytyvän työvoiman lukumäärän ja sen taloudellisten käyttömahdollisuuksien välillä (n. s. «agraarinen liikaväestö»).

2. Näiden epäsuhteiden poistaminen on ajateltavissa erilaisin keinoin. Niinpä tasapaino esim. teollisuustuotteiden kysynnän ja tarjonnan välillä voidaan saavuttaa **kohottamalla teollisuustuotteiden hintoja** (oppositioonin ehdottama menettelytapa, jonka puolesta se on viime aikoihin saakka tehnyt propagandaa); tämä menettelytapa on puolueen kuitenkin edellä jo esitettyjen syiden perusteella jyrkästi hyljättävä. Se voitaisiin saavuttaa **maataloustuotteiden hintojen jyrkällä alentamisella**; tämä menettelytapa veisi kuitenkin ke-

hityksen vauhdin hidastumiseen, vähentäen vientimahdollisuuksia ja hävittäen vielä perinpohjaisemmin teollisuuden raaka-aineperustan. Se voitaisiin saavuttaa **talonpoikaiston verotuksen** jyrkän lisäämisen avulla. Mutta tämäkin menettelytapa, mikäli se ei koskisi yksin kulakkia, vaan koko talonpoikaismassaa, ei ole käytäntöön sovitettavissa samoista syistä, jotka estävät korottamasta teollisuustuotteiden hintoja tai alentamasta maataloustuotteiden hintoja.

Tällaiset perusepäsuhteiden poistamismenetelmät veisivät joko välittömästi tai loppujen lopuksi tasapainon saavuttamiseen ei tuotantovoimien nopean kehityksen linjalla, vaan niiden tavattomasti **hidastuneen** nousun pohjalla. Toisaalta tällaiset menettelytavat, synnyttäen markkinoilla vassinlaisen tasapainon, eivät suinkaan veisi maaseudun liikkaväestökymyksen ja sen kanssa yhteydessä olevan kaupunki-työttömyyden lieventymiseen ja vielä vähemmän likvidoitumiseen, vaan johtaisivat ne vieläkin pahempaan aseman kärjistymiseen ja kuvastuisivat ne hyvin raskaasti maan koko poliittisessa elämässä. Samoin on hyljättävä myöskin luotonannon «väliaikainen» suuri lisääminen maataloudelle ja viljanviennin mahdollisimman voimakas lisääminen sen avulla, teollisuussijoitusten kustannuksella. Tämä politiikka, joka ulkomaan kaupan monopoliin puitteissa johtaisi ulkomaankauppa-operatsioiden kaikkein suurimpaan laajenemiseen, olisi maan teollistuttamispolitiikan vastainen, pidättäisi teollisuutemme kasvua ja taloudellisesti rappeuttaisi Neuvostoliiton ulkoisen kapitalistisen vihollisemme silmien edessä.

3. **Ainoa oikea tie yllämainittujen epäsuhteiden poistamiseen on teollisuustuotteiden kustannushinnan alentaminen** pontevasti toimeenpannun teollisuuden rationallysoimisen ja laajentamisen pohjalla, siis **teollisuustuotteiden hintojen alentamispolitiikan pohjalla**; **paljotöisten viljelyskasvien viljelyn kehittäminen maaseudulla ja itse maatalouden teollistuttaminen**

(ennen kaikkea kehittämällä teollisuutta, joka ensiasteessa muokkaa maatalouden tuotteita); **pikku säästöjen kaikinpuolinen esillevetäminen** (kotimaiset lainat, säästökassat, sijoitukset kooperatiiveihin, osuuskunnallisten tehtaiden rakentaminen) ja niiden sovittaminen luottosysteemiin.

Ainoastaan tämä tie, joka ei johda taloutta vähemmän vastustuksen suuntaan, vaan suurien vastustusten voittamisen suuntaan, takaa enemmän tai vähemmän harmoonisten suhteiden luomisen maaseudun ja kaupungin välille, järjestelmällisesti poistaa teollisuustuotteiden puutetta, sijoittaa „liiat“ työkadet maan tuotantovoimien keskeyttämättömän lisääntymisen pohjalla, takaa sosialistisen talussektorin ominaispainon lisääntymisen ja proletariaatin sekä työtätekevien talonpoikain laajojen joukkojen hyvinvoinnin alituisen kohoamisen. Paljotöisten viljelysten kehittäminen maaseudulla, maatalouden voimaeräistyttäminen ja teollistuttaminen tulevat ehdottomasti nielemään yhä suuremman määrän työvoimaa, samalla kun laajeneva teollisuus, erittäinkin työpäivän lyhentämisen ja useampien työvuorojen sovittamisen johdosta, tulee nopeammin tasoittamaan työttömyyden kaupungissa. Hintojen alentamis- ja rationallysoimispolitiikka, synnyttään tasapainon kaupungin ja maaseudun välillä, johtaa ehdottomasti pitkäaikaiseen kehitysvauhdin lisääntymiseen. Tämä politiikka, laajentaen joukkojen kulutusta ja synnyttämällä vastaavan koko tuotantoaparaattiin kohdistuvan painostuksen, on paras tae kaikkea määränemistä ja monopolistista loismaisuutta vastaan.

4. Lähtien ulkomaankaupan yleisestä suunnasta (mahdollisimman laajat kauppasuhteet ehdolla että oma tuotantoperusta vahvistuu ja riippumattomuus kapitalistisesta maailmasta lisääntyy, on ulkomaankaupan suunnitelma laadittava niin, että aina on olemassa **aktiivinen balanssi**. Aktiivinen kauppatase, rinnan kullaan lisääntyvän tuotannon kanssa maassa, on valuuttareservin muodostamisen peruslähde,

joka (valuuttareservi) on meille erityisen välttämätön nyt kapitalistisen maailman ja Neuvostoliiton välisten suhteiden kärjistymisen vuoksi, samoin kuin mahdollisten huonojen ja katovuosien vaaran vuoksi.

Viimemainittujen seikkojen johdosta on viisivuotissuunnitelmassa reservien (luontais-, tavara- ja valuuttareservien) kasaamiselle yleensä annettava huomattava tila. Näiden reservien kasaaminen on ehdottomasti välttämätön vakuus, joka suojelee Neuvostoliittoa kansainvälisten markkinain suurista konjunktuurivaihteluista, mahdolliselta taloudelliselta ja finanssiblokaadilta (osittaiselta tai täydelliseltä), maassa sattuvalla kadalta, samoin kuin suoranaisten aseellisten hyökkäyksen tapahtuessa proletaaristen tasavaltojen liittoa vastaan.

5. **Teollisuuden** alalla on merkittävät seuraavat tärkeimmät probleemit: Ensiksikin **tuotantovälineiden tuotannon ja kulutustarpeiden tuotannon** välinen suhde, s. o. raskaan ja kevyen teollisuuden välinen suhde; toiseksi **uusien rakennettävien teollisuusyksikköjen luvun ja niiden lopullisten valmistumisaikojen välinen suhde** (vaara että sidotaan meille ylivoimaisen suuret varat liian laajaan peruspääoman rakentamiseen, kun emme voi niitä pitkiin aikoihin realisoida); kolmanneksi tuotteiden kustannushinnan ja työpalkan välinen suhde; ja vihdoin, toisaalta kotoisia markkinoita ja vientiä varten, toisaalta maamme puolustus-kuntoisuuden turvaamista varten suoritettavan tuotannon keskinäissuhde.

Maan teollistuttamispolitiikan mukaisesti on ensi sijassa lisättävä **tuotantovälineiden tuotantoa** niin, että raskaan ja keveän teollisuuden, kuljetuslaitoksen ja maatalouden kasvu, s. o. niiden tuotannollinen kysyntä tulisi pääasiassa tyydytetyksi Neuvostoliiton sisäisellä teollisuustuotannolla. Kaikkein nopein **kehitysvauhti** on annettava niille raskaan teollisuuden haaroille, jotka lyhimmässä ajassa kohottavat Neuvostoliiton taloudellista voimaa ja puolustus-kuntoisuutta, takaavat kehitysmahdoli-

suuden taloudellisen saarron sattuessa, vähentävät riippuvaisuutta kapitalistisesta maailmasta ja edistävät maatalouden uudeksi muokkaantumista korkeamman tekniikan ja talouden kollektiivisoimisen pohjalla. Tämän vuoksi on erityistä huomiota kiinnitettävä sähköistämissuunnitelman toteuttamiseen, mustan metallurgian ja värimetallurgian kehittämiseen, hiilen, naftan ja turpeen tuotannon edelleen laajentamiseen, samoin yleisen ja maatalouskone-tuotannon kehittämiseen, sähköteollisuuden ja kemiallisen teollisuuden tuotannon, erittäinkin keinoitekoisten lan-noitusaineiden tuotannon laajentamiseen.

Kulutusesineitä tuottavan teollisuuden on kehitettävä tuotantonsa määrä ja laatu sille asteelle, että työ-tätekevien kulutusnormi henkeä kohti voisi huomattavasti nousta. Erityistä huomiota on kiinnitettävä kutoma-, nahka- ja ravinto aineiteollisuuden kehittämiseen, koska ne, turvaten maatalouden raakaainetuotannon kasvun, samalla edistävät maatalouden teollistumista ja maaseudun liikaväestön vähenemistä. **Uusista tuotantohaaroista** on kehitettävä ja järjestettävä: metallurgisen, lämmitysaine- ja kutomateollisuuden tuotantovälineiden tuotanto, auto-, lentokone- ja traktorirakennus, kutomateollisuuden keinoitekoisten raaka-aineiden tuotanto, harvinaisten alkuaineiden tuotanto, alumiini, rautamanganin, sinkin, tyyppiyhdistyksien, kalin tuotanto, elokuva- ja radiovälineiden, radiumin y. m. tuotanto.

Teollisuuden on systemaattisesti **alennettava** tuotteidensa **hintoja**, antaen siten mahdollisuuden «saksien» supistamiseen, s. o. hintojen epäsuhteen poistamisen toisaalta teollisuustuotteiden ja toisaalta maataloustuotteiden hintojen välillä, samoin meidän ja maailmanmarkkinain hintatasojen välillä.

Näiden tehtävien toteuttaminen on mahdollinen ainoastaan **alentamalla** päättävästi tuotteiden kustannushintaa. Senvuoksi on kustannushinnan alentaminen teollisuuden **pääprobleemi**, ja kaikki muut tehtävät on alistettava

tämän probleemin ratkaisusta riippuvaisiksi. Tärkein menetelytapa sen menestyksellisessä ratkaisussa on oleva tuotannon **sosialistinen järkipäristyttäminen**. Uuden tekniikan käyttöönotto, työn järjestelyn parantaminen, työläisten ammattitaidon kohottaminen ja, rinnan työpäivän lyhentämisen kanssa, sen tarkempi käyttö, — siinä järkipäristyttämisen tärkeimmät tekijät. Pontevat toimenpiteet tällä alalla, samalla kun ne antavat mahdollisuuden **työpalkan korottamiseen** ja työväenluokan elintason edelleen nostamiseen johtavat ehdottomasti työpalkan vähenemiseen kutakin tuoteyksikköä kohti, alentavat tuotteiden kustannushintaa, kohottavat työn luottavaisuutta ja luovat lujan pohjan **hintojen alentamispolitiikalle**.

Teollisuuden sisäisen kasaantumisen kasvaminen rinnan kansallisen tulon jakamisen kanssa teollisuuden eduksi antavat mahdollisuuden sijoittaa teollisuuden **peruspääomaan** niin suuria summia, että ne takaavat teollisuudelle välttämättömän kasvunopeuden ja sen järkipäristyttämisen, jos varojen käytössä harjoitetaan ankaraa säästäväisyyttä, rakennuskustannuksia alennetaan päättävästi ja tehtyjä suunnitelmia tarkoin noudatetaan.

Pääoman rakennussuunnitelman perustana tulee luonnollisesti olla koko kansantalouden kaikkein tarkoituksenmukaisimman kehittämisen suunnitelma, ottamalla huomioon kunkin alueen erikoisuudet; sen perustana tulee myöskin olla peruspääoman sijoitusten mahdollisimman suuri efektiivisyys (vaukuttavuus) sekä **töiden päättämiskoihin** että rakennettavien tuotantolaitosten **tuotannolliseen vaikutukseen** nähden. Senvuoksi on pääoma sijoituksia vuosittain tehtävä mahdollisimman suurina erinä suhteellisesti rajoitettuun määrään uusia ja uudelleen järjestämistä varten valittuja vanhoja tehtaita. Pääoman rakennussuunnitelmaa toteutettaessa on pontevasti taisteltava uusien työmenetelmien käytön ja tekniikan uusimpien saavutusten soveltamisen puolesta. Eritoten on tehtävä loppu

suunnattoman korkeasta rakennusaineiden hintaindeksistä ja yleensä rakennustöiden kalleudesta.

Erittäinkin on huomiota kiinnitettävä **työväen asuntojen rakennussuunnitelman** laatimiseen. Ottaen huomioon asuntopulan tavattoman kireyden on työläisasuntojen rakentamista laajennettava niin, että se takaisi lähimpien viiden vuoden kuluessa työläisväestön asuntopinta-alan lisääntymisen.

Viisivuotissuunnitelmaa laadittaessa on ehdottomasti otettava huomioon **paikallisen pikkuteollisuuden**, kotija käsiteollisuuden kehittäminen, koska se, ollen tätä nykyä valtion suurteollisuuden aivan välttämättömänä täydennyksenä, myötävaikuttaa tavarain puutteen ja työttömyyden vähenemiseen. On välttämättömästi pidettävä silmällä tämän teollisuuden sisällyttämistä valtion ja osuustoimintaelimien vaikutuspiiriin, pienteollisuuden osuuskunnallistuttamista, yhdistämistä ja sen tuotannon järkipäristyttämistä ja pikkutuottajien vapauttamista ylösostajien ja muiden kiskurien vallasta.

6. Kuljetuslaitoksen suhteen on tehtäväksi asetettava sellainen kuljetusverkon ja sen työn laajentaminen, joka tyydyttäisi laajenevan tuotannon ja tavaravaihdon tarpeet, yhdistäisi maan kansantaloudelliseen elämään uusia alueita, avaten uusia tavattoman suuria tuotantovoimien kehityslähteitä ja turvaten maan puolustuksen. Ottaen huomioon kuljetuslaitoksen myöhästymisen siirryttäessä jälleenrakentamisesta päätävään uuden rakentamiseen ja järkipäristyttämiseen, on kiinnitettävä sängen vakavaa huomiota kuljetuslaitoksen perinpohjaiseen uudelleen järjestämiseen ja sen järkipäristyttämiseen teknillisessä suhteessa edistyneimpien maiden mallin mukaan. Kuljetuslaitoksen pääomasijoitusten lähteenä tulee olla valtion budjetin varat ja erittäinkin ja etupäässä sen oman kasaantumisen lisääntyminen alentamalla kuljetuksen kustannushintaa ja vähentämällä tuotattomia menoja.

Erikoista painoa on pantava paikallisen kuljetuslaitoksen kehittämiseen,

laajennettava tierakennusta, koneellistettava kulkuvälineitä, etenkin seuduilla, joilla on kehittynyt tavaratalous. Neuvostovallan paikalliselimien pitää erikoisella valppaudella käydä tämän tehtävän ratkaisuun kiinnittämällä siihen sekä paikallisten asukkaiden että paikallisten neuvostojen voimia ja varoja, sillä paikallisen kuljetuslaitoksen riittämätön kehitys on yksi maaseudun teknillisen ja kulttuurisen takapajuisuuden tärkeimmistä syistä.

7. **Maatalouden** alalla on suunnitelmaa laadittaessa lähdettävä siitä että on ehdottaman välttämätöntä kohottaa maataloutta yleensä (ennen kaikkea lisäättävä satoisuutta ja viljelysaloja) ja sekä oikein kytkeä yhteen talouden perustekijät sekä aluenäkökannalta että tuotantohaarojen kannalta katsottuna (viljan viljelys, teknilliset viljelyskasvit ja karjatalous). Jotapaitsi näiden maatalouden haarojen on kehitettävä niin nopeasti, että: 1) tyydytettäisiin laajojen joukkojen kasvavan kulutuksen tarpeet, 2) turvattaisiin sellainen viennin kasvu, joka vastaisi viisivuotissuunnitelmaan sisältyvää tuonti- ja valuuttareservitarvetta, 3) lisättäisiin teollisuuden raaka-ainekäytön tyydyttämistä omaisella raaka-aineella.

Maataloustuotteiden hintapolitiikassa tulee viisivuotissuunnitelman lähtevä välttämättömyydestä luoda pysyvät ja suunnitelmalliset mukaista maan tuotannollista ja henkilökohtaista kulutusta sekä vienninohjelmia vastaavat hinnat, ottaen huomioon oikean suhteen maatalouden eri haarojen kehityksessä.

Voimien ja verojen jakamisen maatalouden eri haarojen välillä määrää yllämainittujen tekijöiden ohella myöskin se, että on välttämätöntä hävittää se epäsuhte, mikä on olemassa työväestön määrän ja niiden todellisen käytön välillä maaseudulla: tästä johtuu välttämättömyys voimistuttaa **paljotöisten viljelysten** kehitystä ja **maatalouden teollistuttamista**, etupäässä kehittämällä maataloustuotteiden alustavaa muokkausta. Tästä johtuu se, ettei maatalouden teknillisiä kysymyksiä voida käsitellä yksikantaisesti, sekä välttämättö-

myys tehdä ero viljanviljelysalueiden (traktori, koneet, lajitellut siemenet j. n. e.), intensiivisten teknillisten viljelyskasvien viljelysalueiden (maanparannukset, ojitus, kastelu, lannoitusaineet jne.) ja vihdoin karjanhoitoalueiden (rodun parantaminen ja tuotteiden myynnin järjestäminen) välillä. Suunnitelman on eritoten pyrittävä sellaiseen vehnän ja ohran viljelysalojen laajentamiseen, sellaiseen näiden tuotteiden satoisuuden ja kauppaan tavarana lähtevän osan lisäämiseen, joka tyydyttäisi sisämarkkinain kasvavan tarpeen ja takaisi välttämättömän vientimäärän. Suunnitelmaan tulee sisältyä **pääomasijoituksia** maatalouteen sekä itsensä talonpoikaiston puolelta että myöskin valtion budjetista, sijoituksia, jotka tarkoittavat maatalouden koneellistuttamista, välttämättömien kastelutöiden suorittamista ja maanparannustöitä yleensä, jotapaitsi erikoista huomiota on kiinnitettävä sellaisiin töihin, jotka ovat yhteydessä katojen välttämisen kanssa.

Viisivuotissuunnitelmaan on sisällytettävä **maajärjestelyn** jouduttaminen, sillä se on välttämätön edellytys, jota ilman maatalous ei voi siirtyä korkeammalle maanviljelysasteelle, eivätkä voi menestyä kollektiiviset talousmuodot, se takaa köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikain edut taistelussa kulakkia vastaan. On myöskin voimistutettava siirtolaisuutta, joka, samalla kun se edistää maatalouden tuotantovoimien lisääntymistä ja parantaa omistamattomien ja vähävaraisten talonpoikaisryhmien asemaa, vähentää »maaseudun liikkävää väestöä».

Suunnitelman on lähdettävä puolueen luokkanäkökannalta, nimittäin poliittiselta, joka nojaa talonpoikaisköyhälistöön ja ollen liitossa keskivarakkaan talonpoikaiston kanssa suuntaa hyökkäyksensä kulakkia vastaan. Suunnitelman on siis lähdettävä **osuustoiminnan** kannattamisesta (hyljäten tässä suhteessa jyrkästi oppositioonin ehdotuksen pääomien siirtämisestä pois kooperatiiveista, joka kokonaan kumoaisi Leninin osuustoiminnallistuttamissuunnitelman); sen on lähdettävä oikeasta

osuustoiminnan sisäisestä politiikasta (luotonanto vähävaraisille, taistelu kulakkipyrkimyksiä vastaan, vastaava politiikka koneosuuskunnissa jne.); sen on lähdettävä siitä, että rinnan kaikinpuolisen **myyntikoperatiivien** kannattamisen kanssa on nykyään voimakkaasti kannatettava myöskin kaikkia elinvoimaisia **tuotantokoperatiivimuotoja** (kommuuneja, kollektiivisia talouksia, artteleita, tuotannollisia yhdistyksiä, osuuskunnallisia tehtaita jne.), sekä neuvostotalouksia, jotka tulee kohottaa korkeammalle kehitysasteelle.

8. Sosialistisen rakennustyön tärkein tehtävä tavarain vaihdon alalla on **markkina-anarkian** ja aineellisten varojen hajallisen käytön, joka on kapitalistiselle ja kotavalle ominaista, voittaminen, edelleen kehittämällä ja järkiperaistytämällä yhteiskunnallistutettua tavaravaihdon sektoria.

Tavarain vaihdon yhteiskunnallinen sektori, laajentuen työntämällä syrjään yksityistä pääomaa, luoden suunnitelmataloudellisen pohjan tavarainvaihdon alalla järkiperaistytämällä kauppaverkkoa ja supistamalla tuottamattomia kuluja, vahvistaa kaikkia uuden sosialistisen jakosysteemin suuria taloudellisia etuja ja muodostuu myöhemmin, rinnan sosialistisen rakennustyön saavuttaman menestyksen kanssa, sosialistiseksi tuotteiden jakoaparaatiksi.

Yksityiskauppiaan työntäminen pois markkinoilta osuustoiminnallisen ja valtion kaupan avulla tulee tapahtua rinnan niiden todellisten järjestöllisten ja aineellisten mahdollisuuksien kehityksen kanssa, jotta tämä yksityispääoman syrjäyttäminen ei synnyttäisi aukkoa tavarainjakoverkossa ja keskeytyksiä markkinain varustamisessa.

Osuuskuntien ja valtion kaupan, joihin suunnitelmallinen johto helpoimmin vaikuttaa, vahvistaminen ja kasvu helpottaa suuresti taistelua hintojen ja kulutusindeksin alentamisen sekä tukkuja vähittäiskaupan saksien poistamisen puolesta.

Erityistä huomiota on kiinnitettävä **osuustoimintaan**. Sen tehtävänä on yhä täydellisemmin vallata yhä laajemmat

väestöpiirit. Koperatiivien on muodostuttava kaikkein halvimmaksi ja kaikkein järkiperaisimmaksi koneistoksi, jonka välityksellä tavarat kulkevat tuottajilta kuluttajille. Vetämällä joukot järjestötiestä taloudelliseen toimintaan on sen myötävaikutettava kuluttajaväestön kysynnän ilmaisamiseen ja tämän kysynnän suunnitelmanmukaiseen tyydyttämiseen tekemällä tilaussysteemin välityksellä teollisuudelle hyvissä ajoin ilmoituksia.

Maan tuotantovoimien kehityksen edut vaativat sellaista varojen jakoa, että mahdollisimman suuri osa niistä tulisi sijoitetuksi tuotantoon ja mahdollisimman pieni osa tulisi kiinnitetyksi tavarainjakoverkkoon.

Tavarain kierron jouduttaminen kaupassa, rinnan yleismenojen vähentämisen ja kunkin kauppayksikön työn tiivistämisen, tavarainjakoteiden yksinkertaistuttamisen, lyhentämisen ja oikaisemisen kanssa ovat tärkeimmät meneteltävät tämän tehtävän ratkaisussa.

Suunnitelmallisen johdon etevämyys vaikuttaa, että neuvostotalous voi päästä paljon vähemmällä tavaravarastoilla kuin on välttämätöntä kapitalistisessa taloudessa, joka merkitsee koko kansantalouden kannalta katsoen suurta säästöä. Suunnitelmassa on kuitenkin otettava huomioon sellaisten **tavaravarastojen** muodostaminen, jotka ovat välttämättömiä sekä maikkirain keskeyttömän varustamisen kannalta että markkinakonjunktuurin sesonkivaihtelujen tasaamiseksi.

Suunnitelmassa on lopuksi otettava huomioon riittävät määrärahat jakoaparaatin laajentamista ja uuden korkeamman teknillisen perustan luomista varten sille (uusien varastojen, elevaattorien, jäähdytyslaitosten y. m. rakentaminen).

9. **Rahan kierron ja luoton alalla** on suunnitelmaa laadittaessa lähdettävä **tservontsin ostokyvyn systemaattisesta kohottamisesta**. Paperirahan emissiooni on rajoitettava sellaiseen määrään, joka vastaa tavarain vaihdon kasvua.

Samalla on budjetin jatkuvasti kasvavassa muodostettava huomattavia budjettireservejä, jotka takaisivat riittävän manövreerausvapauden sekä kotimaassa että ulkomaanmarkkinoilla.

Luottosysteemi muodostuu yhä suuremmassa määrässä talouden sosialistisen sektorin vahvistamiskeinoksi ja erittäinkin maaseudun köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikaiskerrostojen tukemiseksi.

Suunnitelmassa on otettava huomioon toimenpiteet **pikkusäästöjen** vetämiseksi valtion luoton piiriin. Tämä pikkusäästöjen kerääminen, antaen yhtäältä lisävaroja teollistuttamista varten, samalla myötävaikuttaa lähimmän viisivuotiskauden kuluessa tasapainon synnyttämiseen teollisuustuotteiden maksukykyisen kysynnän ja niiden tarjonnan välillä.

10. Viisivuotissuunnitelman on kiinnitettävä erityistä huomiota takapajuisten, tsarismien politiikan aikaisemmin kahlehtimien alueiden talouden kehittämiseen, tarkoituksessa taloudellisesti kohottaa näitä alueita niiden taloudellisten tarpeiden ja mahdollisuuksien mukaisesti ja sovittamalla niiden omat tarpeet ja vaatimukset koko Neuvostoliiton tarpeiden ja vastimusten kanssa.

11. Viisivuotissuunnitelman tärkeimpien ongelmien oikea ratkaisu aiheuttaa sellaisen **kansallistulon lisääntymisen ja sen jakaantumisen**, joka takaa työväenluokan, köyhimmän ja keskivarakkaan talonpoikaiston hyvinvoinnin lisääntymisen, tehden samalla mahdolliseksi koko kansantalouden suurimman mahdollisen kehitysnopeuden.

Työväenluokan lukumäärän kasvu ja työn tuottavuuden lisääntyminen teollisuuden perinpohjaisen uudelleen järjestämisen kautta, joka lisää tavattomasti tuotemäärää kutakin työläistä kohti, johtaa proletaarisen valtion olosuhteissa työpäivän edelleen lyhentämiseen ja työpalkan kohoamiseen, joka esiintyy erittäinkin reaalityöpalkan kohoamisena. Kansantalouden yleinen voimistuminen takaa mahdollisuuden edelleen lisätä menoja työväen joukkojen muiden aineellisten ja kulttuuritarpeiden

tydyttämiseen - ennen kaikkea **asuntojen rakentamiseen**, koulujen, teknikumien ja klubien rakentamiseen, ruokaloiden, lastenseimien, lastenkotien ym. järjestämiseen.

Kaikki tämä rinnan ammattiteknillisten oppilaitosten verkon samanaikaisen kehittämisen ja koko kansanvalistuksen sosialistisen rakennustyön tarpeisiin soveltamisen kanssa luo edellytykset työväenjoukkojen kulttuuritason nopealle nousulle, niiden kasvavalle aktiivisuudelle sosialismin rakentamisessa, ja sen kautta proletariaatin diktatuurin tärkeimmän perustan vahvistumiselle.

Maatalouden kehittäminen sen koneellistuttamisen ja voimaperäistytymisen avulla, sen kohottaminen korkeampiin teknillisiin ja yhteiskunnallisiin talousmuotoihin, talonpoikaistäväestön osuuskunnallistuttaminen, valtion ja luottoavun suuntaaminen yksinomaan köyhien ja keskivarakkaiden talouksien käytettäväksi ja oikea maatalous- ja teollisuustuotteiden hintapolitiikka, kaikki tämä, lisäten talonpoikaistalouden tuloja, takaa köyhimmän ja keskivarakkaan talonpoikaiston aineellisen ja kulttuuritason jatkuvan kohoamisen, samalla suuresti rajoittaen kulakin riistopyrkimyksiä. Tämä luo pohjan maaseudun yleiselle kulttuurielämän kohoamiselle, valistus- ja kulttuurityön kasvulle sekä maataloudellisten ja teknillisten tietojen leviämiseksi maalaisväestön keskuuteen. Kaupungin ja maaseudun elintasojen toisiinsa lähentyminen valmistaa tietä kapitalismin niiden välille luoman eroavaisuuden häviämiseksi ja vahvistaa työväenluokan ja talonpoikaiston välistä liittoa, vetäen talonpoikaistoa sosialistisen kehityksen tielle ja tehden mahdolliseksi sen aktiivisen osanoton sosialistiseen rakennustyöhön yleensä.

12. Viisivuotissuunnitelman on sosialistisen rakennustyön asettamien tehtävien yhteydessä otettava huomioon välttämättömyys päättävästi kohottaa kaupunki- ja maaseutuväestön kulttuuritasoa ja kehittää Neuvostoliiton vähemmistökansallisuuksien kansallista kulttuuria, jotta paitsi kulttuurirakennustyö, joka muodostaa erottamattoman osan

Neuvostoliiton sosialistisen rakennustyön yleisestä suunnitelmasta, on sovellettava yhteen maan teollistuttamis-suunnitelman kanssa.

13. Todeten huomattavan edistyksen suunnitelmatehtävien laatimisessa, katsoo edustajakokous, katsoen suunnitelmien laatimisen kasvavaan monimutkaisuuteen ja suunnitelmien kasvavaan käytännölliseen merkitykseen, välttämättömäksi koventaa suunnitelmakuria, vahvistaa suunnitteluelimiä ja parantaa suunnitelmajohtoa. Jotta maan kansantalous joutuisi mahdollisimman täydellisesti suunnitelmallisen johdon alaiseksi katsoo edustajakokous välttämättömäksi, että aluejako suoritetaan koko maassa loppuun seuraavan viisivuotiskauden kuluessa.

Sosialistinen rationallysoiminen, joukkojärjestöjen merkitys ja tehtävät.

Yllämainittujen tehtävien toteuttamiseksi katsoo NKP:n (b) XV edustajakokous välttämättömäksi erinäisten direktiivien toteuttamisen, jotka yksin voivat taata kansantaloudellisen suunnitelman toteuttamisen.

1. Kaiken keskuksena tulee olla mitä pontevin, mitä jännittynein **rationalisoimistyö**: teollisuuden järkipäristyttäminen ennen kaikkea, kaupparaatin järkipäristyttäminen, valtioaparaatin järkipäristyttäminen jne.

Tätä järkipäristyttämistä ei voida toteuttaa kohottamatta **tieteen ja tieteellisen tekniikan** asemaa ja merkitystä. Teollisuuden tieteellisten tutkimuslaitosten ja tehdaslaboratoorien verkon laaja kehittäminen, akateemisen tieteellisen työn päättävä lähentäminen teollisuuden ja maatalouden kanssa, länsi-eurooppalaisen ja ameriikkalaisen tieteellisen ja tieteellisteollisen kokemuksen mahdollisimman laaja hyväksikäyttö, uusimpien havaintojen ja keksintöjen huolellinen tutkiminen, uusien teollisuushaarojen, uusien raaka-ainesten, uusien metallien jne. tutkiminen, samoin uusien organisatsioonimuotojen tutkiminen — kaikki tämä on asetettava päiväjärjestykseen. Tämän ohella on tehtävä erityisiä ponnistuksia

teknillisen ja agronomisivistyksen kohottamiseksi sekä sellaisten ammattitaitoisten ja tieteellisten voimien kehittämiseksi mahdollisimman pian, jotka, ollen täysin maailman tieteen ja tekniikan tasalla, olisivat sosialistisen rakennustyön aktiivisia osanottajia.

2. Tämän koko kansantalouden rationalisoimistyön tärkein ja ratkaiseva edellytys on **työläis- ja talonpoikaisjoukkojen vetäminen tähän työhön**. Kaikkien puolue-, neuvosto-, ammattiliitto-, koperatiivi- y. m. järjestöjen on asetettava tehtäväkseen voimaperäisten propaganda- ja selittelykamppailujen avulla selvittää se, että ainoastaan kaikkein pontevin taistelu tuottamattomia menoja, välinpitämätöntä ja huolimattontaa työntekoa, epätasallista ja laiskaa tuotannon välineisiin ja omaan työhönsä suhtautumista vastaan, talouden teknillisesti takapajuisia muotoja vastaan (teollisuuden vanhentunutta tekniikkaa, kolmivuoroisuutta, sahraa ym. vastaan maataloudessa) — voi viedä työläiset lopulliseen voittoon. On ehdottomasti käytävä pontevaa taistelua valtion ja talousaparaatin byrokratismia vastaan, takapajuisuutta, rutiinia (vanhoja tottumuksia) ja hvostismia (perässä laahaamista) vastaan niin joukkojen keskuudessa kuin järjestöissäkin sekä näiden järjestöjen johtavien aineiden keskuudessa, olkoon sitten kysymys valtioaparaatin elimistä, ammattiliitoista, koperatiiveista tai itse puolueenkin elimistä. On ehdottomasti käytävä päättävää taistelua elintapojen perinpohjaisen uudistuksen puolesta, kulttuurin puolesta, juoppoutta vastaan, lukutaidottomuuden likvidoimisen, tunnollisuuden ja kurin puolesta työssä työläis- ja talonpoikaisjoukkojen keskuudessa.

3. Erityisen tärkeä osa tästä tehtävästä lankeaa **ammattiliitosten** järjestöjen osalle niiden alimmista asteista ylimpiin elimiin saakka. Taistellen hellittämättä kaikkea järkipäristyttämisen väärentämistä vastaan, valvoen työväenluokan jokapäiväisten tarpeiden tyydyttämistä, käyden pontevaa taistelua kaikkea volokiittaa ja byrokratismia vastaan, missä ikänä se ilmenneekin

lyöden rohkeasti maahan kaikki yritykset estää joukkojen luovan initsiatiivin (alotteen) vaikutuksia, on ammattiliittojen yhä suuremmissa määrässä muodostuttava teollisuutemme uudistamisen perusvipusimeksi. Työpäivän lyhentämis- ja työpalkan korottamispolitiikan pohjalla (mikäli maan varat ja teollisuuden voimistuminen sen sallivat) on ammattiliittojen kaikin puolin (työmaakomiteain, tuotannollisten neuvottelukousten ja konferenssien, tarkastuskomiteain y. m. välityksellä) parannettava ja vahvistettava työläisjoukkojen työkasvatusta, työn järjestelyä tehtaissa ja työpaikoilla, tehtaiden ja työpaikkain sisäisiä järjestyssääntöjä ja liikkeiden tekniikan järkipäristyttämisestä. Ammattiliittojen on autettava proletariaatin takapajuisia kerroksia käsittämään, että juuri proletariaatti luokkana on teollisuuden isäntä, että sille avautuvat laajat mahdollisuudet, jos maan teollistuttaminen, sen talouden järkipäristyttäminen ja sosialismin rakentaminen herkeämättä ja helittämättä jatkuvat.

4. On myöskin välttämätöntä yhä kasvavassa määrässä mobilisoida laajat **talonpoikaisjoukot**, köyhä ja keskivarakas talonpoikaisto, maan talouden nostamistyöhön varsinkin **osuustoiminnan** välityksellä. On välttämättä päätävämmän ja rohkeammin kannatettava köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikain aloitteita erilaisten kollektiivisten talousmuotojen luomisessa, kulttuuripesäkkeiden, agronomiavun ja maajärjestelyn organisoimisessa, osuustoiminta-aparaatin järkipäristyttämisessä, osuustoiminnallistettujen joukkojen valvonnan järjestämisessä osuustoiminta-organien ja hintojen suhteen j. n. e. On rohkeammin ja päättävämmän herätettävä ja kannatettava joukkojen aloitteita maatalouden koneellistuttamisessa, sen voimaperäistyttämisessä, uusien paljotöiden viljelysten käytännötöissä, osuustehtaiden rakentamisessa j. n. e.

5. Edustajakokous kiinnittää huomiota nuorisoliiton suureen tehtävään ja merkitykseen sekä sen edessä oleviin tehtäviin. Nuorisoliiton on oltava sekä

kaupungissa että maaseudulla uusien talouksien, työn ja elintapojen järkipäristyttämisalotteiden alkaja ja toimeenpanija. Nuorisoliiton on oltava yksi puolueen tärkeimmistä avustajista toteutettaessa sen politiikkaa taistelussa teknillis-taloudellista ja kulttuurista takapajuisuutta vastaan. Nuorisoliiton on oltava päävipusin proletariaatin sekä köyhän ja keskivarakkaan talonpoikaisnuorison kasvatuksessa sosialismin rakentamishengessä ja sen puolustamisessa kaikkia sisäisiä ja ulkoisia vihollisia vastaan.

6. Edustajakokous kiinnittää puolueen huomiota myöskin naisproletaarien laajojen kerrosten ja edistyneimpien talonpoikaisnaisten vetämiseen sosialismin rakentamis- ja talouden järkipäristyttämisestä, vahvistaen tämän ohella toimenpiteitä naistyöläisten ammattitaidon kohottamiseksi sekä heidän vapauttamiseksi kotiorjuudesta. Ainoastaan sikäli kuin tämän tehtävän ratkaisu onnistuu on todella mahdollista sosialismin perusteilla uudistaa maamme laajojen joukkojen työ- ja elintavat.

7. Ottaen huomioon niiden tehtävien suurenmoisuuden, jotka maalla on lähimmän viisivuotiskauden aikana taloudellisen rakennustyön alalla edessään, tahtoo edustajakokous erityisesti painostaa sitä seikkaa, että puolueen jäsenien, missä hyvänsä asemassa he ovatkaan — työpenkin äärestä aina maan korkeimpiin johtaviin elimiin saakka — on kaikkialla oltava työn sankariuden, työkurin, ahkeruuden, rehellisyyden ja järkipäristyneen työn esikuvina.

* * *

Edustajakokous, todeten, että KK:n talouspolitiikka on kuluneena aikana ollut oikea, katsoo tarpeelliseksi myöskin todeta, että viisivuotissuunnitelman, joka tulee huomattavasti kohottamaan joukkojen hyvinvointia ja vahvistamaan sosialismin asemaa, toteuttaminen riippuu ennen kaikkea **puolueen** yksimielisyydestä, lujuudesta ja luovasta voimasta. Tähän nähden tuomitsee edustajakokous jyrkästi Trotskin oppositioonifraktian toiminnan, joka

vaikuttaa desorganisoivasti tähän suurenmoiseen rakennustyöhön, häiritsee tätä työtä ja yrittää desorganisoida koko neuvostoaparaatin.

Edustajakokous tuomitsee jyrkästi oppositioonin talouspoliittisen linjan. Vastoin Leninin omaksumaa kantaa, että jos puolueen politiikka on oikea, on sosialismin täydellinen voitto meidän maassamme mahdollinen, elleivät ulkoapäin tulevat hyökkäykset häiritse, lähtee oppositio siltä kannalta, että sosialismin voitto on mahdoton. Senvuoksi esittää se puolueelle voittoon luottavan ja harkitun politiikan sijasta joko tavatonta periaatteellista horjumista tai politiikkaa, jolla ei ole mitään yhteistä leninismin kanssa. Talouden järkiperäistytämiskysymyksessä trotskilainen oppositio, syyttäen politiikkansa vastustajia «agitatoorisesta menettelytavasta», on horjunut «ankarasta keskityksestä» ja työläisiä vastaan harjotettavasta pakotuksesta (ehdottaen mm. sellaisten proletaarisen teollisuuden jättiläisten kuin Putilovin, Brjanskin ym. tehtaiden sulkeamista) aina järkiperäistytämiskysymyksen periaattelliseen kieltämiseen saakka. Erään Leninin tärkeimmistä väittämistä, joka on koko meidän taloudellisten pyrkimystemme pohjana, hänen lausuntoonsa, että proletaarisen teollisuuden on annettava talonpoikaistolle halvempia tavaroita kuin kapitalistinen järjestelmä antoi, on oppositio selvästi tallannut maahan. Aivan täydellisessä ristiriidassa Leninin kanssa ehdotti se, että talonpojilta on otettava enemmän kuin vanha järjestelmä otti, että on korotettava jo ennestäänkin korkeita hintoja jne. Sitä kohdanneen ankaran arvostelun johdosta oli oppositioonin luovuttava tästä politiikasta, joka johtaisi välien katkeamiseen talonpoikaiston kanssa, työläiskuluttajien köyhdyttämiseen, auttaisi maasetukulakkia ja johtaisi monopolistiseen loismaisuuteen, sekä talousaparaatin byrokraattiseen «rämettymiseen». Täydellisessä ja periaatteellisessa ristiriidassa Leninin osuustoiminnallistuttamis suunnitelman kanssa, joka sisälsi vaatimuksen finanssi-

tuen antamisesta koperatiiveille, ehdotti oppositio osuuskuntien pääomainsiirtämistä kaupan alalta teollisuuteen, sen tukemiseksi. Mutta tämä byrokraattis-hallinnollisen hengen synnyttämä politiikka luovuttaisi koko reaalisen ja elävän yhteydenpidon talonpoikaiston kanssa yksityisen pääoman käsiin, hävittäisi talonpoikaiston taloudellisen itsetoiminnan kehityksen, sulki siltä tien sosialismiin sen kautta, että se asettaisi valtion teollisuuden ja talonpoikaiston väliin yksityiskauppiaan, joka hallitsisi tavaravaihtoa. Täydessä ristiriidassa Leninin kanssa, joka suorastaan varoitti «yliteollistuttamisen näkökannasta», osottaen välttämättömäksi astua eteenpäin koko talonpoikaiston perusjoukon kanssa, hyljäten kaikki halpahintaiset fraasit «talonpoikaisten rajoittuneisuudesta», — trotskilainen oppositio ehdottaa astuttavaksi eteenpäin tästä joukosta välittämättä, samalla täysin omaksuen Leninin pilkkaaman teesin «rajoittuneisuudesta» ja väittäen puolueen politiikan vievän turmioon. Tehden kaiken tämän perusteella «rämettymis-» ja «termidor-» ym. väitteitä, jotka ovat lainatut ustrjalovilais-menshevistisestä asevarastosta, yrittää oppositio demobilisoida työväenluokan aatteellisesti, siirtyen bolshevistisilta pontevan sosialistisen rakennustyön raiteilta menshevistisille raiteille, «kriittilliseen suhtautumiseen» tämän rakennustyön luokaluonteeseen nähden. Suhtautuen kielteisesti tai parhaassa tapauksessa «neutraalisesti» teollisuuden järkiperäistytämiseen, yrittää oppositio demagogis-agitatoorisissa vaatimuksissaan nojautua kaikkein takapajuisimpien proletaarikerrosten ennakkoluuloihin ja hvostismiin. Tästä oppositioonin suhtautumisesta järkiperäistytämiseen ja sen epäluottamuksesta tämän asiain menestykseen, johtuu oppositioonin, kielteinen kanta 7 tunnin työpäivään nähden, jonka menestyksellinen toimeenpano on yhteydessä järkiperäistytämisen yksimielisen ja pontevan toteuttamisen kanssa. Tällaisen politiikan objektiivisena tuloksena olisi teollisuutemme byrokraattinen la-

maantuminen, proletariaatin muuttuminen talonpoikaiston liittolaisesta ja johtajasta kuluttajaksi, joka ei aseta päämääräkseen talonpoikaistalouden uudistamista. Sellainen politiikka veisi ehdottomast proletariaatin diktatuurin kukistumiseen. Toisaalta oppositiooni, käyttäen kansainvälisyyttä verhonaan, esittää sellaista yhteyttä kansainvälisen pääoman kanssa, joka johtaisi Neuvostoliiton taloudellisen itsenäisyyden menettämiseen ja sosialismin rakentamisen lopettamiseen.

Edustajakokous jättää Keskuskomitean tehtäväksi jouduttaa viisivuotissuunnitelman laatimista sillä tavoin, että se voitaisiin asettaa lähimmän Neuvostojen Edustajakokouksen käsiteltäväksi, ja huolenpidon siitä, että suunnitelmaehdotus saatettaisiin kaikkien paikallisten neuvosto-, ammattiilitto-, puolue- ja muiden järjestöjen huolellisen ja kaikinpuolisen käsittelyn alaiseksi.

Työstä maaseudulla

I. Talonpoikaistalouden kehittymisen luonteenomaiset erikoispiirteet proletariaatin diktatuurin vallitessa.

1. Proletariaatin diktatuuri SSSR:ssä muuttaa perinpohjin maatalouden ehdot ja siis myöskin kehityskulun luoden periaatteellisesti toisen agraarisuhteiden tyyppin ja toisen tyyppisen maaseudun luokkavoimien ryhmittymisen sekä uuden suunnan talousmuotojen kehityksessä. Proletariaatin diktatuuri, maan, raskaan teollisuuden ja pankkien kansallistuttaminen, tekevät mahdolliseksi maatalouden kehityksen johtamisen ja luovat toisellaiset suhteet kaupungin ja maaseudun välille kuin mitkä kapitalistisessa yhteiskunnassa ovat vallalla. Teollisuuden kehitys kapitalistisessa yhteiskunnassa nojautuu sellaiseen sisäisten markkinain kokoonpanoon, mikä edellyttää keskitalonpoikaiston perusmassan köyhtymisen, sen proletarisoitumisen. Proletariaatin diktatuurin vallitessa sisäisten markkinain muodostumisprosessi on perinpohjin erilainen kuin kapitalistisessa yhteiskunnassa. Markkinain kasvu ei johdu talonpoikaiston perusmassan köyhdyttämisestä ja proletarisoitumisesta, vaan keskitalonpoikaiston ja maalaisköyhälistön hyvinvoinnin li-

säntymisestä. Talonpoikaiston keskuudessa tapahtuvat luokkasiirrot ja luokkavoimien uudelleen ryhmittyminen saavat samoista syistä toisen luonteen.

2. Koko kansantalouden kehityksen johtavana alkuna ovat talouden hallitsevat kukkulat, etupäässä suurteollisuus. Mutta kun kapitalistisessa yhteiskunnassa näiden hallitsevien kukkulain johtavan roolin määrää niiden kapitalistinen sisältö, ovat proletaarisen valtion kansallistutettu teollisuus, luotolaitokset, liikennelaitos, osuustoiminta ja valtionkauppa mahtavia vipusimia maaseudun sosialisoinnissa. Talouden suunnitelmallisella johdolla, mikä käy mahdolliseksi sen kautta, että proletaarisen vallan käsiin on keskitetty tuotannonvälineet ja tavaravaihdon koneistot, on valtava uudeksi muokkaava vaikutus maaseudun talouteen.

Pientuottajan osuustoiminta kapitalistisessa yhteiskunnassa kasvaa välttämättä kapitalististen talouselimien järjestelmään. Proletariaatin diktatuurin maassa se sensijaan muo-

dostuu suunnattomaksi välittäväksi koneistoksi, mikä on sosialistiselle teollisuudelle apuna sen vetäessä mukanaan maaseutua, yksinkertaisia tavarantuottajia. Proletaarisen valtion koko politiikka, niin finanssi-, verotus-, luotto-, kuin talouspolitiikka yleensä tukee kaikin käytettävissä olevin keinoin maaseudun köyhiä ja keskivarakkaita kerroksia, sekä olosuhteista riippuen eri tavoin rajoittaa maatalousporvariston riistopyrkimyksiä.

3. Nämä proletariaatin diktatuuri-kauden yleiset kehitysedellytykset ovat eri määrässä tulleet näkyviin vallankumouksen eri etappeina. Ne pin voimaa nastumista välittömästi seuranneena kautena, nepin, joka loi oikean yhteyspohjan valtion suurteollisuudelle ja maaseudun pientuottajille, proletariaatin hallitsevat kukkulat olivat äärimmäisen heikontuneet. Yksityispääoma eli alkuperäistä kasaantumiskauttaan ja hyökkäsi. Pikkuporvarillisten elementtien taholta ilmeni vakava yksityisomistuksellinen uhka sosialistiselle rakennustyölle, sillä käytännössä ei talonpojalla ollut vielä todisteita sosialistisen rakennustyön alalla saavutetuista tuloksista enempää kuin oikeasta tavaravaihdon järjestyksestäkään sosialistisen teollisuuden ja talonpoikaistalouden välillä.

Seuraavana kautena tapahtui yleensä tuotantovoimien mutta varsinkin sosialistisen teollisuuden kasvun pohjalla voimien ja talousmuotojen ryhmittymisen sosialististen elementtien ominaispainon voimistumisen puoleen. Hallitsvien kukkulain, kuten teollisuuden, pankkien, liikennelaitoksen, valtionkaupan ja kooperatiiviliikkeen y.m. rooli suureni, vaikkei vielä siinä määrin, että olisi päästy suoranaiseen liittoon keskitalonpoikaiston kanssa, vedetty se ratkaisevasti mukaamme ja irroitettu kulakeista. XIV puoluekonfe-

renssi ja XIV puoluekokous tekivät joukon päätöksiä suoranaisen liiton aikaansaamiseksi keskitalonpoikaiston kanssa.

4. Kolmannelle kaudelle on karakteristista sosialistisen taloussektorin edelleen kasvaminen ja voimien yhä suurempi ryhmittymisen sosialistisen rakennustyön puolelle sen johjan lujittamiseksi. Talouden alalla talouden edelleen nousun pohjalla valtion teollisuus ylitti sodan edellisen tason. Lisäksi siirryttiin teollisuuden varustamiseen uusilla koneilla sekä sen laajentamiseen uudella teknillisellä pohjalla. Tavaravaihdon alalla valtionkauppa ja osuustoiminta tunkivat pois yksityiskaupan useilta tärkeiltä aloilta ja saavuttivat markkinoilla melkein pä monopooliaseman.

Luokkanäkökohtia silmälläpitäen voi puolue todeta, että proletariaatti on kasvanut ja lujittunut, sen liitto keskitalonpoikaiston kanssa puolueen XIV konferenssin ja XIV edustajakokouksen päätösten perusteella varmistunut, ja että hyökkäys yksityispääomaa vastaan on tullut tehokkaammaksi. Samanaikaisesti, tämän prosessin seurauksena, on maataloustuotanto lisääntynyt, köyhän talonpoikaiston ja maalaistyöväen järjestyneisyys on edistynyt, neuvostojen toiminta vilkastunut sekä kulakkivaaraa on entistä menestyksellisemmin uusien olosuhteiden mukaisesti torjuttu. Nämä edellytykset luovat entistä suuremmat mahdollisuudet maaseudun köyhien ja keskivarakkaiden kerrosten suuremmassa määrin osuustoimintaan liittämiseen, talonpoikaistalouteen kohdistuvan suunnitelmallisen vaikutuksen lisäämiseen sekä jo saavutettujen tulosten perusteella entistä ratkaisevaman hyökkäyksen tekemiseen kulakeja vastaan proletariaatin liiton lujittamiseksi maaseudun köyhän ja keskitalonpoikaiston kanssa.

II. Sosialististen ja kapitalististen elementtien välinen taistelu maataloudessa.

5. SSSR:n sosialismiin kehittymisen perusedellytyksiin kuuluu maaseudun tuotantovoimien nousu ja laajojen talonpoikaismassojen hyvinvoinnin lisääntyminen. Sosialistinen kaupunki voi vetää maaseudun mukanaan vain tätä tietä, edistämällä lisäksi kaikin keinoin maaseudun asteettaista siirtymistä kollektiivisiin talousmuotoihin sen nykyisestä yksityisomistuksellisesta talousmuodosta, mikä tulee vielä huomattavan ajan pysymään koko maatalouden pohjana.

Maatalouden tuotantoprosessin tarkastelu vie välttämättä seuraaviin perusjohtopäätöksiin: Kaikilla maatalouden aloilla, niin viljan ja teknillisten kasvien viljelyn kuin karjanhoidon alalla, on tapahtunut yleinen nousu. Maatalous kokonaisuudessaan on ylittänyt maatalouden bruttotuotannon määrän ennen sotaa, vaikkakaan viljanviljely ei vielä ole saavuttanut sodan edellistä tasoaan. Maatalouden tekniikka ja kulttuuri on epäamättömästi kohonnut (huomattakoon koneet, traktorit, sähköistäminen, vuoroviljely ja sen yhdistäminen karjanhoitoon, siemenlaadun parantaminen, maan lannoitus y.m.). Tämän ohella on kuitenkin huomautettava, että satoisuus meillä verrattuna satoisuuteen Euroopassa ja Amerikassa on kovin alhainen, maatalouden kehitysnopeus vähäinen ja sen riippuvaisuus luontaisista tekijöistä, kuten kuivuudesta (sitä seuraavine katovuosineen) y.m. äärimmäisen suuri. Maatalouden tavaratuotanto on myöskin sangen mitätön verrattuna niihin tehtäviin, jotka maataloudella sosialistisen kansantaloussuunnitelman kanalta katsoen on edessään. Erittäin räikeästi ilmenee tämä riittämättömässä maataloustuotteiden viennissä, mihin pohjautuu maan nopeaa teollistut-

tamista ja itse maatalouden edelleen nousua varten välttämätön tuonti.

6. Maaseudun huomattavimpana kielteisenä piirteenä, missä ilmenee sekä sen historiallinen menneisyys että koko maan yleisen takapajuisuuden jätteet, on n.k. "agraarinen liikaväestö". Tästä johtuu, että löytyy paljon "tarpeetonta" työvoimaa, mikä ei tule käytäntöön maaseudulla ja mikä huomattavasti lisää työttömyyttä kaupungeissa.

Toisena maatalouden kehitysnopeutta hidastuttavana kielteisenä ilmiönä on huomattavan laajalle ulottuva maa-hallinnan puutteellinen järjestely ja vähävaraisia talonpoikaiskerroksia vaivaava maatalouskaluston vähyys, mistä kaikesta johtuu, että mainitut talonpoikaiskerrokset eivät voi riittävässä määrässä käyttää hyväkseen olevaa viljelyskelpoista maata. Kaupungin ja maaseudun suhdetta koskevana kielteisenä piirteenä esiintyvät n.k. "sakset", s.o. teollisuus- ja maataloustuotteiden hintojen eroavaisuus. Kaikki nämä kielteiset ilmiöt voidaan hävittää vain laajakantoisten taloudellisten toimenpiteiden kautta. Maaseudun ylikansoitusta on vähennettävä ei ainoastaan oikean siirtolaispolitiikan avulla, vaan myös edistämällä teollisuutta, voimaeräistytymällä maataloutta sekä enemmän työvoimaa vaativien hyödykkeiden viljelyllä, mihin osaltaan liittyy maatalouden teollistuttaminen ja tehtaiden rakentaminen maataloustuotteiden alkumuokkausta varten.

Maajärjestelyä on kiirehdittävä. Ilman sen toimeenpanoa ei talonpoikaistalous voi nopeasti järkiperaistyä ja säilyä edelleen vaara, että maan käyttö keskittyy kulakkien käsiin. Vähävaraisten talonpoikien maatalouskaluston puute voitetaan voimistuttamalla näiden kansankerrosten liittämistä osuustoimintaan sekä hankkimalla heille maatalouskaluja pitkäaikaisilla maksusyökyksillä. Myöskin on "saksien"

kärkiä järjestelmällisesti toisiinsa lähennettävä alentamalla teollisuustuotteiden hintoja, työn ratsionalisoinen sekä tavaroiden kustannushintojen pienentämisen pohjalla.

7. Yhteiskunnalliselta luokkanäkökannalta katsoen on maatalouden kehitysprosessille tätä nykyä ominaista taistelu sosialististen ja kapitalististen tendenssien välillä. Tämä taistelu lyö oman erikoisen leimansa maaseudun differentioitumisprosessiin, joka meidän oloissamme puukeutuu selvästi havaittaviin erikoismuotoihin. Tämän luokkakerroksiin jakaantumisen erikoisuudet johtuvat muuttuneista yhteiskunnallisista olosuhteista. Päinvastoin kuin kapitalistisessa, jossa havaitaan keskitalonpoikaiston heikontuminen ja äärimmäisten ryhmien, köyhän talonpoikaiston ja kulakkien lisääntyminen, tapahtuu meillä keskitalonpoikaiston voimistuminen, jonka ohella kulakkiryhmä toistaiseksi vielä jonkun verran suurenee varakkaan keskitalonpoikaiston kustannuksella. Köyhä talonpoikaisto sen sijaan vähenee, siten että joku osa siitä proletarisoituu huomattavamman osan vähitellen muuttuessa keskivarakkain talonpojiksi. Nämä erikoisuudet johtuvat välttämättömyydellä proletariaatin diktatuurin puitteissa nykyoloissa esiintyvistä taloudellisen kehityksen vastakohtista. Yksinkertainen maataloustavaroiden tuottaja voi kapitalistisessa yhteiskunnassa muuttua joko pikkukapitalistiksi tai proletaariksi. Kolmatta kehitysmahdollisuutta ei hänellä ole. Proletariaatin diktatuurin maassa tämä mahdollisuus on olemassa siinä määrin, kun joukkojen osuustoimintaan liittämisen sekä tavaravaihdon että varsinkin tuotannon piirissä pientavaratuottajat järjestelmällisesti vedetään yleisen sosialistisen rakennustyön prosessiin. Toiselta puolen proletariaatin diktatuurin luomien erikoisten

kehitysheitojen perusteella köyhällä talonpoikaistolla on yhä lisääntyvä mahdollisuus vaurastua keskitalonpoikaistoksi. Tällä tavoin differentioitumisprosessien omalaatuisuus meillä johtaa keskitalonpoikaiston lisääntyneeseen kasvuun, mikä vielä kerran vahvistaa toiv. Leninin tunnetun lausunnon, että keskivarakas talonpoika on "maanviljelyksen keskeisin tekijä".

Erilaistumisprosessin nopeus SSSR:n eri alueilla riippuu paikallisista olosuhteista. Prosessin yleinen suunta ja luonne on kuitenkin kaikkialla sama.

8. Oppositiioini tekee tärkeimmän virheensä siirtämällä mekaanisesti kapitalistisessa yhteiskunnassa tapahtuvan talonpoikaistalouden lakiperäisen kehityksen sellaisenaan proletariaatin diktatuurin kauteen punoutuen siten porvarillisten ideologioiden häntään. Oppositiioini ei näe, että maaseudun kehityskulun määrää kaupunkien kehitys, että kapitalististen elementtien vastapainona maaseudulla ovat meidän oloissamme ei ainoastaan maalaistyöväestö, köyhä ja keskivarakas talonpoikaisto, vaan myöskin koko proletariaatin diktatuurin järjestelmä mahtavine taloudellisine hallitsevine kukkuloineen, sosialistisine teollisuusyksiköineen, osuustoimintoineen ja muine vipusimineen, jotka suunnitelmallisesti vaikuttavat maatalouteen. Tällä tavoin oppositiioini "tarkistaa" marxismin ja leninismien tärkeimmät teoreettiset opit suur- ja pikkutuotannon, kaupungin ja maaseudun, teollisuuden ja maatalouden suhteista ja palaa porvarillis-revisionistisiin teorioihin proletaarisen valtion "termidorisesta" turmeltumisesta sekä pikkukapitalisti-kulakin ja yksityispääoman voitoista sosialistisen proletariaatin sentralisoidun suurteollisuuden yli, joka kuljettaa mukanaan koko kansantaloutta.

9. Viime aikoina voidaan todeta proletaarisen valtion suunnitelmallisesti säännöstelevän

roolin maatalouteen huomattavasti lisääntyneen sekä maaseudun sosialististen elementtien vaikutuksen kasvanneen. Nämä tekijät ovat aseina taistelussa sekä kulakkia vastaan, joka pitää hallussaan useita maaseudun talous-aseimia, että yksityispääomaa vastaan, joka karkoitettuna tärkeimmiltä talouselämän aloilta, on absoluuttiseen määräänsä nähden kasvanut ja tunkeutunut maaseudun taloudelliseen elämään varsinkin käsityöläisammattien kautta ja pyrkii olemaan kiilana maaseudun ja kaupungin välillä.

Tärkeimpien maatalouttuotteiden, kuten viljan, puuvillan, sokerijuurikkaan y.m. realisoinnissa ovat valtion elimet ja osuustoiminta vallanneet hallitsevan, melkeinpä monopooliaseman. Tähän monopooliasemaan sisältyy seuraavat kolme seikkaa: 1) suurin osa maataloustuotteista hankitaan ilman yksityispääoman välitystä, joka on jo tungettu entisistä asemistaan; 2) tuotteet myydään valtion elimien määräämiin hintoihin, jotka säädetään koko kansantalouden etua silmällä pitäen. Sen lisäksi on viime aikoina onnistuttu pysyttämään viljan hinnat samoina niin keväällä kuin syksyllä. 3) Valtiolla on määrätietoisien hintapolitiikan perusteella mahdollisuus vaikuttaa itse maataloustuotantoon saadaksesen tuotantovoimien käytön järkiperäisemmäksi. Tässä yhteydessä huomautettakoon, että esim. lihan hankinnassa, hampun realisoinnissa y.m. yksityispääomalla on vielä sängen huomattava osa.

10. Maaseudun varustamisessa tavaroilla olemme päässeet siihen, että enemmän kuin puolet maaseudun tarvitsemasta tavaramäärästä kulkee välittömästi kooperatiivien ja valtion elimien kautta, jonka ohella kooperatiivien ja valtion elimien hallussa on kokonaisuudessaan koneiden välitys maaseudulle. Lisäksi sellaisten teolli-

suustavaroiden, kuten kankaiden, suolan, paloöljyn y.m. myynissä yksityispääoma näyttölee vähäpätöistä osaa. Proletaarisen valtion ponnistukset suuntautuvat tällä alalla pääasiallisesti seuraavaan kolmeen seikkaan: 1) alentamalla järjestelmällisesti teollisuustuotteiden hintoja hankitaan talonpoikaismassoille riittävä määrä halpaa ja hyvää tavaraa; 2) lujitetaan ja laajennetaan jo vallattuja aseimia maaseudun välittömässä varustamisessa teollisuustuotteilla sekä työnnetään yhä enemmän ja enemmän yksityispääomaa välittäjän asemastaan; 3) muutetaan maaseudun koneilla varustaminen aseeksi talonpoikaismassojen talouden kohottamisessa ja kooperaoisessa pitäen silmällä varsinkin tuotannollista kooperaoisesta.

11. Kuluneiden, erityisesti viimevuosien kokemukset, ovat kokonaisuudessaan vahvistaneet oikeaksi Leninin osuustoimintasuunnitelman, jonka mukaan sosialistinen teollisuus nimenomaan osuustoiminnan tietä johtaa pientalonpoikaistalouden sosialismiin muovailemalla individuaaliset ja hajanaiset tuotantoyksiköt sekä tavarain kiertokulun että varsinkin itse tuotannon uudelleen järjestelyn kautta suuriksi yhteistalouksiksi uuden tekniikan, sähköistämisen y.m. pohjalla. Viime vuosina sekä kulutus- että maatalousosuuustoiminta on kasvanut mahtavaksi elimistöksi, joka yhdistää useita miljoonia talonpoikaistalouksia ja näyttölee yhdessä valtion kaupan kanssa ratkaisevaa osaa kaupungin ja maaseudun välisessä tavaravaihdossa.

Osuustoiminnan kokoonpano (jäsenistö) maaseudulla eroaa jyrkästi sen kokoonpanosta ennen sotaa. Ei ole epäilystäkään siitä, että kooperatiivimme ovat pohjaltaan köyhän- ja keskitalonpoikaiston kooperatiiveja. Tämän mukaisesti on kooperatiivijärjestöjen toimuunta kokonaan toinen. Kooperatiivit palvelevat nykyään talonpoi-

kaiston perusmassojen eikä kulakki-kerrosten etuja.

Mitä tulee valtion ja osuustoiminnan suhteisiin, nauttii osuustoiminta useita etuoikeuksia, jotka johtuvat siitä, että proletaarinen valtio on velvollinen kaikin puolin ja aineellisestikin tukemaan osuuskuntien suorittamaa rakennustyötä.

Valtavan taloudellisen merkityksensä ohella on osuustoiminta yleensä ja maatalousosuustoiminta erityisesti parhain talonpoikaiston taloudellinen joukkoyhdistysmuoto, joka kehittää talonpoikaiston itsetoimintaa ja aloitekykyä, ohjaa sen taloudellista ja sivistyksellisiä poliittista kasvatusta ja vetää sen yleissosialistisen rakennustyön uomaan. Tästä peruseroavaisuudesta johtuu sekä sen etevämyyden valtion kauppa- ja hankintaelimiin nähden että sen yhä kasvava merkitys.

Oppositiioonin kantaa kuvaavana piirteenä mainittakoon, että se ei pidä mahdollisena talonpoikaiston perusmassan vetämistä osuustoiminnan kautta sosialistisen rakennustyön uomaan. Täten oppositiooni hylkää Leninin osuustoimintasuunnitelman ja melkein päsiirtyy leninismien ulkopuolelle. Tämä hylkääminen on välttämätön seuraus oppositiioonin yleisestä likvidaatoorisesta kannasta, joka kieltää sosialismin rakentamisen mahdollisuuden meidän maassamme.

12. Kun maatalous- ja kulutusosuusminta edelleen kehittytyään on vallannut tärkeimmät asemat kaupungin ja maaseudun välisessä tavaravaihdossa, käy sille taloudellisesti välttämättömäksi ja mahdolliseksi tunkeutua tavaranhankinnan ja myynnin alalta tuotannon alalle. Siellä, missä monopolisina tai melkein monopolisina tavaranhankkijoina ovat valtion- ja osuustoimintajärjestöt, on siirtyminen tuotannolliseen osuustoimintaan, s.o. suoraan yhteistoimintaan osuustoimintaan liittyneen talonpoikaiston talou-

den kohottamiseksi, varsin välttämättöntä, koska muussa tapauksessa osuustoimintaan liittyneellä väestöllä ei ole sanottavia etuja osuustoiminnan ulkopuolelle jääneeseen väestön osaan verrattuna. Osuustoiminnassa tapahtuva sisäinen kehitys johtaa siis siihen, että osuustoimintaan yhtyneet talonpoikaistaloudet voivat saada lisäetuja muihin talouksiin verrattuina varsinkin sellaisessa tapauksessa, että osuustoiminnalliset järjestöt yhä enemmän siirtyvät hankinta- ja myyntilinjalta tuotannolliseen yhteenliittämiseen, mikä johtaa talouksien teknilliseen uusimiseen ja suurempaan tuottavaisuuteen.

Tärkeintä osaa tässä yhteistyön kehittämispöressissä näyttelee jo tätä nykyä ja tulee tulevaisuudessa yhä enemmän näyttelemään niin valtion kuin kooperatiivien harjoittama maatalusteollisuus, joka sekä teknillisesti että taloudellisesti on sidottu maataloustuotantoon, ja joka vähitellen uudistaa tämän koko sisäisen rakenteen. Tämä prosessi liittyy intensiivisten kulttuurien, karjanhoidon y.m. lisääntymiseen toiselta puolen, sekä toiselta puolen suurentuviin vientimahdollisuuksiin yhä enemmän rakennettaessa voimakkaita juustomeijereitä, säilyketehtaita, pellavan jalostamistehtaita, kuivauslaitoksia y.m.

13. Osuustoiminnan kautta tapahtuvan suunnitelmallisen vaikutuksen lisääntyminen tuotantoon käy tätä nykyä tuottajien osuuskunnilta tehtyjen tilausten muodossa, jolloin tuotteiden laatu ja paljous on tarkasti määrätty. Näin on asianlaita sokeriteollisuuden ja osaksi puuvillatuotannon alalla. Tilausten tekijä s.o. valtion teollisuus voi kohottaa tuotantopöressin laatua asettamalla jo tekemissään sopimuksissa tilauksiensa ehdoksi vastaavien parhaiden tuotantotapojen noudattamisen, esim. rivikylvön, siementen laadun, maan lannoittamisen j.n.e., sekä antaen apuaan niiden toimeenpanossa. San-

gen usein tapahtuu tällainen tarpeellisilla tuotantovälineillä varustaminen tilauksia tehneiden valtion tai osuusjärjestöjen välityksellä. Tämä muoto voi ja siitä täytyy tulla yksi tärkeimmistä keinoista talonpoikaista tuotantoa osuustoiminnallistettaessa, s.o. osuustoiminnan kautta sosialistiseen teollisuuteen kytketyt pientuottajat on saatava vapaaehtoisesti liittymään yhteen.

14. Tuotannollisen osuustoiminnallistumisen uoma käy sellaisten tuotannollisen yhteenliittymisen perusmuotojen kuin arttelien, tuotantosuuskuntien ja maatalouskommuunien kehitys. Tunnetun kriittisen kauden jälkeen ovat nämä yhdistymismuodot ilmaisseet elinkykynsä ja ansaitsevat, ollen samalla suurimmaksi osaksi köyhien ja vähävaraisten talouksien yhtymiä, kaikenpuolista tukea ja kannatusta. Maatalouden sosialististen elementtien yleisbalanssissa näyttelevät valtiollis-socialistisen maanviljelyksen ja karjanhoidon suurmuodot, neuvostotilat, oleellista osaa. Neuvostotilasysteemi, läpikäytyään niinikään ankaran kriisin, on jo tätänykyä kannattava laitos ja alkaa näytellä huomattavaa osaa sekä talonpoikaistalouteen vaikuttavana sivistyksellis-agronomisena havainnollisena tekijänä että mallina, mikä osoittaa yhteiskunnallisen suurtuotannon etevämmyyden pikkutalonpoikaistalouteen verrattuna.

15. Tärkeänä talonpoikaistoon vaikuttavana tekijänä esiintyvät suuret melioratiiviset toimenpiteet, kuten esim. kastelukanavien rakentaminen puuvilla-alueille Keski-Aasiassa ja Kaukaasiassa. Kastelukanavasysteemi voi proletaarivaltion käsissä muodostua mahtavaksi tuotantoprosessin järjestelijäksi sekä köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikaiskerrostien tukemiskeinoksi.

Toisena suunnitelmallisen vaikutuksen välineenä ovat valtion ja osuuskuntien ylläpitämät, tarpeellisilla maatalouskoneilla varustetut vuokra-asetat,

jotka oikein hoidettuina muodostuvat huomattaviksi tekijöiksi taistelussa kulakien harjoittamaa köyhien ja vähävaraisten talonpoikaiskerrostien riistoa vastaan sekä kannustavat siirtymistä maanmuokkauksen kollektiivisiin muotoihin uuden tekniikan pohjalla. Tähän kuuluu myöskin laajasti harjoitettu agro-teknillinen avunanto, kuten puhdaslaatuisten siementen ja keinotekkoisten lannoitusaineiden hankinta, taistelu kuivuutta vastaan, toimenpiteet keskisen mustanmullan alueen maatalouden kohottamiseksi j.n.e.

16. Teollisuuden kehitys ja maan tuotantovoimien nousu yleensä sekä miljoonien köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikien osuustoiminnallistuttamista varten perustettujen valtion rahastojen kasvu tekevät mahdolliseksi yhä suuremmassa mittakaavassa toteuttaa koko kansantalouden, samalla maataloudenkin, teknillistä uudestirakentamista sähköistämisen pohjalla.

Uudistamalla koko teollisuuden tekniikan sähköistäminen luo uuden kehittyneen teknillisen perustuksen myös koko maataloudelle uudistaen radikaalisesti sen menetit ja väkisin työntäen sitä yhteiskunnallistetun työn tielle. Täten kaikkiin edellämäinittuihin maa-seudun sosialisimisprosessin vipusimiin sekä suurmerkifyksellisiin luotto- ja verosysteemeihin liittyy teknillisen kumouksen suuri tekijä, joka nopeimmalla tavalla pystyy viemään eteenpäin kansantalouden kohottamista ja jatkuvasti yhteiskunnallistumista osuustoiminnan kautta.

Oppositionin törkein virhe on sähköistämissuunnitelman asettaminen Leninin osuustoimintasuunnitelman vastapainoksi. Nämä yritykset osoittavat, ettei oppositio lainkaan käsitä sitä seikkaa, että sähköistämisen ja osuustoimintasuunnitelmat kuuluvat eroittamattomina osina Leninin yleiseen sosialismin rakentamissuunnitelmaan meidän maassamme.

III. Käytännöllisen työn tila ja puutteet. Puoluelinjan vääristely.

17. Vaikka yleinen politiikkamme on aivan oikea, vaikka proletarisen valtion, sen elimien ja osuustoiminnan vaikutus maatalouteen voimakkaasti kasvaa, on välttämätöntä kosketella suurimpia puutteellisuuksia ja tehtyjä virheitä, vieläpä puolueen poliittista linjaa vääristeleviä törkeitä rikkomuksiakin.

Valtion elimien toiminnan alalla on ennen kaikkea merkittävä maataloustuotteiden hintojen säännöstelyssä tehdyt virheet (v. 1925—26), joista oli seurauksena tuonti- ja vientisuunnitelmamme sekä teollisuuden tuotantosuunnitelman särkyminen, teknillisten kasvien viljelyksen supistuminen y.m. Täytyy merkitä, että maaleimet, osuustoiminnan ja maatalousluoton elimet eivät kiinnitä läheskään riittävästi huomiota oikean proletarisen politiikan noudattamiseen maaseudulla (koneiden hankinta, luotto, vuokraus, maanjako y.m.) eivätkä riittävästi vastusta kulakkien pyyteitä. Samoin täytyy merkitä, että raha-asiain kansankomisariaatin elimet, huolimatta suurista saavutuksistaan asteettaisen tuloveron toimeenpanossa, eivät ole riittävässä määrässä kyenneet ottamaan selvää kulakkiryhmien kaikista veroitettavista tuloista ja saamaan ne veroitetuiksi. Edelleen on mainittava se seikka, että valtion hankintaelimet usein aliarvioivat osuustoiminnan merkityksen massojen järjestönä, jonka tarkoituksena on maataloustuotannon yhteiskunnallistuttaminen, pyrkivät väheksymään kooperatiivien roolia ja alistamaan ne pelkiksi valtion hankintaelimien haaraosastoiksi.

18. Itse osuustoiminnassa havaitaan joukko epäterveitä ilmiöitä, joihin sisältyy puolueen politiikan vääristely. Vaikka maaseudun osuuskuntien jäsenenemistön yleensä ehdottomasti muodostavat köyhät ja

keskivarakkaat talonpojat, löytyy lukuisia tapauksia, jolloin köyhät ja keskivarakkaat talonpojat ovat hyvin heikosti ja kylien varakkaat huippukerrokset sensijaan suhteettoman tarkkaan liittyneet osuuskuntiin. Osuuskuntien valinnanalaisissa elimissä huomataan sama vika huolimatta päätöksistä ettei kulakkeja pääsetä näihin elimiin. Tämän vuoksi tulevat kylien huippukerrokset usein suhteellisesti paremmin varustetuiksi maatalouskoneilla. Samaa on sanottava luoton jakaantumisesta. Usein kooperatiivien elimet eivät seuraa puolueen direktiivejä ja käyttävät köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikien kooperoimiseen säädettyjen rahastojen varat muihin tarkoituksiin. Vaikkakin tämän luontoiset tapaukset viime aikoina ovat olleet vähenemään päin, ilmenee, huolimatta NKP(b):n KK:n suoranaisista direktiiveistä, edelleen tällaista puoluelinjan vääristelyä.

On kiinnitettävä huomiota myöskin siihen tosiasiaan, että löytyy valheosuuskuntia, osuuskunniksi naamioituja kulakkien "toverikuntia", jotka nauttivat kaikkia osuuskunnille kuuluvia etuoikeuksia.

Osuustoiminnan sisäisen organisoinnin puutteellisuutena on myös se seikka, että löytyy suuri määrä n.k. "villejä" osuuskuntia, jotka vielä pyyttelevät keskitetyn osuustoimintasynteen ulkopuolella.

Yleisenä puutteellisuutena maaliimien, talouselimien ja osuusjärjestöjen työssä on usein havaittava käytännöllisten toimenpiteiden hajanaisuus ja keskinäinen ristiriitaisuus.

19. Neuvostotyön alalla on todettava puolueen politiikan saavuttama epäämätön menestys maaseudun neuvostojen toiminnan elävöittämisessä. Neuvostot, niiden jaostot ja komiteat, kehittyvät yhä enemmän ja enemmän taloudellista ja poliittista elämää järjestäviksi keskuksiksi, välikap-

paleeksi, jonka kautta työnnetään esiin yhä uusia kaadereita köyhien ja keski-varakkaiden talonpoikien joukosta. Puolueettoman aktiivin järjestäminen neuvostojen ympärille on kohottanut neuvostojen auktoriteettia suurten joukkojen silmissä. Samalla on mainittava, että köyhien talonpoikien ja maalaistyöväen järjestyneisyys on lisääntynyt, mikä ilmenee neuvostojen, osuuskuntaelimien y.m. vaaleissa. Tätäkään työtä ei ole vielä kuitenkaan tehty riittävässä määrin.

20. Puolue työn alalta on merkittävä riittämätön työ maalaispalkollisten keskuudessa, mikä ilmenee maaseutu-jatsheikkojen kokoonpanossa, sekä puoluepoliittisen työn heikko yhteys taloudellisen rakennustyön kanssa. Kuitenkin puolueen johdolla laajan työläisdemokratian pohjalla suoritettavat neuvostojen uusintavaalikamppailut osoittavat puoluejärjestöjen auktoriteetin talonpoikaismassojen keskuudessa kasvaneen.

Tärkeätä osaa maaseudulla näyttelee kommunistinen nuorisoliittojärjestö, jonka nykyhetken tehtäviin kuuluu ydinjoukkonsa vahvistaminen maalaistyöväestöön ja köyhään talonpoikaistoon kuuluvilla aineksilla, uusien laajojen, aktiivisten kantajoukkojen kehittäminen näiden keskuudesta, selvempi puoluelinjan seuraaminen, jäsentensä poliittinen kasvattaminen, olla puolueen vankkana vipusimena maatalouden kohottamisessa ja kollektivisoimisessa, laajan kulttuurisen aloitekyvyn kehittämisessä sekä uusien sosialististen työntekijöiden kantajoukkojen luomisessa. Tärkeä tehtävä köyhien talonpoikaista maatyöläisnaisten vetämisessä köyhäin ja keskivarakkaiden aktiiviin on talonpoikaistaisten delegaattikokouksilla, joiden tulee voimistuttaa ja laajentaa työskentelyään vetääkseen kaikki puoluetta lähellä olevat talonpoikaistaisten kerrokset kaikkeen maaseudun sosialistiseen rakennustyöhön.

IV. Puolueen lähimmät tehtävät.

Edelläolevan perusteella voidaan todeta seuraavaa:

1) Taloudellisen elämän alalla on sangen huomattavasti kasvanut kansantalouden sosialistinen sektori ja sen mukana myöskin työväenluokan ominaispaino;

2) yksityispääoma on karkoitettu u-seilta tärkeiltä asemilta;

3) maaseudulla ovat kyllin selvästi ilmenneet sekä sosialistisen kehityksen perusvastakohtat että vipusimet, s.t.s., että toiselta puolen kulakkiryhmät ovat jonkun verran kasvaneet, toiselta puolen taaskin sekä keskitalonpoikaisto että maalaisköyhälistön järjestyneisyys on voimistunut, osuustoiminta nopeasti kehittynyt, mikä proletariaatin diktatuurin vallitessa on Leninin mukaan sama kuin "socialismin kasvu", myöskin on valtioneimien suunnitelmallisesti järjestävä vaikutus talonpoikaistalouden kehitykseen huomattavasti vahvistunut.

XIV:n puoluekonferenssin sekä XIV:n puoluekokouksen ajoista lähtien on vastaavan puoluepolitiikan yhteydessä tapahtunut joukko suuria muutoksia toisella linjalla. 1) Kylvöjen ala on laajentunut ja viljelemättömien maiden ala huomattavasti vähentynyt. Tämä on yhteydessä talonpoikaiston perusmassan talouden yleisen nousun kanssa. 2) Poliittisella alalla on keskitalonpoikaisto yhä suuremmassa mitassa irtautunut kulakeista; työväenluokan liitto keskitalonpoikaiston massojen kanssa on lujittunut ja tapahtunut ratkaiseva käänne kulakkien eristämiseksi.

Täten ovat puolueen XIV:n konferenssin ja XIV:n edustajakokouksen asettamat tehtävät katsottava pääasiassa täytetyiksi. Puolue on saavuttanut nämä tulokset käymällä taistelua sekä kulakkivaaran aliarvioimista vastaan että oppositioonin keskivarakkaita väheksyvää harhasuuntaa vastaan. Puo-

lue ei olisi voinut päästä näihin tuloksiin, ellei olisi keskittänyt tultansa oppositioon keskivarakkaita väheksyvää opportunistista harhasuuntaa vastaan, sillä tämä suunta rikkoo proletariaatin liiton keskitalonpoikaismassojen kanssa, vaikeuttaa keskitalonpoikaiston irrottamista kulakeista, siten vie kulakkivaikutuksen vahvistumiseen maaseudulla. On välttämättä edelleenkin jatkettava puolueen ajamaa leniniläistä politiikkaa proletariaatin liiton lujittamiseksi keskitalonpoikaiston kanssa.

Puolueen politiikan saavuttamat tulokset maaseudulla sekä täten syntynyt uusi tilanne tekevät mahdolliseksi sen, että proletariaatin puolue voi, käyttämällä taloudellisten elimien koko mahtia ja nojautuen edelleenkin köyhiin ja keskivarakkaisiin talonpoikaismassoihin, kehittää hyökkäystä kulakkiryhmiä vastaan pitemmälle, ryhtyä uusiin toimenpiteisiin kapitalismin kehityksen rajoittamiseksi maaseudulla ja suunnata talonpoikaistalouden kehityksen sosialismiin.

Edellä sanotusta johtuvat seuraavat puolueen tehtävät:

1. Valtion suunnitelmallisen järjestyksen elementit maataloudessa.

a) On lujitettava ja kehitettävä valtion elimien ja osuustoiminnan saavutukset sekä teollisuustuotteiden välittämisessä maaseudulle että maataloustuotteiden hankinnassa kaupunkeihin, mikä on tärkein ehto markkinain sokeiden voimien voittamiseksi, suunnitelmallisen alkeen laajentamiseksi maatalouteen ja sosialistisen teollisuuden johtavan aseman turvaamiseksi koko kansantaloudessa.

b) On järkkymättä edelleenkin ajettava teollisuustavarain hintojen alentamispoliittikkaa ja säilytettävä maataloustuotteiden hinnat kiinteinä, — työtätekevien joukkojen aineellisen aseman parantamisen sekä kaupungin ja

maaseudun välisen liiton lujittamisen tärkein ehto.

c) Annettava kaikenpuolista tukea sopimussuhteiden kehittämiseksi osuustoimintaan yhtyneen talonpoikaiston ja valtion elimien välillä sekä täten autettava välittömän liiton laajentamista talonpoikaistalouksien ja vastaavien sosialististen teollisuuden haarojen, kuten sokeriteollisuuden, kutomateollisuuden y.m. välillä, helpotettava valtion suunnitelmallisesti järjestävää vaikutusta vastaavien rajoonien maatalouteen.

d) Siinä määrin kuin osuustoiminta voimistuu sekä kulakit ja yksityispääoma tungetaan pois tavarain välityksen alalta, on välttämätöntä järjestää sellaiset suhteet osuustoiminnan ja valtion elimien välille, jotka takaavat osuusliikkeiden toimintapiirin jatkuvan laajenemisen ja turvaavat neuvostovaltion edut ja johtoaseman.

2. Verotus.

a) Valvottava, että puolueen ja neuvostovaltion päätös vähävaraisten talonpoikien vapauttamisesta (35 pros. talonpoikaistalouksista Neuvostoliitossa) maatalousverosta tulee toteutetuksi täsmällisesti.

b) Maaseudun rikkaampien kerrosten kasvavien tulojen verottamiseksi velvotetaan Keskuskomitea muokkaamaan kysymyksen täydellisempään asteettain ylenevään tuloverotukseen siirtymisestä.

3. Osuustoiminta

a) Laajennettava ja lujitettava kulutus- ja maatalousosuuskuntain verkkoa pitäen silmällä sitä, että osuuskuntiin vedetään lähimpänä kautena koko maalaisköyhähälistö ja enemmistö keskivarakkaista.

b) Mahdollisimman lyhyessä ajassa saatava maatal. osuust. systeemiin liitetyiksi n.s. "villit" osuuskunnat, jotka ovat syntyneet osuustoiminnan järjestävän työn heikkouden vuoksi.

c) Hyväksytään erikoisten maatalousosuuskuntamuotojen perustaminen (uudelleenjärjestetty Selskosojus, Hljebotsentr, Maslotsentr, Ljnotsentr, soke-rijuurikasosuuskunnat y.m.) ja katsotaan välttämättömäksi osuustoimintamuotojen edelleen kehittäminen varmimpana keinona vähitellen siirtäessä myynti- ja hankintaosuuskunnista yksilöllisten talonpoikaistalouksien yhteiskunnallistettuun tuotantoon.

d) Voimistutettava taistelua vapauttaaksemme työkalustoa vaille olevat vähävaraiset talonpoikaistaloudet kulakkiaineksista, jotka käyttävät työkalustoaan (maatalouskoneita y.m.) saattaakseen maalaisköyhälistön velkakahleisiin, minkä vuoksi maatalousosuuskuntien, samoin kuin valtion laitostenkin, on järjestettävä laaja vuokrauspunktien verkko, joista vähäväkisille talouksille vuokrataan koneistoa edullisilla ehdoilla ja siten edistetään yhteiskunnallistuneiden otteiden kehittymistä maanmuokkauksessa, sadon korjuussa j.n.e.

e) Kaikin tavoin autettava koneiden hankintaa kollektiiviisiin talouksiin ja vähävaraisiin talonpoikaistalouksiin, myönnettävä erikoisia etuja luoton linjalla, maksuehdoissa j.n.e. Rajotettava kulakkiaineksien varustamista maatalouskoneilla, laadittava sitä varten asianomaiset normit (pienennettävä kulakkien saamaa osaa koko realisoitavasta konemäärästä, vaadittava maksu käteisellä j.n.e.).

f) Myönnettävä välttämättömäksi köyhän väen rahastojen lisääminen valtion ja paikallisista budjeteista, asetettava näille rahastoille tuotannollis-osuustoiminnallinen tarkoitusperä (kollektiiviset taloudet) ja samanaikaisesti lisättävä köyhän väen osuutta muista lainoista.

g) Samalla kun lujitetaan jo saavutetut tulokset köyhän ja keskivarakkaan talonpoikaiston luotettavimpien aineksien työntämisessä johtavaan o-

suustoimintatyöhön ja niistä muodostetaan sosialististen osuustoimintamiesten uusia kaadereita, pitää tehostaa taistelua kulakkiaineksia vastaan niiden yrittäessä vallata käsiinsä alempia osuustoimintajärjestöjä.

h) Hyväksytään maataloud. osuustoimintajärjestöjen liiton perustaminen, liiton, joka kytkee yhteen maataloud. osuustoiminnan kaikki muodot ja joka kulu-tusosuustoiminnan rinnalla on omansa maaseudulla kehittämään osuustoiminnallista yhteiskunnallisuutta, istuttamaan talonpoikaiston miljoonajoukkoihin osuustoiminnan sosialistisia meto-deja.

4. Kollektiiviset taloudet ja neuvostotaloudet.

a) Vahvistetaan KK:n päätös tulok-sista kollektiivisten talouksien ja neuvostotalouksien rakennustyössä (tehty 30/XII—26) ja velvoitetaan kaikki puoluejärjestöt ja neuvosto- ja osuustoimintaelimissä toimivat puolueen jäsenet tehokkaammin auttamaan kollektiivisten talouksien rakennustyötä sekä lujittamaan neuvostotalouksia, tekemään niistä sosialistisen suurtalouden todellisia esikuvia.

b) Samalla kun kaikin tavoin pitää tukea köyhien ja keskivarakkaiden osuuskuntia maatalouskoneiden hankintaa ja yhteiskäyttöä varten, samalla pitää käydä tiukkaa taistelua valeosuuskuntia vastaan, joihin kulakkiainekset verhoutuvat saadakseen laitonta tietä kaikenlaisia etuja luoton, hankintojen y.m. aloilla.

5. Maankäyttö ja maajärjestely.

a) Kaikin keinoin lujitettava maan kansallistuttamisen perusteita ja ras-kaana kriminaalirikoksena vainotta-va jokaista maan kansallistuttamisen murtamiseen suoranaisesti tai välillisesti tähtäävää yritystäkin, esim. maan ostoa, myyntiä tai lahjottamista, jota erinäisillä Kaukaasian ja Keski-Aasian alueilla tavataan.

b) Vähitellen saatava supistumaan vuokrattavan maan ala niillä alueilla, joilla maan vuokraamisesta on tuloksena kulakkiainesteen vaurastuminen, rajoitettava vuokra-aika yhden vuorokieron ajaksi, korkeintaan 6 vuodeksi. Niiden suhteen, jotka valtion ja osuustoiminnan heille antamasta avusta huolimatta eivät itse tai perheensä voimilla muokkaa heille annettua maata, vaan antavat maansa vuokralle, rajoitettava volostin (piirin) toimeenp. komitean päätöksellä vuokra-aikaa 3—6 vuoteen, minkä ajan kuluttua heiltä on otettava pois maan käyttöoikeus ja luovutettava maayhdyskunnan käyttöön.

Päätävästi rangaistava kriminaalirikollisena jokaista, joka rikkoo jälleenvuokrauksesta annettua lakia. Valtion maavarastosta vuokrattava maata etupäässä työtalouksille, vuokra-aika rajoitettava kuuteen vuoteen. Poikkeuksia tästä valtion maita koskevasta määräyksestä sallitaan vain erinäisillä alueilla ja ainoastaan maa-asioita hoitavain keskuselinten suostumuksella.

c) Kaikin tavoin autettava sellaisia maankäytön muotoja, jotka edistävät maatalouden osuustoiminnallistumista ja koneellistumista (siirtolat j.n.e.), rajoitettava lohkotilojen ja ulkotilojen muodostamista jopa tyyten lopettaen sen niissä tapauksissa, joissa ne vievät kulakkiaineiden vaurastumiseen.

d) Köyhän ja vähäväkisen talonpoikaiston maajärjestely suoritettava valtion kustannuksella. Maajärjestely kytkettävä kiinteästi yhteen muiden taloudellisten järjestelytoimenpiteiden kanssa (agron. apu, luotto, maanparannustyöt, koneiston hankinta j.n.e.). Valvottava, että maajärjestelyä suoritettaessa köyhän väen edut tulevat varteen otetuiksi myöskin maansaannissa (maan laatu, sijainti j.n.e.).

Supistettava suunnitelman edellyttämää maajärjestelyn suoritusaikaa koko SSSR:ssä.

e) Katsotaan lykkäämättömäksi tehtäväksi maajärjestelyn ja maankäytön perusteiden säätäminen koko SSSR:ää varten.

6. Palkkatyö ja maatyöväen ammattiliitto.

a) Valvottava että Työlakien kokouelman määräykset maataloustyöläisten suhteen kulakkitalouksissa tinkimättä toteutetaan ja lainrikkoajat vedetään ankaraan vastuuseen.

b) Valvottava että tinkimättä toteutetaan "väliaikaiset määräykset" niissä talonpoikaistalouksissa, jotka palkkaavat aputyövoimaa, ja että "väliaikaisten määräysten" rikkoijat saatetaan ankaraan edesvastuuseen.

c) Turvattava maa- ja metsätyöläisten yhteiskunnallista vakuutusta koskevien lakien ankara täyttäminen.

d) Katsotaan että maa- ja metsätyöväen ammattiliiton on välttämättä tehostettava työtään vielä järjestymättömien palkollisten järjestämisessä, ja samoin helpotettava maatyöväen liittoon pääsyä niille vielä liiton ulkopuolella oleville maaseudun puolproletarisille aineksille, joiden toimeentulon päälähteenä on palkkatyö.

7. Vähäväkisen talonpoikaiston vakuuttaminen. Talonpoikain keskinäisen avun komiteat.

a) KK velvoitetaan suorittamaan tarpeelliset valmistavat toimenpiteet, jotta lähimmässä neuvostokongressissa voitaisiin ajaa lävitse laki vähäväkisten talonpoikain vanhuuden vakuutuksesta.

b) Kaikin tavoin lujitettava talonpoikain keskinäisen avun yhdistyksiä, niin että niistä todella tulisi maaseudun köyhäin ja keskivarakkaiden kerroksien joukkojärjestöjä, jotka antavat keskinäistä avustusta ja järjestävät vähäväkisten talonpoikain asemaa helpottavia taloudellisia toimenpiteitä. Samalla kun jatketaan vähäväkisten yksilöllistä

avustamista, samalla on keskin. avun yksityisten toiminta välttämättä yhä enemmän ja enemmän suunnattava vähäväkisten talonpoikaikerroksien tuottamollis-kollektiivisen avustamisen puoleen.

8. Neuvostot. Kulttuurityö.

a) Samalla kun jatketaan neuvostojen elävöittämissä politiikkaa, neuvostojen, jotka ovat proletariaatin johdolla suoritettavan työtätekevän talonpoikaiston laajojen joukkojen poliittisen kasvatuksen keskuksia, samalla pitää kohdistaa erikoinen huomio aktiivien muodostamiseen ja laajentamiseen puolueettoman keskivarakkaan ja köyhän väen joukosta, sekä voimaperäisemmin vetää tähän aktiiviin palkollisia ja vähäväkisiä talonpoikia.

Erikoista painoa on tällöin pantava talonpoikaisten ja palkollisnaisten (delegaattien, neuvostojen jäsenten) vetämiseen tähän aktiiviin ja näiden työntämiseen johtavaan työhön neuvostoissa.

b) V. 1928 alussa suoritettavien neuvostovaalien yhteydessä kehitettävä laaja selostuskamppailu neuvostojen työstä, vedettävä vaaleihin mahdollisimman suuret joukot köyhästä ja keskivarakkaasta väestä, turvattava puolueen johtoasema koko vaalikamppailussa ja tarkoin valvottava, että tarkoin toteutetaan neuvostovallan tunnetun ohjesäännön säätämät normit, jotka koskevat kulakkien ja muiden proletaarivastaisten aineksien poistamista äänioikeutettujen luetteloista.

c) KK velvoitetaan selvittämään kysymyksen neuvostojen ja maayhdyskuntien välisten suhteiden parantamisesta turvaamalla johtavan osan neuvostoille ja poistamalla äänioikeuden maayhdyskuntien kokouksissa niiltä, jotka on poistettu äänioikeutettujen luetteloista neuvostovaleissa.

d) Kaikin tavoin tuettava paikallisten neuvostojen aloitetta yleisen pakol-

lisen alkeisopetuksen toteuttamisesta. Erikoista painoa pantava siihen, että maatyöväen, palkollisten ja köyhän väen lapset saadaan (kaikkien asteiden) kouluihin, jonka vuoksi pitää luoda erikoinen koulurahasto maaseudun lapsien avustamista varten.

e) Enemmän huomiota maaseudun intelligenssin uusien kaaderien luomiseen ja olevien kaaderien ammattitaidon kohottamiseen kehittämällä niistä maaseudun sosialistisen uudeksi muokkaamisen aktiivisia ja tietoisia toimitsijoita. Erikoista painoa pantava ammattimiesten kehittämiseen kollektiivisten talouksien ja suurten neuvostotalouksien (mallitalouksien) järjestämisen alalle.

f) Lujitettava poliittista valistustyötä maaseudulla. Erikoista painoa pantava radiolaitteiden, elokuvien, kirjastoverkon j.n.e. kehittämiseen maaseudulla.

g) Jotta proletariaatin vaikutus talonpoikaiston keskuudessa saataisiin vahvemmaksi pitää ammattiliittojen ryhtyä järjestämään alkeellista valistustyötä (radio, sanomalehdet, kirjastot j.n.e.) niiden jäsentensä keskuudessa, jotka huomattavan osan vuodesta ovat yhteydessä talonpoikaistalouden kanssa (rakennustyöläiset, vesiliikenteen työläiset j.n.e.).

9. Puoluejärjestölliset kysymykset.

a) Annettava selvä muoto neuvostojen ja osuuskuntien yhteydessä toimiville köyhän väen ryhmille sekä vahvistettava niitä, aika ajoin järjestettävä näiden ryhmien neuvottelukokouksia kylissä ja volosteissa (piirissä) niiden toimintakokemusten kartuttamiseksi.

b) Puoluekomiteain (piirikunta- ja lääninkomiteoista alkaen aina KK:aan saakka) yhteyteen muodostettava maaseututyön osastot, joiden aloitteesta järjestettävä köyhän väen ryhmien ujestija lääninkonferensseja tarpeen mukaan.

Trotskilainen oppositiooni ennen ja nyt.

Tov. Stalinin puhe KK:n pleenumissa lokakuun 21—23 p.

1. Toisarvoiset kysymykset.

PUHEENSA alussa tov. Stalin kosketteli kysymystä minkä takia oppositiooni voimiaan säästämättä hyökkää hänen kimpuunsa. Siksi, että Stalin tuntee paremmin ehkä kuin muut toverit oppositioonin pujausyritykset, häntä on vaikeampi petkuttaa. Olisi omituista jos oppositiooni, joka yrittää hajottaa puoluetta, kehuisi häntä, joka puolustaa Leninin oppia puolueesta. Valhetta ja parjausta on väite, että KK salaisi ns. Leninin testamenttia. XIII puoluekokous päätti nimenomaan, ettei sitä julaista koska se oli osotettu vain puoluekokouksen jäsenille. Meillä on esitys XV puoluekokoukselle, että se sallisi julaista sen ja useita muita Leninin kirjoituksia.

Mitä tulee Stalinin karkeuteen — niin «on totta että minä olen karkea niille, jotka törkeästi ja sanansa syöden järkyttävät ja hajottavat puoluettamme. Kahdesti olen pyytänyt vapauttamaan pääsihteerin toimesta, mutta siihen ei ole suostuttu. Mitä minä olen voinut tehdä sille? En voi karata, sillä en ole koskaan ennen ollut karkuri».

2. Oppositioonin «platformusta».

Miksi emme ole julkaisseet oppositioonin «platformua?» Sinovjev ja Trotski selittävät KK:n ja puolueen «pelkäävän» totuutta. Onko tämä totta? Ei tietenkään. Enemmänkin, — tyhmää on puhua totuuden pelosta. Meillä on KK:n ja KKK:n pleenumien pikakirjoitusselostukset, joita painetaan tuhansissa kapaleissa ja jaetaan puolueen jäsenten luettavaksi. Niissä on sekä oppositioonin että puoluelinjan edustajain puheet, joita lukevat kymmenet ja sadat tuhannet puolueen jäsenet. Jos pelkäisimme totuutta, emme jakaisi

näitä asiakirjoja, jotka ovat siitä hyviä, että puolueen jäsenet voivat niistä vertailla KK:n kantaa oppositioonin kantaan ja tehdä päätöksensä. Missä tässä siis on totuuden pelko? Lokakuussa v. 1926 oppositioonin johtajat pöyhkeivät, samoin kuin he nytkin väittävät KK:n pelkäävän totuutta, piilottavan heidän platformunsa, salaavan sen puolueelta jne. Juuri sen vuoksi he tunkeutuivat silloin jatsheikkoihin Moskovassa (muistakaa «Aviopribor»), Leningradissa (muist. Putilovin tehdas) jne. Kuinka kävi? Työläis-kommunistit löylyyttivät oppositioonilaisiamme ja löylyyttivätkin niin perusteellisesti, että oppositioonin johtajain täytyi paeta taistelukentältä. Miksi he eivät silloin rohjenneet lähteä pitemmälle kaikkiiin jatsheikkoihin sekä tarkistaa kuka meistä pelkää totuutta — oppositiooni vaiko KK? Siksi, että he säikähtivät pelästyttyään reaalista (eikä luuloteltua) totuutta. Entä nyt? Eikö meillä nyt totta puhuen ole diskussiota jatsheikoissa? Osottaköapa vaikka yksi ainoa jatsheikka, jossa on vaikkapa yksi ainoa oppositioonilainen, jossa viimeisten 3—4 kuukauden aikana olisi edes yksi kokous mennyt esiintymisittä oppositioonin puolelta, diskussiota. Eikö ole tosiasia, että viimeisten 3—4 kuukauden aikana on oppositiooni kaikkialla missä suinkin mahdollista, esiintynyt jatsheikoissa omine vastaponsineen. Miksi siis Trotski ja Sinovjev eivät yritä mennä jatsheikkoihin ja esittää siellä käsityksiään? Kuvaava tapaus. Elokuussa, KK ja KKK pleenumin jälkeen Trotski ja Sinovjev lähettivät kirjelmän, jossa ilmoittivat haluavansa esiintyä Moskovan aktiivin kokouksessa, ellei KK vastusta sitä. KK vastasi tähän (ja vastaus lähet. paik. järjest.), ettei KK vastusta Trotskin

c) Keskitettävä huomio etupäässä sen palkollis- ja köyhän väen aktiivin valmentamiseen ja puolueeseen vetämiseen, mikä (aktiivi) kasvaa maatyöväen ammattiliitossa, köyhän väen ryhmissä, neuvostojen, osuuskuntain j.n.e. käytännöllisessä toiminnassa.

d) Vahvistettava osuustoiminnallisia ja neuvostoelimiä uusilla puoluevoimilla, jotta puoluelinjan noudattaminen niiden työssä maaseudulla tulisi taatuksi.

ja Sinovjevin esiintymistä kuitenkin sillä ehdolla, että he KK:n jäseninä puolustaisivat KK:n päätöslausemia. Kuinka kävi? He kieltäytyivät esiintymästä. Tosiaankin jotkut meistä pelkäävät totuutta, muttei KK. vielä vähemmän puolue, vaan oppositioidemme johtajat.

Miksi siis tässä tapauksessa ei julaistu oppositioiden «platformua»?

Sen vuoksi ennen kaikkea, ettei KK tahonut eikä ollut oikeutettu laillistuttamaan Trotskin fraksiota, laillistuttamaan yleensä fraksiaryhmittymiä. X puoluekokouksen päätöksessä Lenin puhuu «platformun» olemassaolon olevan yhden fraksioidisuuden perustunnusmerkkejä. Tästä huolimatta oppositiooni muovasi «platformun» ja vaati sen julkaisemista, rikkoen siten X puoluekokouksen päätöstä. Mitä tulisi jos me julkaisisimme oppositioiden «platformun»? Se merkitsisi meidän suostumustamme osallistumaan oppositioiden X puoluekokouksen päätöksen rikkomistyöhön. Saattoiko KK ja KKK suostua sellaiseen? On selvää, ettei yksikään itseään kunnioittava KK voinut suostua tällaiseen fraksiotaotteeseen.

Edelleen. Samassa tov. Leninin kirjoittamassa X puoluekokouksen päätöksessä «Yhtenäisyydestä» sanotaan, että «puoluekokous käskää viipymättä **hajottamaan** poikkeuksetta kaikki tämän tai toisen platformun pohjalle muodostuneet ryhmät», että «puoluekokouksen tämän päätöksen täyttämättömyyden pitää johtaa ehdottomaan ja viipymättömään puolueesta erottamiseen». Tämä direktiivi on selvä ja määritelty. Mitä seuraisi jos KK ja KKK julkaisisi oppositioiden «platformun»? Voitaisiko sitä nimittää poikkeuksetta kaikkien tämän tai tuon «platformun» pohjalla muodostuneitten ryhmien hajottamiseksi? Selvästi ei. Päinvastoin se merkitsisi, ettei KK ja KKK itse ota hajottaakseen, vaan avustaa ryhmien ja fraksioiden muodostumista oppositioiden «platformun» pohjalla. Saattoiko KK ja KKK ottaa tällaisen hajotusaskelen? Ei tietystikään.

Lopuksi oppositioiden «platformu» sisältää sellaista puolueen parhausta, että jos se julaistaisiin, aiheutettaisiin sillä sekä puolueelle että valtiollemme korvaamatonta vahinkoa. Tosiaankin oppositioiden «platformussa» sanotaan puolueemme olevan valmiin hävittämään ulkomaankaupan monopoolin ja

suorittamaan kaikkien velkojen, siis myöskin sotavelkojen maksun. Jokaiselle on tunnettua, että tämä on inhoittava valhe puolueestamme, työväenluokastamme, valtiostamme. Otaksukaamme, että me olisimme julaisseet «platformun» moisine valheineen puolueestamme ja valtiostamme. Mikä siitä johtuisi? Siitä johtuisi vain se, että kansainvälinen porvaristo alkaisi yhä enemmän puristaa meitä vaatien sellaisia myönnytyksiä, joita me emme mitenkään voi tehdä (esim. ulkomaankaupan monopoolin hävittäminen, sotavelkojen maksu jne). Jos sellaiset KK:n jäsenet kuin Trotski ja Sinovjev tekevät valheellisen ilmiannon kaikkien maitten imperialisteille, vakuutellen heille, että me olemme valmiita tekemään mitä suurimpia myönnytyksiä, aina ulkomaankaupan monopoolin peruuttamiseen saakka, niin se saattaa merkitä vain yhtä: pusertakaa edelleen bolsheviikkien puoluetta, herrat imperialistit, uhakkaa heitä sodalla, he, bolsheviikit, ovat valmiit kaikkiin ja kaikkinaisiin myönnytyksiin, jos vain puristatte. Sinovjevin ja Trotskin **valheellinen ilmianto** puolueestamme herroille imperialisteille ulkopoliittikkamme vaikeuksien syventämiseksi, — kas siihen keskittyy oppositioiden «platformu». Kenelle se on vahingoksi? Selvä on, että se on SSSR:n proletariaatin vahingoksi, SSSR:n kommunistisen puolueen vahingoksi, valtiomme vahingoksi. Ketä se hyödyttää kaikkien maitten imperialisteja. Minä kysyn teiltä — voimmeko me suostua tällaisten ruokottomuuksien julkaisemiseen lehdistössämme? Selvä: emme voi.

Nämä näkökohdat pakottivat meidät kieltäytymään oppositioiden «platformun» julkaisemisesta.

3. Lenin diskussiosta ja oppositioiden yleensä.

Tov. Sinovjev täällä pani kaikkensa koittaessaan todistella, että Lenin muka olisi aina ja joka aika ollut diskussion kannalla, jonka ohella hän vetosi diskussion platformuilla X puoluekokouksen edellä ja itse puoluekokouksessa. Mutta hän «unohti» mainita siitä, että Lenin piti diskussiota X puoluekokouksen edellä erehdyksenä. Hän «unohti» mainita, että tov. Leninin kirjoittamassa X puoluekokouksen päätöksessä «Puolueen yhtenäisyydestä», joka esiintyy direk-

tiivinä puolueemme kehitykselle, määrätään ei diskussio «platformujen» pohjalla, vaan kaikkien ja kaikkinaisten «platformujen» pohjalle muodostuneitten ryhmien hajottaminen. Hän «unohti», että Lenin ilmaisi X puoluekokouksessa käsityksensä kaikkinaisen oppositioonin «suvaitsemattomuuden» puolueessamme vastaisuudessa. Hän «unohti» mainita, että Lenin piti mahdottomana sallia puolueemme muuttumista «diskussioklubiksi».

Kas näin arvosteli Lenin diskussiota X puoluekokouksen edellä:

«Minun täytyi tänään jo puhua tästä ja tietenkin saatoin vain varovasti lausua, että eivätköhän vain monet teistä arvioi tätä diskussiota ylenpalttiseksi ylellisyydeksi. Omasta puolestani en voinut olla lisäämättä, että minun mielestäni tätä ylellisyyttä ei todellakaan olisi pitänyt sietää ja että salliessamme tämän diskussion me epäilemättä teimme virheen».

Ja näin puhui Lenin X puoluekokouksessa jokaisesta mahdollisesta oppositiosta X puoluekokouksen jälkeen:

«Puolueen tiivistäminen, oppositioonin sietämättömyys puolueessa on nykyhetken poliittinen johtopäätös... «Nyt ei tarvita oppositioonina, toverit! Minä ajattelen, että puoluekokouksen täytyy tehdä tämä johtopäätös, täytyy tehdä se johtopäätös, että oppositiosta on nyt tullut loppu, kuitti, nyt on ollut meille kylliksi oppositioonina!»

Tämä oli Leninin käsitys diskussiosta ja oppositiosta yleensä.

4. Oppositiooni ja kolmas voima.

Miksi tarvittiin тов. Menshinskin selostus valkokaartilaisista, joitten kanssa oli yhteydessä osa trotskilaisten laittoman puoluevas-
taisen kirjapainon «työntekijöistä»

Ensiksikin hajottaaksemme sen valheen ja parjauksen, jota oppositiooni levittää puoluevastaisissa lehtisissään tästä kysymyksestä. Oppositiooni vakuuttaa kaikille että oppositioonin liittolaisten, sellaisten kuin Tsherbakovin, Tverskoin ynnä muitten kanssa yhteydessä olevien valkokaartilais-
ten juttu on keksintöä, kuvittelua, oppositioonin häväisytarkoituksessa liikkelle laskettu. Тов. Metshinskin tiedotus vangittujen kertomuksineen ei jätä mitään epäilystä siitä, että yksi osa trotskilaisten laittoman puoluevas-

taisen kirjapainon «työntekijöistä» oli yhteydessä valkokaartilaisien vastavallankumouksellisten aineiden kanssa. Yrittäköön oppositioonin kumota näitä tosiasioita ja asiakirjoja.

Toiseksi paljastaaksemme sen valheen, jota nyt levittää Maslovin äänenkannattaja Berliinissä «Fane des Kommunismus» eli «Kommunismen Lippu». Me saimme juuri tämän luopio Maslovin likaisen lehtisen viimeisen numeron, jossa parjataan SSSR:ää ja ilmianetaan SSSR:n valtiosalaisuuksia porvaristolle. Tässä lehdessä on julaitu yleisesti tiettäväksi, tietenkin vääristellyssä muodossa, vangittujen valkokaartilaisien ja heidän liittolaistensa laittomasta, puoluevastaisesta kirjapainosta kuulustelut. Mistä Maslov hankki nämä tiedot? Ne ovat salaisia tietoja, sillä vielä eivät ole tavatut ja vangitut kaikki sen ryhmän valkokaartilaiset, joka oli sekaantunut Pilsudskin tapaisen salaliiton järjestämiseen. Näihin kuulusteluihin tutustuvat KKK:ssa Trotski, Sinovjev, Smilga y. m. oppositioonilaiset. Heitä kiellettiin toistaiseksi jäljentämästä näitä kuulusteluja. Mutta nähtävästi he ovat sittenkin ottaneet jäljen-
nöksen ja kiikuttaneet sen Masloville. Mutta mitä merkitsee näiden tietojen luovuttaminen Masloville julaistavaksi? Se merkitsee niiden valkokaartilaisien varottamista, joita ei vielä ole tavattu ja vangittu, varottamista siitä, että bolshevikit aikovat heidät vangita. Onko tämä kommunisteilta suvaittavaa, hyvin tehtyä? Ei ole. Maslovin äänenkannattajan artikkelissa on pikantti otsikko: «Stalin halkoo NKP. Valkokaartilaisosalaliitto. Kirje SSSR:stä». Saatoimmeko me kaiken tämän jälkeen, sen jälkeen kun Maslov Trotskin ja Sinovjevin avulla julkaisi yleisesti tiettäväksi vangittujen vääristellyt kuulustelut,— saatoimmeko me kaiken tämän jälkeen olla tekemättä selvää KK ja KKK pleenumille, asettamatta juoruja vastaan todellisia kuulustelupöytäkirjoja?

Tästä syystä KK ja KKK katsoi tarpeelliseksi kehottaa тов. Menshinskiä selostamaan tosiasioita.

Mitä johtuu näistä kuulusteluista, тов. Menshinskin tiedotuksesta? Olemmeko me koskaan syyttäneet tai syytämme nyt oppositioonina sotilassalaliiton järjestämisestä? Emme tietenkään. Olemmeko syyttäneet milloinkaan tai syytämmekö nyt oppositioo-

nia osanotosta tähän salaliittoon? Emme tietenkään. Meillä on kaksi KK:n tiedonantoa laittomasta, puoluevastaisesta kirjapainosta ja puolueettomista intelligenteistä, jotka olivat yhteydessä tämän kirjapainon kanssa. Te ette löydä ainoatakaan lausetta, sanaakaan, joissa me syyttäisimme oppositiota osallisuudesta sotilassalaliittoon. KK ja KKK näissä asiakirjoissa vakuuttavat vain sitä, että oppositio, laittomia kirjapainoja järjestäessään, solmi yhteyden porvarillisten intelligenttien kanssa, mutta osa näistä intelligenteistä vuorostaan osottautui olevan yhteydessä valkokaartilaisien kanssa, jotka suunnittelivat sotilassalaliittoa.

Mistä me siis syytimme ja edelleenkin syytämme oppositiota? Siitä ensinnäkin, että oppositio hajotuspolitiikkaa harjottaen järjesti puoluevastaisen, laittoman kirjapainon. Toiseksi siitä, että tämän kirjapainon järjestämiseksi muodosti blokin porvarillisten intelligenttien kanssa, joista osa osottautui oleen suoranaissessa yhteydessä vastavallankumouksellisiin salaliittolaisiin. Kolmanneksi siitä, että vetäen puolelleen porvarillisia intelligenteja ja konspireeraten heidän kanssaan puoluetta vastaan, oppositio osottautui vastoin tahtoaan niin sanotun kolmannen voiman piirittämäksi. Oppositiolla osottautui olevan enemmän luottamusta näihin porvarillisiin intelligentteihin kuin omaa puoluettaan kohtaan. Muutoinhan he eivät vaatisi laittoman kirjapainon yhteydessä «kaikkien vangittujen» vapauttamista, aina Tsherbakovia, Tverskoita, Bolshakovia ym. myöten, jotka olivat yhteydessä vastavallankumouksellisten aineksien kanssa. Oppositio ni halusi omistaa puoluevastaisen, laittoman kirjapainon; siinä mielessä se turvautui porvarillisten intelligenttien apuun; osa näistä osottautui olevan yhteydessä suoranaisiin vastavallankumouksellisiin, — kas sellainen ketju muodostui. Oppositiota tarrautui vastoin sen tahtoa, vastoin sen toivoa, neuvostovastaiset ainekset yrittäen käyttää hyväkseen oppositioonin hajotustyötä.

Näin ollen toteutui тов. Leninin ennustus, jonka hän lausui jo X puoluekokouksessa, kun hän puhui, että taisteluun puolueessamme ehdottomasti yrittää liimautua kolmas voima, s. o. porvaristo, käyttääkseen luokkatarkoituksiensa hyväksi oppositioonin työtä.

Sanotaan vastavallankumouksellisten aineiden tunkeutuvan toisinaan myöskin neuvostoelimiin, esim. rintamalla, aivan oppositiosta riippumatta. Se on totta. Mutta silloin neuvostoelimet vangitsevat ja ampuvat heidät. Mutta kuinka menetteli oppositio? Se vaati laittoman kirjapainon johdosta vangittujen, vastavallankumouksellisiin aineksiin kytkeytyneitten porvarillisten intelligenttien vapauttamista. Kas se on onnettomuus, toverit. Sellaisiin tuloksiin johtaa oppositiota hajotustyö. Sen sijaan, että harkitsivat kaikkia näitä vaaroja, sen sijaan, että ajattelisivat kuilua, johon oppositiolaisemme itseään vetävät, — sen sijaan he monipuolistuttavat valheitaan puolueesta ja kaikkiin voimiin yrittävät desorganisoida, hajottaa puoluettamme.

Puhutaan entisestä vragelilaisesta upseerista, joka auttaa GPU:ta paljastamaan vastavallankumouksellisia järjestöjä. Oppositio riehuu ja pauhaa sen johdosta, että entinen vragelilainen upseeri, jonka puoleen kääntyivät oppositiota liittolaiset, kaikki nämä Tsherbakovit ja Tverskoit, osottautui GPU:n agentiksi. Mitä pahaä siinä on, jos tämä entinen vragelilainen upseeri auttaa neuvostovaltaa paljastamaan vastavallankumouksellisia salaliittoja? Kuka voi kieltää neuvostovalta oikeuden vetää puolelleen entisiä upseereita ja käyttää niitä hyväkseen vastavallankumouksellisten järjestöjen paljastamisessa? Tsherbakov ja Tverskoi kääntyivät tämän entisen vragelilaisen upseerin puoleen ei GPU:n agentina, vaan entisenä vragelilaisena upseerina käyttäkseen häntä hyväkseen puoluetta vastaan, neuvostovaltaa vastaan. Siitä on kysymys ja siinä on oppositiomme onnettomuus. Ja kun GPU näitä jälkiä seuraten aivan odottomattaan törmäsi trotskilaisien laittomaan, puoluevastaiseen kirjapainoon, osottautui, että herrat Tsherbakovit, Tverskoit ja Bolshakovit, rakentaessaan blokkia oppositiota kanssa, ovat jo blokissa vastavallankumouksellisten kanssa, entisten koltshakilaisten upseerien, kuten Kostrovien ja Novikovien kanssa, josta tänään тов. Menshinski selosti. Kas siitä on kysymys ja siinä on oppositiomme onnettomuus.

Oppositiota hajotustyö johtaa liittoon porvarillisten intelligenttien kanssa, liitto

näiden kanssa helpottaa kaikenlaisten vastavallankumouksellisten aineiden tarrautumista oppositsioonin, — sellainen on katkera totuus.

5. Kuinka oppositio «valmistautuu» puoluekokoukseen.

Tov. Trotski ja Sinovjev täällä hikoilivat vakuuttaessaan meidän valmistelevan puoluekokousta sortotoimenpiteiden avulla. On omi-
tuista etteivät he näe mitään muuta kuin sortotoimenpiteitä. Entä KK:n ja KKK:n pleenumin päätös diskussiosta runsaasti kuukausi ennen puoluekokousta, — onko se teidän mielestänne puoluekokouksen valmistelua vai eikö? Entä keskeytymätön diskussio jatsheikoissa ja muissa puoluejärjestöissä, joka jatkuu jo 3—4 kuukautta? Entä pleenumin pikakirjoitusselostuksen ja päätösten käsittely viimeisen puolen vuoden aikana, varsinkin viimeisten 3—4 kuukauden aikana kaikista sisä- ja ulkopoliittikan kysymyksistä? Kuinka tätä muuten voidaan nimittää kuin puolueen jäsenjoukkojen aktiivisuuden nousuksi ja heidän vetämiseen politiikkamme tärkeimpien kysymysten käsittelyyn, puolueen jäsenjoukkojen valmisteleminen puoluekokoukseen? Kenenkä syy tässä siten on jos puoluejärjestöt eivät tällöin tue oppositioonia? Nähtävästi syy on oppositiosionissa, jonka linja on täydellisen vararikoutumisen linja, jonka politiikka on puolueen ja Kominternin vastaista blokkipoliittikka kaikkien puoluevastaisten aineiden kanssa aina luopio Maslovia ja Souvarinea myöten. Tov. Sinovjev ja Trotski nähtävästi ajattelevat, että puoluekokousta on valmisteltava laittomain, puoluevastaisten kirjapainojen järjestämisen avulla, laittomain, puoluevastaisten kokousten järjestämisen avulla, kaikkien maitten imperialisteille puolueestamme tehtävien valheellisten ilmi-
antojen avulla, puolueemme desorganisoin-
sen ja hajottamisen avulla. Kieltämättä tämä on perin omi-
tuista puoluekokouksen valmistelun käsittämistä. Ja kun puolue ryhtyy päättäviin toimenpiteisiin desorganisaattoreita ja hajottajia vastaan, aina puolueesta erottamiseen saakka, oppositiooni pauhaa sortotoimenpiteistä. Niin, puolue sovelluttaa ja tulee sovelluttamaan sortotoimenpiteitä desorganisaattoreita ja hajottajia kohtaan, sillä puoluetta ei saa hajottaa millään ehdoilla, ei puoluekokouksen edellä eikä puolue-

kokouksen aikana. Sillä puolue tekisi itsemurhan, jos se sallisi riehaantuneitten hajottajain, kaikenlaisten Tsherbakovien liittolaisten tuhota puolueen sen vuoksi, että meillä on puoluekokoukseen kaikkiaan yksi kuukausi aikaa. Te tiedätte, että v. 1922 Lenin ehdotti erotettavaksi KK:sta tov. Shljapnikovin ei puoluevastaisten kirjapainon järjestämisestä eikä porvarillisten intelligenttien kanssa liittoutumisesta, vaan pelkästään siitä syystä, että tov. Shljapnikov rohkeni esiintyä puoluejatsheikassa arvostellen Korkeimman Kansantalouseluoston päätöksiä. Verratkaa nyt tätä Leninin menettelyä siihen, mitä nyt puolue harjoittaa oppositioonin nähdessä, — ja te käsitätte kuinka pitkälle me olemme päästäneet valloilleen desorganisaattorit ja hajottajat Te ette voi olla tietämättömiä siitä, että v. 1917 Lokakuun kapinan aattona Lenin ehdotti useita kertoja Kamenevin ja Sinovjevin puolueesta erottamista pelkästään siitä, että he olivat arvostelleet puolueen julkaisematonta päätöstä puolsosialistisessa, puolporvarillisessa «Novaja Schisn» lehdessä. Mutta kuinka paljon KK:n salaisia päätöksiä julkaisee meidän oppositioonimme maslovilaisen lehden palstoilla Berliinissä, joka on porvarillinen, neuvostovastainen, vastavallankumouksellinen lehti! Ja me kärsimme tätä kaikkea, kärsimme loppumattomiin, suoden siten oppositioonilaishajottajille mahdollisuuden tuhota puoluetamme. Kas sellaiseen häpeään on meidät oppositiooni saattanut. Mutta loppumattomiin me emme tätä tule sietämään.

Puhutaan neuvostovastaista työtä harjoittavien, puolueesta erotettujen desorganisaattorien vangitsemisistä. Niin, me olemme heitä vanginneet ja tulemme vangitsemaan, elleivät helakkaa kaivamasta pohjaa puolueen ja neuvostovallan alta. Puhutaan, ettei puolueemme historia tunne sellaisia esimerkkejä. Se ei ole totta. Entä MjäsNIKOVIN ryhmä? Entä «Rabotshaja Pravdan» ryhmä? Kukapa ei tietäisi, että näiden ryhmäin jäsenet vangittiin tov. Sinovjevin, Trotskin ja Kamenevin suoranaisella kannatuksella? Miksi saatiin vangita puolueesta erotetut desorganisaattorit 3—4 vuotta sitten, mutta nyt ei sitä saa tehdä kun muutamat trotskilaisen oppositioonin entiset jäsenet päätyvät suoranaiseen liittoon vastavallankumouksellisten kanssa? Te kuulitte tov. MenshINSKIN selostuksen.

Siinä mainittiin, että muuan Stepanov (sotilashenkilö), puolueen jäsen, oppositioonin kannattaja on suoranaudessa yhteydessä vastavallankumouksellisten, Novikovin, Kostrov ja muitten kanssa, eikä sitä kiellä itse Stepanovkaan kuulusteluissa. Mitä käskette tekemään tällaiselle tyyppille, joka on näihin saakka oppositioonilainen? Syleilläkö häntä vaiko vangita? Mitä ihmeellistä siinä on jos CPU vangitseekin tällaisia tyyppejä?

Lenin puhui, että asiat voidaan johtaa puolueen täydelliseen tuhoon saakka, jos lellitellään desorganisaattoreita ja hajottajia. Se on aivan oikein. Juuri sen vuoksi on jo aika kieltäytyä oppositioonin johtajain lellittelemisestä ja aika on tehdä johtopäätös tov. Trotskin ja Sinovjevin erottamisesta puolueemme Keskuskomiteasta. Se on se alkeellisin johtopäätös ja alkeellisin vähäisin toimenpide, johon on turvaututtava suojellaksemme puoluetta desorganisaattorien hajotustyöstä. Viimeisessä KK:n ja KKK:n pleenumissa elokuussa tänä vuonna eräät pleenumin jäsenet hankkivat minua pehmeäkätisyydestä Trotskia ja Sinovjevia kohtaan, siitä, että minä taivuttelin pleenumia luopumaan Trotskin ja Sinovjevin viipymättä KK:sta erottamisesta. Mahdollisesti minä silloin olin liian lempeä ja tein virheen ehdottaessani maltillisempaa linjaa Trotskiin ja Sinovjeviin nähden. Mutta nyt, kaiken sen jälkeen mitä me olemme kokeneet näinä kolmena kuukautena, sen jälkeen kun oppositio rikkoi omat itse antamansa lupaukset fraktsian likvidoisesta erikoisessa „tiedonannossa“ elokuun 8 pnä, pettäen vielä kerran puoluetta, — kaiken tämän jälkeen ei pehmeäkätisyydelle jää enään mitään tilaa. Nyt meidän täytyy seistä Trotskin ja Sinovjevin KK:sta erottamista vaativien toverien eturivissä. (Myrskyistä suosiota. Huutoja: «Oikein. Trotski on erotettava puolueesta»). Sen saa ratkaista puoluekokous. Erottaessamme Trotskin ja Sinovjevin KK:sta meidän täytyy jättää XV puoluekokouksen harkittavaksi kaikki ne oppositioonin hajotustyötä koskevat materiaalit, joita meille on kertynyt ja joitten perusteella puoluekokouksella tulee olemaan mahdollisuus hyväksyä vastaava ratkaisu.

6. Leninismistä trotskisiin.

Tov. Sinovjev kosketti puheessaan mielenkiintoista kysymystä puoluelinjan «erehdyk-

sistä» viimeisten kahden vuoden aikana ja oppositioonin linjan «oikeellisuudesta». Tahtoisin vastata tähän parilla sanalla selvittämällä kysymystä oppositioonin linjan vararikkoutumisesta ja puolueemme politiikan oikeellisuudesta viimeisten kahden vuoden aikana.

Mikä on oppositioonin perussynti, josta johtuu oppositioonin politiikan vararikkoutuminen? Oppositioonin perussynti on siinä, että se yritti, yrittää ja tulee vielä yrittämään leninismen värjäämistä ja korvaamista trotskilaisuudella. Oli aika, jolloin Kamenev ja Sinovjev puolustivat leninismistä Trotskin hyökkäilyiltä. Silloin ei Trotskikaan ollut niin rohkea. Se oli yksi asenne. Mutta sittemmin Sinovjev ja Kamenev säikähdettyään uusia vaikeuksia, heittäytyivät Trotskin puolelle, muodostivat yhdessä Trotskin kanssa eräänlaisen huononnetun «elokuun blokin» ja joutuivat näin ollen trotskilaisuuden vangiksi. Ja tässä toteutui Leninin ennustus siitä, että Sinovjevin ja Kamenevin lokaan erehdys ei ole «satunnainen». Taistelusta leninismen puolesta Sinovjev ja Kamenev siirtyivät trotskilaisuuden puolesta taistelun linjalle. Se on jo kokonaan toinen asenne. Sillä on oikeastaan selitettävissäkin, että Trotski on nyt tullut rohkeammaksi. Mikä on tov. Trotskin johtaman nykyisen yhtyneen blokin perustehtävä? Vähitellen ja hiljalleen siirtää puolue leniniläisiltä raiteilta trotskilaisuuden raiteille. Siinä on oppositioonin perussynti. Mutta puolue tahtoo jäädä leniniläiseksi puolueeksi. Luonnollista on, että se käänsi selkänsä oppositioonille, kohottaen leninismen lippua yhä korkeammalle ja korkeammalle. Kas siitä syystä eiliset puoluejohtajat muuttuivat nyt luopureiksi.

Oppositio otaksuu «selittävänsä» häviönsä henkilökohtaisilla seikoilla, Stalinin karkeudella, Buharinin ja Rykovin myöntymättömyydellä jne. Liian halpahintainen selitys. Se on puoskaroimista eikä selittämistä. Trotski käy taistelua leninismistä vastaan v. 1904 alkaen. V. 1904 ja v. 1917 helmikuun vallankumouksen välisen kauden Trotski pyöri koko ajan menshevikkien liepeillä ja läheisyydessä käyden epätoivoista taistelua Leninin puoluetta vastaan. Sinä kautena Trotski kärsi kokonaisen sarjan tappioita Leninin puolueelta. Miksi? Mahdollisesti syy-

nä oli Stalinin karkeus? Mutta Stalin ei silloin ollut KK:n pääsihteeri, hän oleskeli silloin kaukana ulkomaista käyden taistelua maan alla, mutta Trotskin ja Leninin välinen taistelu käytiin ulkomailla,—mitä tekemistä tässä on Stalinin karkeudella? Lokakuun kumouksen ja v. 1922 välisenä kautena tov. Trotski, ollen silloin jo bolshevikien puolueessa, ehti suorittamaan kaksi „suuremμοista“ ryntäystä Leniniä ja hänen puoluettaan vastaan: v. 1918 Brestin rauhan kysymyksessä ja v. 1921—ammattiliittokysymyksessä. Nämä molemmat rynnäköt päättyivät tov. Trotskin tappiolla. Miksi? Mahdollisesti tässä oli syynä Stalinin karkeus? Mutta Stalin ei silloin vielä ollut KK sihteeri, sihteerien paikoilla olivat silloin kaikille tunnetut trotskilaiset,—mitä tekemistä tässä on Stalinin karkeudella? Edelleen puolue on kohdannut kokonaisen sarjan ryntäyksiä Trotskin puolelta (v. 1923, 1924, 1926, 1927), joista jokainen on päätynyt tov. Trotskin uuteen tappioon.

Eikö tästä kaikesta ole selvää, että Trotskin taistelulla leniniläistä puoluetta vastaan on kauaskantavat, syvät, historialliset juuret?

Eikö tästä ole selvää, että puolueen nykyinen taistelu trotskilaisuutta vastaan on sen taistelun jatkamista, jota puolue kävi Leninin johdolla v. 1904 alkaen?

Eikö tästä kaikesta ole selvää, että trotskiläisten yritykset korvata leninismi trotskilaisuudella ovat perussyynä koko oppositiionin linjan romahdukseen ja vararikkoutumiseen?

Meidän puolueemme on syntynyt ja kasvanut kumouksellisten taistelujen myrskyissä. Se ei ole sellainen puolue joka on kasvanut rauhallisen kehityksen kautena. Juuri sen vuoksi sillä on runsaasti kumouksellisia perinnäistapoja ja se on vapaa fetichistisestä suhtautumisesta johtajiinsa. Plehanov oli yhteen aikaan kaikkein populäärisin mies puolueessa. Enemmänkin, hän oli puolueen perustaja, minkä ohella hänen populäärisyyteen ei voida mitenkään verrata Trotskin tai Sinovjevin populäärisyyttä. Ja sittenkin, tästä huolimatta, puolue kääntyi pois Plehanovlsta heti kohta kun Plehanov alkoi siirtyä marxilaisuudesta opportunistiin. Mitä ihmeellistä siinä jos sellaiset, ei niin „suuret“ miehet kuten Trotski ja Sinovjev ovat joutuneet puolueessa

häntäpäähän sen jääkeen kun he alkoivat luopua leninismistä?

Mutta kaikkein kirkkaimpana oppositiioonin opportunistisen turmeltumisen ilmauksena, kaikkein kirkkaimpana oppositiioonin vararikkoutumisen ja lankeamisen tunnusmerkkinä esiintyy sen TTK:n „Manifestia“ vastaan äänestäminen. Oppositiioini vastustaa siirtymistä seitsentuntiseen työpäivään. Oppositiioini on „Manifestia“ vastaan! Koko SSSR:n työväenluokka, kaikkien maitten proletaarien koko etujoukko ihaillen ottaa vastaan „Manifestin“, yksimielisesti taputtaa käsiään seitsentuntiseen työpäivään siirtymisen aatteelle,—mutta oppositiioini äänestää „Manifestia“ vastaan, liittäen äänensä porvarillisten ja menshevististen „arvostelijain“ yleiseen kööriin, liittäen äänensä valehtelijoihin „Vorwärtsistä“. En luullut oppositiioonin saattavan kulkeutua tällaiseen häpeään.

7. Eräistä viime vuosien puoluepolitiikan tärkeimmistä johtopäätöksistä.

Siirrytään nyt kysymyksen puolueemme linjasta viimeisten kahden vuoden aikana, tämän linjan tarkistukseen ja arviointiin. Sinovjev ja Trotski puhuivat, että puoleemme linja osottautui kestäättömäksi. Kääntykäämme tosiasioidiin. Otetaan politiikkamme neljä peruskysymystä ja tarkistakaamme puolueemme linjaa kahden viime vuoden aikana näiden kysymysten valossa. Minä tarkoitan sellaisia ratkaisevia kysymyksiä kuin kysymys talonpoikaistosta, teollisuudesta ja ja sen uudelleen varustamisesta, kysymys rauhasta ja vihdoin kommunististen aineiden kasvusta koko maailmassa.

Kysymys talonpoikaistosta. Millainen tilanne meillä oli pari—kolme vuotta sitten? Te tiedätte, että tilanne meillä maaseudulla oli silloin vaikea. Volostikomiteain puheenjohtajia ja yleensä maakylien toimitsijoita poltettiin ja tapettiin. Maalaiskirjeenvaihtajille tarjottiin kuuraa. Paikotellen, varsinkin rajaseuduilla, meillä oli bandiittiliikkeitä. Ja sellaisessa maassa kuin Gruusiassa oli kapina. Luonnollisesti tällaisessa tilanteessa kulakki voimistui, keskivarakkaat keskittyivät kulakin ympärille, mutta köyhälistöläiset hajaantuivat. Erittäin raskaasti vaikutti tilanteeseen maassa se seikka, että maaseudun tuotantovoimat kasvoivat tavattoman hitaasti,

osa kyntömaista tuli aivan muokkaamatta, viljelysten pinta-ala oli jotain 70—75% sodan edellisestä alasta. Sellaista oli ennen puolueemme XIV konferenssia. XIV konferenssissa puolue suoritti manöverin, eräitten keskivarakkaitten hyödyksi tehtyjen myönnytysten muodossa, jonka oli laskettu työntävän eteenpäin talonpoikaistaloutta nopeammalla vauhdilla, lisäävän maatalouden elintarve- ja raaka-ainetuotteita pystyttävän lujan liiton keskivarakkaitten kanssa ja työntävän eteenpäin kulakkien eristämistä. XIV puoluekokouksessa oppositiooni Sinovjevin ja Kamenevin johdolla yritti rikkoa tätä puolueen manöveria ehdottaen sen korvaamista kulakkien hävittämispolitiikalla, köyhälistökomiteain jälleenalauttamisen politiikalla. Se oli itse asiassa kansalaissodan jälleenalauttamisen politiikkaa kyliin. Puolue torjui tämän oppositioonin hyökkäyksen vahvistaen XIV konferenssin päätökset, vahvistaen neuvostojen elvyttämisen politiikan maakyllissä ja kohottaen industrialisoimisen tunnuslauseen sosialistisen rakennustyön perustunnuslauseena. Puolue asettui jyrkästi vakavan liiton kannalle suhteessa keskivarakkaaseen ja kulakkien eristämisen linjalle. Mitä puolue on tällä saavuttanut? Se on saavuttanut maaseudun rauhottumisen, suhteiden paranemisen talonpoikaiston perusjoukkoihin, olosuhteiden muodostumisen, joissa köyhälistö järjestyy itsenäiseksi poliittiseksi voimaksi, jatkuvan kulakkien eristämisen ja talonpoikaiston miljoonien individuaalisten talouksien asteettaisen ympäröinnin valtion ja osuuskunnallisten elimien puolelta. Mutta mitä on maakyllän rauhottuminen? Se on yksi sosialismin rakennustyön perusehdoista. Ei voida rakentaa sosialismia jos on bandiittiliikettä ja kapinoita talonpoikain keskuudessa. Tällä hetkellä on meillä viljelysten pinta-ala laajentunut sodan edelliselle tasolle (95%), maaseutu on rauhottunut, liitto keskivarakkaitten kanssa, enemmän tai vähemmän järjestynyt köyhälistö, neuvostot ovat lujittuneet kylissä, proletariaatin ja sen puolueen auktoriteetti kylissä on kasvanut. Me olemme näin ollen luoneet edellytykset mahdollisuuksille työntää eteenpäin hyökkäystä kapitalistisia aineksia vastaan kylässä ja turvata jatkuva menestyksellinen sosialismin rakennustyö maassamme.

Siinä tuloksia puoluepolitiikastamme maaseudulla kahden vuoden aikana.

Tästä seuraa, että puolueemme politiikka peruskysymyksessä proletariaatin ja talonpoikaiston keskinäisistä suhteista on osottautunut oikeaksi.

Kysymys teollisuudesta. Historia osottaa, ettei yksikään nuori valtio maailmassa ole vielä nostanut teollisuuttaan, varsinkaan raskasta teollisuutta, ilman ulkopuolista apua, ulkopuolisia lainoja tai ryöväämättä vieraita maita, siirtomaita jne. Tämä on tavallinen kapitalistisen industrialisoimisen tie. Englanti kohotti aikoinaan teollisuutensa imemällä satoja vuosia mehua kaikista maista. Kaikista siirtomaista, sijoittaen ryöstämänsä teollisuuteensa. Saksa alkoi nousta viime aikoina saamalla lainoja Amerikasta muutaman miljoardin ruplan arvosta. Mutta me emme voi kulkea kumpaakaan tietä. Siirtomaarosvokset eivät sovi meidän politiikkaamme. Ja lainoja ei meille taas anneta. Meidän valittavaksemme jäi yksi ainoa Leninin osottama tie, nimittäin: teollisuutemme kohottaminen, teollisuutemme uudelleen varustaminen kotimaisen kasaamisen pohjalla. Oppositiooni on koko ajan kirkunut ettei kotimainen kasaaminen riitä teollisuutemme uudesti varustamiseen. Jo huhtikuussa v. 1926 KK pleenimissa oppositiooni vakuutti, polemisoiden tov. Rykovia vastaan, ettei oma kotimainen kasaaminen riitä työntämään eteenpäin teollisuuden uudelleen varustelua. Oppositiooni ennusti silloin romahdusta toisensa jälkeen. Mutta sen sijaan onkin käynyt niin, että me olemme onnistuneet näiden kahden vuoden aikana työntämään eteenpäin teollisuutemme uudelleen varustamisen asiaa. On tosiasia, että kahden vuoden aikana olemme kyenneet sijoittamaan teollisuutemme yli kaksi miljoardia ruplaa. On tosiasia, että nämä sijoitukset osottautuivat riittäviksi työntämään edelleen teollisuutemme uudelleen varustamista ja maan industrialisoimista. Me olemme saavuttaneet sen, mitä ei ole saavuttanut yksikään valtio maailmassa: me olemme kohottaneet teollisuutemme, olemme alkaneet sen uudelleen varustelun, olemme työntäneet eteenpäin tätä asiaa oman kasaamisemme pohjalla.

Siinä tulokset teollisuutemme uudelleen varustelun politiikasta.

Vain sokeat voivat kieltää sen tosiasian, että puolueemme politiikka osottautui tässäkin pääpiirteissään oikeaksi.

Ulkopolitiikan kysymys. Ulkopolitiikkamme tarkoituksena on, jos otetaan huomioon diplomaattiset suhteet porvarillisiin valtioihin, rauhan säilyttäminen. Mitä olemme saavuttaneet tällä alalla? Me olemme saaneet säilytettyä, huonosti vaiko hyvin, mutta olemme kuitenkin säilyttäneet rauhan. Me olemme saavuttaneet sen, että huolimatta kapitalistisesta piirityksestä, huolimatta kapitalististen hallitusten vihamielisestä työstä, huolimatta provokatoorisista tempuista Pekingissä, Lontoossa, Pariisissa, huolimatta kaikesta tästä emme ole tarkertuneet provokatsiooniin, vaan olemme kyenneet säilyttämään rauhan. Meillä ei ole sotaa, huolimatta Sinovjevin ynnä muitten useammista ennusteluista, — kas se on perustotuus, jota vastaan ovat voimattomia oppositioimme hurmiohuudot. Tämä on meille tärkeätä, sillä vain rauhan oloissa voidaan työntää eteenpäin, toivomallamme nopeudella, sosialismin rakentamista maassamme. Mutta kuinka paljon meillä olikaan sodan ennusteluja! Tov. Sinovjev ennusti sodan olevan meillä jo tämän vuoden keväällä. Sitten hän alkoi ennustella sodan alkavan kaiken todennäköisyyden mukaan tämän vuoden syksynä. Nyt me olemme jo talven suussa, mutta sotaa ei ole vielä.

Siinä on tuloksia rauhan politiikastamme.

Vain sokeat ja kuurot eivät näe näitä tuloksia.

Vain sokeat voivat kieltää kommunististen puolueitten kasvun kaikkialla maailmassa. Kiinasta Amerikkaan, Englannista Saksaan saakka. Vain sokeat voivat väittää, että kapitalismin kriisin ainekset eivät kasva, vaan vähenevät. Vain sokeat voivat kieltää, että sosialistisen rakennustyön kasvu maassamme, politiikkamme menestys maassamme esiintyvät yhtenä kommunistisen liikkeen kasvun perussyynä koko maailmassa. Vain sokeat voivat kieltää Kommunistisen Internationaalin vaikutuksen ja auktoriteetin etenevän kasvun maailman kaikissa maissa.

Sellaiset ovat puolueemme linjan tulokset kahden viime vuoden aikana sisä- ja ulkopolitiikan neljän peruskysymyksen aloilla.

Mutta mitä merkitsee puolueemme politiikan oikeellisuus? Se saattaa merkitä, lukuunottamatta kaikkea muuta, vain yhtä: oppositioimme politiikan täydellistä vararikoutumista.

8. Takaisin Axelrodin luo.

Kaikki tämä on hyvää, — saatetaan meille sanoa. Oppositioonin linja on väärä ja puoluevastainen. Sen menettelyä ei voida nimitellä muuksi kuin hajoitustyöksi. Sinovjevin ja Trotskin eroittaminen on siis johdonmukainen ulospääsy muodostuneesta tilanteesta. Kaikki se on oikein. Mutta olihan aika, jolloin me kaikki puhuimme, että oppositioonin johtajat on säilytettävä KK:ssa, ettei heitä tarvitse työntää pois. Mistä nyt sellainen muutos? Miten selitetään tämä käänne? Onko tässä yleensä käänne? On. Miten se on selitettävä? Se on selitettävä oppositioonin johtajain periaatteellisen linjan ja organisaatorisen "kaavan" perinpohjaisella muutoksella. Oppositioonin johtajat ovat muuttuneet ja ennenkaikkea tov. Trotski on muuttunut pahemmaksi. Luonnollisesti puolueen politiikankin on näihin tovereihin täytynyt muuttua.

Otetaan esimerkiksi sellainen tärkeä periaatteellinen kysymys kuin kysymys puolueemme luokkaluonteensa menettämisestä. Mitä on puolueemme luokkaluonteen menettäminen? Se on proletariaatin diktatuurin olemassaolon kieltämistä SSSR:ssä. Minkälainen kanta oli Trotskillä tässä kysymyksessä sanokaamme kolmisen vuotta sitten? Te tiedätte, että liberaalit ja menshevikit, smenovjehilaiset ja kaikenlaiset luopiot hokivat silloin, että puolueemme luokkaluonteen menettäminen ei ole vältettävissä. Te tiedätte, että he käyttivät silloin esikuvia Ranskan vallankumouksesta, vakuuttaen että bolshevikit tulevat kärsimään samanlaisen haaksirikon kuin aikoinaan jakobiinit Ranskassa. Te tiedätte, että historialliset analogiset yhdenmukaisuus-vertailut Ranskan vallankumouksesta (jakobiinien kukistuminen) olivat silloin ja ovat edelleenkin kaikkien ja kaikkinaisten menshevikkien ja smenovjehilaisten perusargumentteja diktatuurin säilyttämistä ja sosialismin maassamme rakentamisen mahdollisuutta vastaan. Miten käsitteli tätä asiaa tov. Trotski kolme vuotta sitten? Hän suhtautui silloin tällaisiin analogioihin ehdottoman kielteisesti. Kas näin hän kir-

joitti silloin kirjasessaan "Novyi Kurs" (v. 1924):

"Historialliset analogiat Ranskan Suuresta vallankumouksesta (jakobiinien kukistuminen), joilla ravitsee ja lohduttelee itseään liberalismi ja menshevismi, ovat p i n t a p u o l i s i a j a k e s t ä m ä t t ö m i ä".

Selvää ja määriteltyä! Vaikeata on kait lausua kantaansa päättävämmin ja määritelymmin. Onko tämä tov. Trotskin väite kateenköösten smenovjehilaisten ja menshevikien innolla tyrkyttämistä historiallisista analogioista Ranskan vallankumouksesta oikea? Ehdottomasti oikea.

Entä nyt? Onko tov. Trotski edelleen tällä samalla kannalla? Valitettavasti ei ole. Jopa päinvastoin. Kolmen vuoden aikana on Trotski ehtinyt kehittyä "menshevismiin" ja "liberalismiin" suuntaan. Nyt hän itse väittää historiallisten analogioitten Ranskan vallankumouksesta olevan ei menshevismiin, vaan "todellisen", "oikeaperäisen" "leninismiin" tunnusmerkkejä. Oletteko lukeneet KKK:n puhemiehistön istunnon pikakirjoituspöytäkirjaa heinäkuulta? Jos olette lukeneet, niin ei ole vaikeata käsittää tov. Trotskin nojaavan nyt puolueessaan menshevistiseen puolueemme luokkaluonteensa menettämistä koskevaan teoriaan jakobiinilaisten kukistumisen malliin Ranskan vallankumouksen kautena. Lörpöttely "termidorista" on nyt Trotskillä hyvän käytöstavan tunnusmerkkejä.

Trotskilaisuudesta "menshevismiin" ja "liberalismiin" peruskysymyksessä luokkaluonteen menettämisestä, -- sellainen on trotskilaisien tie viimeisten kolmen vuoden aikana.

Trotskilaiset ovat muuttuneet. Puolueen politiikan täytyi myöskin muuttua trotskilaisiin nähden.

Otetaan nyt sellainen ei vähemmän tärkeä kysymys kuin organisatioskysymys, kysymys puoluekurista, vähemmistön alistumisesta enemmistön alaiseksi, rautaisesta kurista puolueessamme, proletariaatin diktatuurin lujittumisesta. Kaikille on tunnettua, että rautainen kuri puolueessamme on yksi proletariaatin diktatuurin säilyttämisen ja sosialismin rakennustyön maassamme menestymisen

perusehtoja. Kaikille on tunnettua, että kaikkien maitten menshevikit ahkerivat kaivaessaan ennenkaikkeaa puolueemme rautaisen kurin perusteita. Oli aika, jolloin tov. Trotski käsitti ja piti arvossa rautaista kuria puolueessamme. Erimielisyydet puolueemme ja Trotskin välillä eivät oikeastaan ole koskaan keskeytyneet. Kuitenkin tov. Trotski ja trotskilaiset ovat osanneet alistua puolueemme päätösten alaisiksi. Kaikille ovat tunnettuja useat tov. Trotskin lausunnot siitä, että olipa puolueemme minkäläinen tahansa hän on valmis pitämään "kätet sivuilla" suorana puolueen edessä. Ja täytyy sanoa, että trotskilaisien on onnistunut usein säilyttää lojaalisuutensa puoluetta ja sen johtavia elimiä kohtaan.

Entä nyt? Voidaanko sanoa, että trotskilaiset, nykyinen oppositio on valmis alistumaan puolueen päätöksiin, pitämään kätensä sivuilla j.n.e.? Ei, nyt ei sitä voi sanoa. Kaksinkertaisen heidän itsensä antaman puolueen päätöksiin alistumisen lupauksen rikkomisen jälkeen, puolueen kaksinkertaisen pettämisen jälkeen, yhdessä porvarillisten intelligenttien kanssa järjestettyjen laitomien kirjapainojen jälkeen, Sinovjevin ja Trotskin tältä samalta puhujalavalta useasti tehtyjen ilmoitusten jälkeen, että he repivät ja tulevat vastaisuudessaakin repimään rikki puoluekuria, kaiken tämän jälkeen tuskin löytyy puolueessamme edes yhtä henkilöä, jolla löytyisi miehuutta uskoa oppositioonin johtajain olevan valmiit pitämään kätensä sivuilla puolueen edessä. Nyt on oppositio siirtynyt uusille raiteille, puolueen hajottamisen raiteille, uuden puolueen luomisen raiteille. Kaikkein populäärisin kirja oppositioonin keskuudessa on nyt ei Leninin bolshevistinen "Askel eteen — kaksi taakse", vaan Trotskin vanha menshevistinen "Nashi poliittishjeskija sadatshi (Meidän poliittiset tehtävämme") (julaistu v. 1904), joka on suunnattu leninismien organisaatioisista periaatteista, Leninin "Askel eteen — kaksi taakse" kirjaa vastaan. Te tiedätte, että tämän Trotskin vanhan kirjan perusytimenä on leniniläisen puolueen käsityskannan ja puoluekurin kieltäminen. Tässä kirjasessaan

Oppositionin liittolaiset rajan takana.

Kirj. D. Manuilski.

MUUTAMIEN viimeksi kuluneiden viikkojen aikana on puolueemme ollut sen historiassa ennen kuulumattomien tapausten todistajana. Systemaattisista epäonnistumisistaan henkisen tasapainonsa menettänyt pieni, vähäpätöinen oppositioilaisten ryhmä karkaistuaan itseuskottelun kautta epäkunnossa olutta mielialaansa vieläpä sairaloiseen kuvitteluun «valtiollisesta vallankumouksesta» saakka, on astunut puolueen päätösten törkeän rikkomisen tielle. Sen taistelumuodot ovat puoluekurin vastaisia avoimen kapinan muotoja. Tämä kapinallisuus ilmenee röhkeänä piittaamattomuutena puolueen päätöksistä, laittomien kokousten järjestämisenä sekä puoluevastaisen polemiikin eristämättömänä sävynä. Ryhmä harjoittaa mitä rikoksellisinta ja kevytmielisintä peliä. Tämä kaikki osoittaa että oppositio kiihkeästi valmisteleo oman «puolueen» muodostamista. Samaa osoittaa sen **kansainvälisellä** areenalla kehittyvä toiminta. Oppositio yrittää rajan takanakin muodostaa mitä erilaisimmista aineksista uusmenshevismän runkojoukkoa asettuen kaikkia Kominternin politiik-

kaan tyytymättömiä kokoavaksi keskkukseksi.

Europan proletariaatin silmien edessä käy nyt parhaallaan oppositioin lipun alla kaiken liikkeemme liepeillä olleen mädän, luottamuksensa menettäneen, petturuuteen heittäytyneen ja halpamielisyyden yhdistyminen oppositioin lipun alle. «Vasemmisto» ½ aate on kaikkien epävarmojen ainesten verho-na vallankumouksellisesta liikkeestä poistumiselle. Vuosien 1918-19 kumousaallon proletariselle rannikolle heittä-mät „hetken ritarit“, sellaiset kun Maslovin läheisin taistelukumppani vuonna 1923, äskeinen „yltiövasemmistolainen“ Rosenberg siirtyvät sosia-lidemokratian riveihin sillä tekosyllä, etteivät ollenkaan hyväksy Kominternin politiikkaa Kiinan kysymyksessä. Kaikesta maanalaisesta puoluetyöstä kieltäytyneet, siirtolaisuuteen asettu-neet, pikkuisten kauppalaitosten varas-sa elävät italialaiset Pariisissa ovat perusjoukkoina venäläisen oppositioin puoltajille sekä niille „vasemmistoon“ kuuluville arvostelijoille, jotka takaa-päin iskevät jahdattua, vainottua, fyy-sillisesti raadeltua, raskaissa fascisti-

Trotski ei nimitä Leniniä muutoin kuin "Maximilian Lenin", vihaten sillä sitä, että Lenin esiintyy henkilökohtaiseen diktatuuriin pyrkieneen Maximilian Robespierren kertaa-jana. Tässä kirjasessaan Trotski suoraan sanoo, että puoluekuriin on alistuttava vain sikäli mikäli puolueen päätökset eivät ole ristiriidassa niiden toiveiden ja käsitysten kanssa, joita käsketään alistumaan puolueen tahtoon. Tämä on puhtaasti menshevistinen organisatsiooniperiaate. Tämä kirjanen on intressantti muun muassa siitä, että Trotski on omistanut sen menshevikki P. Axelrodille. Siinä on sanottu näin: "Kallille opettajalle Pavel Borisovitsh Axelrodille".

Lojaalisuudesta puoluetta kohtaan — puo-

lueen hajoittamispolitiikkaan, Leninin kirjasta "Askel eteen — kaksi taakse" Trotskin kirjaseen "Meidän poliittiset tehtävämme", Leninistä Axelrodin luokse, — sellainen on oppositioonimme organisatoorinen tie.

Trotskilaiset ovat muuttuneet. Puolueen organisatoorisen politiikan trotskilaiseen op-positiooniiin nähden on myöskin täytynyt muuttua.

No, mitäpä muuta kuin siloista tietä "kal-liin opettajan P. B. Axelrodin luokse"! Si-loista tietä! Kiirehtikää vain tov. Trotski, sillä "Pavel Borisovitsh" raihnautensa vuoksi saattaa hyvinkin äkkiä kuolla ja te saatatte tulla liian myöhään "opettajan" luo.

vallan oloissa maanallatoimivaa italialaista komunistista puoluetta. Pariisin kahviloiden moraalisesti puoli-mädät asukkaat rohkenevat syyttää opportunisteiksi vallankumouksellisia, jotka ovat järjestäneet lakkoja ja mielenosoituksia, jotka selässään kantaen ovat Tyrolin Alppien yli kuljettaneet kiellettyä kirjallisuutta ja jotka kommunistiseen puolueeseen kuulumisesta ovat tuomitut vuosikymmeniksi vankiloihin. Jos fraktsiataistelun logiikka Neuvostoliiton alueella on johtanut puolueettomien kanssa yhtymien muodostumisen tielle, niin rajojen takana oppositio vetää fraktsiaan hylkyjä ja kaikkia poliittisesti likaisia sekä epäilyttäviä aineksia. Saksan kommunistisesta puolueesta puolueen varojen kavaltamisen takia erotetut henkilöt siirtyvät viipymättä Maslovin ryhmään ja otetaan vastaan sekä suojellaan siellä. Kaikki kohtuuden mukaiset vallankumoukselliset siveysvaatimukset poljetaan julkeasti lokaan. Alkeellisemmatkin käsitteet vallankumouksellisen ja tavallisen roiston ja seikkailijan välisestä erosta poistetaan. Henkilöt, joita epäillään yhteydestä Mussoliinin poliisin kanssa, ovat ensimmäisinä taistelussa N.K.P:tä vastaan. Fascismi ja provokatsioni ryömiävät käärmeen tavoin vallankumouksellisten keskuuteen leniniläisen puolueen vihollisten nahkaan kääriytyneinä. Puolalaisen vaikutuksen järjestämä valkovenäläisten esserien puolue sekaantuu likaisin kynsin venäläiseen diskusioonin asettaen N.K.P:tä ja puolalaista kommunistista puoluetta vastaan sellaisia „kommunistisia sankareita“ kuin Maslov ja Ruth Fisher osoittaakseen että N.K.P. ja Komintern ovat venäläisen imperialismin aseita. Jos kaikki tämä roskaväki määrää mikä on tuleva IV Internatsionale, niin todellakin tuollainen perspektiivi herättää kauhua. Se tekee kaiken aatteellisen käsittelyn hyödyttömäksi. Puolalainen urkkija, fascistiprovokaattori, paljastettu kavaltaja ja petkuttaja takertuvat sakeana kinoksena uuteen puolueeseen. Sellaisen vastustajien kanssa ei keskustella, ne leimataan julkisesti proletariaatin

edessä. Ja jos oppositio parhaille aineksille on jäänyt hitunenkaan vallankumouksellista siveyskäsitettä, jos on muiston varjoakaan entisestä yhteisestä taistelusta leniniläisen puolueen riveissä, niin heidän tulee sauttuneina poistua suolta, johon heitä vetää fraktsiasokeus. Kaikkien rehellisten ja todella harhaan joutuneiden on oppositioista poistuttava ennenkun se saa kääriiliinoillaan heidät kokonaan kierretyksi.

Tarkastamme minkälaisiin aineksiin oppositio nojautuu eri maissa.

Ranskassa oppositio poliittiselta kannaltaan katsoen esiintyy huomattavimpana yhtymänä. Tässä liittoutumassa Kominternia vastaan tapaamme ensimmäisenä Neuvostoliiton työläisille vuoden 1923 diskussionin ajoilta tunnetun, vanhan, „trotskilaisen“ Souvarinen. Huolimatta siitä että Souvarinella on jossakin määrin epäilyä venäläisen oppositio suhteen monissa peruskysymyksissä, hän muutamien kannattajiensa kanssa levittää hyvin utterasti oppositioin papereita. Kiinan kysymyksessä Souvarine myös arvostelee Kominternia, joka hänen esityksensä mukaan on syyppää taktillisiin erehdyksiin. Mutta hän ei näe näitä erehdyksiä, siellä, missä niitä näkee venäläinen oppositio. Souvarine selittää että taktillisena päähairahduksena, joka vei Kiinan vallankumouksen häviöön oli Kiinan tapahtumain liian hätiköity jouduttaminen Kominternin puolelta, vallankumouksen mahdollisuuksien yliarviointi, Kl:n vasemmistotaktiikka, joka rikkoi yhtenäisen kansallisen rintaman. Hän vakuuttaa päinvastoin kuin Kominternin Tpk. ettei Tshan Kai Shi ole tehnyt mitään petosta, vaan että tämän työnsi kumouksesta Kominternin johtajien harkitsematon politiikka. Tämä tshankaishilainen asian esittäminen ei ollenkaan estä Souvarinea esiintymästä Kominternia vastaan yhdessä Trainen kanssa, joka viimeaikoina on saanut mainetta väitteellään että NKP:n johtajien kädet ovat kiinalaisten työläisten veressä.

Toisena oppositioblokin aineksena Ranskassa on Monatten—Louconin ryhmä, joka jo v. 1923 keskustelussa trotskismista rikkoi välinsä puolueen kanssa. Tämä ryhmä on keskittynyt äänenkannattajansa «Revolution Proletarienne» (Proletaarinen vallankumous) ympärille ja yhä enemmän luisuu sodan edellisen ajan huonompaan anarko-syndikalistiseen suuntaan. Tätä ryhmää tarkoittivat Trotski ja Vujovitsh Kominternin Tpk:n toukokuun täysistunnossa asettaessaan suurten työväenjoukkojen yhteisrintamataktiikan vastapainoksi sen että Kl:n pitää ehdottomasti orientoitua anarkistien ja syndikalistien ryhmiin. Missä määrin nämä ryhmät todella ovat vasemmalla ja vallankumouksellisia, osoittaa Monatten lehden kanta kysymyksessä venäläis-englantilaisesta komiteasta. Morien vuosien ajan on tämä ryhmittymä puoltanut englantilaisen työväenliikkeen menettelyä koko kansainväliselle proletariaatille esimerkiksi kelpaavana, yleistänyt tätä liikettä poliittisen puolueettomuuden vuoksi, asettanut sen vastapainoksi bolshevikkien menettelylle—kommunististen jatsheikkojen «diktatuurille» ammattiliitoissa(!). Se on jäänyt uskolliseksi itselleen myös venäläis-englantilaisen komitean lakkauttamisen jälkeen asettaen kaiken vastuun lakkauttamisesta venäläisille ammattiliitoille, joiden vastauskirjelmä pääneuvostolle muka oli loukkaava sävyllään. Kaikki tämä tov. Trotskin fraktasian ranskalaisten liittolaisten «hicksiläinen» asiain esittäminen ei niitä kuitenkaan estä käymästä venäläisen oppositioblokin kanssa NKP:tä vastaan. Välttämättä on myös alleviivattava että monattelainen yltiö-oikeistolainen kanta kysymyksessä venäläis-englantilaisesta komiteasta käy yhteen «yltiö-vasemmistolaisien» maslovilaisien tiedotusten kanssa, jotka «Kommunismien Lipun» palstoilla on tähdätty «Pravdaa» vastaan sen väitteen johdosta että Edinburgin kokous ei edustanut englantilaisen työväen tahtoa.

Kolmatta osaa Ranskassa olevista oppositioryhmän liittolaisista edustaa Traine. Ei kauan aikaa sitten Sinovjev

vaati Trainen erottamista Ranskan kommunistipuolueen politbyrosta perustellen vaatimustaan sillä että Trainella on sekavin ja tolkuttomin pää Ranskassa. Sen jälkeen ei tämä pää ole käynyt sen selvemmäksi mutta on tullut oppositiseksi. Tämä seikka riittikin että oppositiobloki arvosteli perin pohjin uudelleen trainelaisen pään ominaisuudet ja laadun. Oppositiobloki julisti Trainen todellisen leninismien ilmiömaiseksi profetaksi Ranskassa. Omaten harvinaisen kyvyn saattaa terveimmätkin ajatukset järjettömiksi menee Traine «vasemmistolaisessa» Kominternin arvostelussaan pitämälle kuin venäläinen oppositiobloki. Tähän saakka emme ainakaan me ole kuulleet Trotskin eikä Sinovjevin taholta syytettävän Kominternia että se olisi syyllinen Itävallassa heinäkuun 15 p:nä tapahtuneeseen vallankumouksen häviöön. Sellainen häpeällinen ja vastuunalaisuuden puutetta osoittava syytös esiintyy huomattavalla paikalla NKP:tä ja Kominternia vastaan tähdättyssä Trainen todisteluissa.

Belgiassa esiintyy oppositioblokin näkökantojen puolustajana Liebers. Hän on vanha sosialidemokraatti ja reformististen ammattiliittojen toimitsija. Liebers alkoi joku aika sitten belgialaisten työläisten vasemmistumisen vaikutuksesta varsin nopeasti vasemmistua. Hän kävi Neuvostoliitossa, kumarteli jalallaan raapien Lokakuun kumouksen saavutuksille, puhui kohteliaisuuksia Ammattiliittojen Keskusneuvostolle ja tuhiasi ylistyksiä maamme proletariaatin sankaruudelle sekä vannoi Belgiaan palattuaan taistelevansa kansainvälisen ammatillisen liikkeen yhtenäisyyden puolesta. Hänen silmissään hämötti jo belgialaisen Purcellin osa. Hän tuumi Purcellin tavoin että ollakseen pidetyn työväestön keskuudessa, riittää vasemmistolupausten antaminen. Pääneuvoston vararikko ja välien rikkominen venäläisten ammattiliittojen kanssa paljasti Liebersin todellisen osan. Ehdittyään kommunistien avustamana perustaa lehden yhtenäisyyden edistämistä varten, Liebers purcellien ja hicksien kanssa käänsi rintaman Neuvostoliittoa

vastaan. Hän alkaa mitä likaisimman taistelun belgialaista kommunistipuoluetta vastaan. Hän syyttää puolueen asettavan sellaisen sisäisen komennon, joka masentaa kaiken pohjajoukkojen itsetoiminnan, kaiken arvosteluvapauden, syyttää että puolue toimii yksinomaan komentamiskeinoja käyttäen, että puolueen riveihin voivat jäädä vain tottelevan karjan osaa esittävät henkilöt, että hänen — Liebersin kaltaiset, lujaluontoiset ja itsenäisen vakaumuksen omaavat henkilöt eivät milloinkaan kärsi tätä pienen klinin diktatuuria. Tämän yhteydessä Liebers yllyttää Kominternin mukaista järjestyskäsittelyä vastaan, jonka hän kuvittelee liian mekaanisena «aparaattimaisena». Tämä petturin tyyppi ei vain käytä venäläisen oppositsionin ajatuksia ja todistuksia taistelussaan Belgian kommunistipuoluetta vastaan, mutta julistaa myös lehtensä palstoilla solidarisuutta NKP:n trotskilaista fraktsiata kohtaan.

Italiassa. Italian kommunistipuolueen KK tiedotti lähimain kuukausi sitten NKP:n KK:lle venäläisen oppositsionin puoluevastaisesta toiminnasta, kuumeisesti kehittyvästä työstä italialaisten emigranttien keskuudessa Pariisissa. Tiedoituksesta selvittää seuraavia tosiasioita: 1) samaan aikaan kun venäläinen oppositsioni teeskennellen leimaa Korschin, Kappin ja muita ilmeisiksi vastavallankumouksellisiksi (katso esim. oppositsionin «Platformu»), sen italialaiset aateveljet pitävät yllä mitä kiinteimpiä suhteita Korschin kanssa järjestämällä yhteisiä neuvotteluja hänen ryhmänsä edustajain kanssa; 2) että eräät italialaisiin emigrantteihin kuuluvat, oppositsionin katsantokantojen aatteellisina kannattajina tunnetut henkilöt ajelevat aseitten kanssa pitkin Eurooppaa tarkoituksella surmata huomattavin italialainen puolueoveri Ercoli; 3) että tuollainen terroristisiin tekoihin valmistuminen tapahtuu Mussoliinin poliisiagenttien aktiivisella avulla; 4) että vasemmistolaisen oppositsionifraasian käyttäminen on keinona rajantakana olevien italialaisten emigranttien mielten lannistamiseksi ja hajoittamiseksi.

On vaikea kuvitella oppositsionia murskaavampaa asiapaperia kuin tämä Italian kommunistipuolueen kirjelmä. On täysin selvää että oppositsioni on useissa maissa kulkenut sille rajalle, jossa häviää punaisten ja valkoisten «vallankumouksellisten» puhettavan ja vastavallankumouksellisen teon, fascismin ja kommunismin välinen eroavaisuus. Se on jo sellaista «poliittista hämärää», jota olemme nähneet vain kansalaissodan aikoina sellaisissa esimerkeissä kuin esserien ja menshevikkien puolueitten kukistuminen. Siinä olemme tekemisissä sen maailman mielialojen, tunteiden ja elämysten kanssa, joka työnsi esiin vasenesserrä Tshelpanovin tai oikeistoesserrä Dora Kaplanin. Tämä turmiollinen pyrstö, joka ulottuu yleisesti rajan takaisen oppositsionin «johtajaksi» tunnustetusta Maslovista valkokaartilaisiin aktivisteihin saakka ei tule näkyviin vain Italiassa. Kun kuoleman rengas «tukehuttaa» se nyt «oppositsionia» myös muissa maissa.

Saksa. Täällä tekee lahtarilehti «Rudes» Kominternin toiminnasta «sensatsioonin»-paljastuksia. Yhdeksänkymmentä yhdeksän prosenttia kaikista noista tiedoista on se itse keksinyt, mutta ne on tarjottu lukijalle sellaisessa provokatooriurkkijajärjestyksessä, joka osoittaa lehden tiedoittajan epäilemättä olleen suhteissa kommunistiseen liikkeeseen. Kuka on tämä tiedoittaja? Tietoja on antanut puolueesta erotettu edustaja, Maslovin ja Ruth Fischerin läheisin aseoveri. Tämän saksalaisen Badjanin ja Maslovin kesken vallitsee vain työnjako. Teoreetikko Maslovin vakuutellut lehdessään että taantumus jo on alkanut, että NKP ei enää ole entisen kaltainen jne., antavat vain aatteellista pohjaa valkokaartilaislehteen paenneen yltiövasemmistolaisen petokselle.

Hollannissa «NAS»-nimellä tunnettu vasemmistolaisen ammatillisen järjestön anarkosyndikalistisen huipun ohella oppositsionin kanssa on solidarinen liikkeen äärimmäisessä oikeistossa oleva, usean kerran puolueesta poistunut Roland Holst. Noin vuosi sitten hän odot-

tamatta julisti olevansa uskovainen kristitty ja liittyi muutaman kristillisen yhdyskunnan jäseneksi.

Itävallassa esiintyy oppositiolaisien katsantokantojen puolustajana periaatteettoman ja yhtämittaisen ryhmätoiminnan takia puolueesta erotettu Frey, joka myös on kuulunut kommunistipuolueen oikeistosivustaan. Viime kevänä Itävallassa toimitettujen vaalien aikana Frey teki hämmästyttävän likvidatoorisen ehdotuksen että puolueemme ei esiintyisi vaaleissa itsenäisenä, vaan äänestäisi sosialidemokraattien ehdokkaita.

Kreikassa esittää „todellisen leninläisen“ osaa niinkään likvidaattorina puolueesta erotettu Pulipopulos. Hän asettui vastustamaan Kominterniä ja Kreikan kommunistista puoluetta Makedonian eroamis-kysymyksessä. Pulipopulos puolusti kiihkeästi kreikkalaisen porvariston oikeuksia Makedonian alueella. Äskettäin julkaisemassaan kirjassaan „Uusi kurssi“ (sielläkin!) hän varmistaa kantansa myös puolueen sisäisissä kysymyksissä. Hän vastustaa työläisvaikutuksen vahvistamista Kreikan kommunistipuolueessa todistellen että vain porvarillisista intelligenteistä olevat henkilöt voivat saattaa luokkavapautuksen aatteen Kreikan työväen ja talonpoikain pimeisiin joukkoihin, taistella puoluediktatuuria vastaan jne.

Sellainen kokonaisuudessaan on se

viheliäinen rintama, joka nykyään kansainvälisessä mittakaavassa esiintyy Kominterniä vastaan. Äärimmäis-oikeistolaisten, likvidatooristen, kaikelle kommunistiselle ideologialle vierasten aineisten oppositioiniin liittyminen käy kansainvälisellä arenalla yhtä nopeasti kuin Neuvostoliitossa. Onko tämä sattumaa? Ei suinkaan. Virtaus, joka on syntynyt työväenluokan yksityisten häviöiden kaikuna, ei voi mukaansa temmata terveitä proletaraisia aineksia. Siihen voi liittyä vain hajottavia aineksia, jotka painavat sitä yhä enemmän alas, vetävät sitä vastavallankumouksen tielle. Uudet kasvavan työväenliikkeen vyöryt Euroopassa antavat kuoliniskun ryhmitymille, jotka eksyvät omien „poliittisten hämäreinsä“ usviin. Jo Hampurin vaalit osoittivat millainen työväenluokan mieliala todella on. Kapitalismin päämaissa lähenee lakkojen kausi. Poliittinen ilmapuntari osoittaa luokkataistelun-kärjistymistä. Ja näissä jo nyt käynnissä olevissa luokkaotteluissa ei ole paikkaa ruikuttajille, kutsumattomille „sankareille“ eikä fraasimaakareille. Myöskin valkoisen terrorin alla toimivissa kommunistisissa puolueissa henkii reipas, proletaarinen optimismi. Utta kohoavaa vallankumousaaltoa proletariaatin rivit eivät kohtaa epäillen eikä horjuen, vaan lujasti luottaen lähevien taisteluiden menestykseen ja lopulliseen voittoon.

«On välttämätöntä, että kaikki tietoiset työläiset selyästi käsittäisivät kaikenlaisen ryhmittymisen vahingollisuuden ja sietämättömyyden, joka eittämättömästi vie itse asiassa yksimielisen työn heikentymiseen ja hallituspuolueeseen liittäytyneiden vihollisten kiihkeästi toistuviiin yrityksiin syventää sen jakoa ja käyttää sitä vastavallankumouksellisiin

tarkoituksiin». (X puoluekokouksen päätöksestä puolueen yhtenäisyydestä).

«Puolueen johtavan osan voi täysin turvata vain ehdoton tahdon yhtenäisyys, puoluerivien tiiveys, bolshevistisen proletaarisen kurin säilyminen ja lujittuminen puolueessa». (XIV puoluekokouksen päätöslauselmasta).

Oppositionin vastateesit työstä maaseudulla.

(Allekirjoittajat nimittävät tätä asiakirjaa näin: „Leninläisten-bolshevikkien (oppositionin) teesit NKP (b):n XV:lle edustajakokoukselle“).

Johdanto.

1. ”Proletariaatin diktatuuri Neuvostoliitossa muuttaa perinpohjin maatalouden ehdot ja siis myöskin maatalouden kehityksen kulun, luoden periaatteellisesti toisen agraarisuhteiden tyyppin, toisen luokkien ryhmittelyn ja toisen suunnan talousmuotojen kehityksessä”. (KK:n teesit § 1).

Tämä väite on tuossa absoluuttisessa muodossaan väärä. Pelkkä proletariaatin diktatuurin olemassaolo ei muuta kapitalismia sosialismiksi. Proletariaatin diktatuuri avaa kapitalismista sosialismiin siirtymiskauden. Paras tämän aikakauden luonteen esitys sisältyy Leninin kirjaan ”Luontaisverosta”. Leninin antama tämän siirtymiskauden luonnekuvaus, sisäisine luokkataisteluineen, kilpailuineen kapitalististen ja sosialististen ainesten välillä, kysymyksineen ”kumpi voittaa?”, on KK:n teeseissä vaihdettu yksinkertaiseen, halpahintaiseen (vulgaariseen) opportunistiseen selitykseen, joka sekoittaa uuden talouspolitiikan keskenä.”.

”Niin kauan kun vielä on jälellä yksityisomistusta tuotannon välineisiin (esim. maanviljelyskaluihin ja karjaan, vaikkapa maan yksityisomistus onkin kumottu) ja vapaa kauppa, niin kauan on olemassa kapitalismin taloudellinen perusta”. (Leninin kootut teokset XVII, s. 387).

”Pikkutuotanto synnyttää kapitalismia ja porvaristoa alituisesti, joka päivä, joka tunti, luonnonvoimaisesti ja joukkomiftakaavassa”. (Lenin, v. 1920 XVII, s. 118).

”Meidän ohjelmassamme on joka ainoa pykälä sellainen, että jokaisen työtaitekeväen on se tiedettävä, käsitettävä

ja ymmärrettävä. Ellei hän käsitä mitä on kapitalismi, ellei hän käsitä, että pieni talonpoikais- ja kotiteollisuustalous välttämättä ja ehdottomasti synnyttää tämän kapitalismin uudelleen, — ellei hän tätä käsitä, niin vaikka hän sata kertaa selittäisi olevansa kommunisti ja pöyhkeilisi kaikkien radikaalimmalla kommunismilla, tämä kommunismi ei olisi minkään arvoinen. Me pidämme kommunismia arvossa ainoastaan silloin, jos se on taloudellisesti perusteltu”. (Lenin, XVI, s. 134).

Joko proletaarinen valtio, nojautuen korkealle kehittyneeseen ja sähköistettyyn teollisuuteen, kykenee voittamaan miljoonien pienien ja pienimpien talouksien teknillisen takapajuisuuden, järjestäen ne suurtuotannon ja kollektiivisoimisen perusteille, tai kapitalismi, vahvistuttuaan maaseudulla, tulee kativamaan pois perustan sosialismin alta kaupungeissa.

Ero näiden kahden kysymyksen-asetuksen välillä — Leninin ja KK:n teesien asetuksen välillä — on silmännähtävä. KK:n kannalta katsoen ei kysymystä ”kumpi voittaa” — enää ole olemassa. KK:n teesit kaunistelevat todellisuutta, heikontavat proletariaatin valppautta kapitalismin itujen suhteen ja siten itseasiassa sulkee silmänsä kapitalististen suhteiden kehittymisen suhteen maaseudulla. Oppositioni katsoo tämän kysymyksen koko siirtymiskauden keskeiseksi kysymykseksi.

2. Oppositioni näkee ja ottaa huomioon kaikki ne suunnattomat muutokset, jotka ovat tapahtuneet Lokakuun vallankumouksen seurauksena. Proletariaatin diktatuuri, teollisuuden, kuljetuslaitoksen ja luottolaitoksen kansallistuttaminen, kaupan yhteiskunnallistuttaminen, ulkomaankaupan mono-

pooli, osuustoiminta — kaikki tämä luo mahdollisuuden menestykselliselle sosialistiselle rakennustyölle. Tämä rakennustyö on jo saavuttanut huomattavia tuloksia. Mutta oppositio vastustaa todellisuuden kaunistelemista, se vastustaa niiden vaarojen salaamista, jotka meidän maassamme ovat erityisen suuret.

Todellisuuden kaunisteleminen vie ehdottomasti opportunistisiin virheisiin. KK:n teeseissä sanotaan:

”Kapitalistisen yhteiskunnan teollisuus nojaa sellaiseen sisämarkkinain muodostumiseen, joka edellyttää keskivarakkaan talonpoikaiston perusjoukon hävittämistä, nimenomaan — tämän perusryhmän hajoamista, sen proletarisoitumista. Päinvastoin, proletariaatin diktatuurin luomissa olosuhteissa eroaa sisämarkkinain muodostumisprosessi perinpohjin siitä mitä me havaitsemme kapitalismin vallitessa tapahtuvan. Markkinat eivät laajene täällä talonpoikaiston perusjoukon köyhtymisen ja proletarisoitumisen johdosta, vaan keskivarakkaan talonpoikaiston ja maaköyhälistön hyvinvoinnin kasvamisen johdosta.” (KK:n teesit, § 1).

Myöhemmin on KK kyllä pakoitettu tunnustamaan, että kulakinkin ”hyvinvointi” kasvaa. Tämä merkitsee sitä, että köyhien, keskivarakkaiden ja kulakkien ”hyvinvointi” kasvaa! Tällä idyllillä on vain yksi vika — sitä ei ole olemassa. Maatalouden vahvistumisen luomissa olosuhteissa kehittyi maaseudulla luokkataistelu. Rinnan tämän kanssa tapahtuu maaseudun proletarisoituminen ja viljelemättömien talouksien lisääntyminen. Maatalouden kasvavien tuotantovoimien takaa ei KK näe kasvavia ja kiristyviä luokkavastakohtia. Ainoastaan sosialismin vallitessa, kun luokkia ei enään ole olemassa ja kun maatalous on järjestetty yhteiskunnallisen suurtuotannon pohjalle, voi puhua koko väestön hyvin-

voinnin tasaisesta kasvusta. Näin asettaa kysymyksen puolueen ohjelma, jonka Lenin on laatinut, näin asettaa kysymyksen leniniläisten bolsheviikkien (oppositioonin) ”platformu”.

3. ”Koko kansantaloudellisen kehityksen määräävinä tekijöinä ovat talouden hallitsevat kukkulat, ennen kaikkea suurteollisuus”. (KK:n teesit § 2).

Tämä on totta. Mutta puolueen on saatava tietää, että se on oppositioonin teesi ja että KK otti sen ensin vastaan pistimin. Nyt KK on omistanut tämän oppositioonin teesin. Mutta pelkkä tunnustaminen ei riitä. Jotta suurteollisuus todella olisi määräävänä tekijänä, tarvitaan selvä luokkapoliittikka, joka vahvistaa proletariaatin taloudellisia ja poliittisia asemia. Ilman tätä muuttuu teesi: ”suurteollisuus on määräävä tekijä” tyhjäksi lausunnaksi. Kysymys ”määräävästä tekijästä” on keskeisin kysymys luokkataistelussa, jota proletariaatti yhdessä maalaisköyhälistön ja liitossa keskivarakkaan talonpoikaiston kanssa käy kulakkia, nepmannia ja byrokraattia vastaan. KK:n XIV puoluekokouksen jälkeinen politiikka ei ole ollut ”määräävän tekijän” — teollisuuden politiikkaa. Tämä on ilmennyt sekä teollisuuden systemaattisessa jälkeen jäämisessä koko muun talouden kehitykseen verraten, että siinä, että KK ei ole uskaltanut ryhtyä pontevaan luokkapoliittikkaan kansallistulon jakamisessa (nepmania, kulakkia ja byrokraattia vastaan) nopeamman teollistuttamisen eduksi.

4. KK:n teeseissä eivät myöskään taloutemme kehitysetapit uuden talouspolitiikan jälkeen ole tyydyttävästi esitetyt. Puuttuu taloutemme kapitalististen elementtien valaiseminen. Taloudellisten prosessien tendenssimäinen kullalla silaus on leninismien vastaista (”imelä komvale” = kommunistinen valehtelevä). — Lenin). Proletariaatin on saatava tietää saavutustensa (ne ovat kiistämättömiä) ohella

myöskin liittolaistensa ja luokkavihollistensa voimat. Ainoastaan tällä ehdolla voi se osottaa ja toteuttaa oikeata politiikkaa.

II. Leninismin revisioiminen talonpoikaiskysymyksessä

5. Leninismin näkökannalta on talonpoikaisto, s.o. sen perusjoukko, joka ei riistä vierasta työtä, se liittolainen, jonka kanssa järjestetyistä oikeista keskinäisuuhteista riippuu proletariaatin diktatuurin lujuus, sosialistisen vallankumouksen kohtalo. Nyt elämämme etappia varten esitti Lenin meidän tehtävämme talonpoikaiston suhteen kaikkien tarkimmassa muodossa seuraavin sanoin: "osata saada aikaan sopimus keskiväerakkaan talonpoikaiston kanssa — hetkeksikään helliättämättä taistelua kulakkia vastaan ja lujasti nojautuen ainoastaan talonpoikaisköyhälistöön". (Lenin, XV, s. 564). Juuri tämä on oppositioonin kanta työväenluokan suhteessa talonpoikaistoon.

6. V. 1925 syntyy puolueessa toinen, revisionistinen virtaus. Ensin kielletään kokonaan kulakin olemassa olo.

"Kulakki on olematon, se on vanhan maailman kummitus. Joka tapauksessa se ei ole mikään yhteiskunnallinen kerros, ei edes ryhmä, eikä myöskään joukko. Se on kuolevia, häviäviä yksilöitä". (Bogushevski, "Bolshevik" N:o 9—10).

Myöhemmin syntyy rauhottava teoria, jonka mukaan kulakki mainiosti kasvaa sosialismiin. "Kulakki ja kulakijärjestö ei kuitenkaan mihinkään pääse, sillä kehityksen yleiset piirteet maassamme ovat etukäteen asetetut proletariaatin diktatuurin kautta". (N. Buharin — "Tie sosialismiin", s. 49).

"Me annamme hänelle (kulakille) apua, mutta hän auttaa myöskin meitä. Loppujen lopuksi ehkä kulakin lapsen lapsi kiittää meitä siitä, että me kohtelimme häntä tällä tavoin". (N. Buharin, "Bolshevik", N:o 8, v. 1925).

Tämä "imelä valhe" (ei komvale, vaan porvarillinen valhe) kulakista on huutavassa ristiriidassa Leninin opin perusteiden kanssa, ja jo huhtikuussa 1925 täytyi tov. Krupskajan kirjoittaa Buharinin teoriasta:

"Ja vielä yhdessä asiassa on tov. Buharin väärässä. Hän sanoo, että hän ei puolusta luokkataistelua maaseudulla. Puolustaako tai ei, mutta luokkataistelu on maaseudulla käynnissä, sen täytyy olla käynnissä".

Tarkan ja jyrkän vastauksen Buharinin teorioihin, jotka sokeroivat kulakkia, kapitalismia ja luokkataistelua proletariaatin diktatuurin vallitessa, löydämme Leniniltä:

"Se seikka, että proletariaatti valtaa poliittisen vallan, ei lopeta porvaristoa vastaan käytävää luokkataistelua, vaan se päinvastoin tekee tämän taistelun erityisen laajaksi, ankaraksi ja armatomaksi". (Teesit Kominternin II kongressin perustehtävistä. Kootut teokset XVII, s. 234).

Kommunistisen Internatsionaalen II kongressin päätöslauselmassa maatalouskysymyksestä kirjoitti Lenin seuraavaa:

«Suur-talonpoikaistoa ovat kapitalistiset maatalousliikkeen harjoittajat, jotka useimmiten harjoittavat taloutta muutamien palkkatyöläisten avulla, ja jotka kuuluvat «talonpoikaistoon» ainoastaan suhteellisesti alhaisen sivistystasonsa, elämäntapojensa ja persoonallisen ruumillisen työn kautta omassa taloudessaan. Tämä on kaikkein monilukuisin porvarillisista kerroksista ja on se vallankumouksellisen proletariaatin ilmeinen ja jyrkkä vihollinen. Taisteluun tätä kerrosta vastaan, maaseutuväestön työtätekevän, riistetyn enemmistön vapauttamiseen näiden riistäjien aatteellisen ja poliittisen vaikutuksen alta on kommunististen puolueiden käännettävä päähuomio työssään maaseudulla».

«Kulakit ovat, — kirjoitti Lenin — useamman kerran toisten maiden his-

toriassa uudelleen pystyttäneet suurtilallisten, hallitsijain, pappien ja kapitalistien vallan. Näin oli asianlaita kaikissa entisissä eurooppalaisissa vallankumouksissa, jolloin kulakkien työläisten heikkouden johdosta onnistui kääntää tasavalta jälleen monarkiaksi, työtätekevien valta jälleen riistäjien ja rikkaiden tyhjätöimittäjien kaikkivallaksi... Kulakki on helpo sovittaa suurtilallisen, hallitsijain ja papin kansa, mutta ei koskaan työväenluokan kanssa». («Työläistoverit, lähtekäämme viimeiseen taisteluun», Leninin Instituutin julkaisu, s. 1—2).

Se joka ei ole tätä ymmärtänyt, joka uskoo "kulakin kasvamiseen sosialismiin", hän kykenee todella vain yhteen: ajamaan vallankumouksen karrille.

7. Tämän jälkeen rakennetaan maaseutupolitiikka n.s. vahvan talonpojan, s.o. tosiasiaa kulakin varaan.

"Meidän politiikkamme maaseudulla on kehitettävä siihen suuntaan, että monet rajoitukset, jotka jarruttavat varakkaan ja kulakkitalouden kasvua, tulisivat poistetuiksi ja hävitetyiksi. Talonpojille, kaikille talonpojille on sanottava: rikastukaa, kehittäkää talouttanne, älkää peljätkö, että teitä tullaan puristamaan", näin puhui tov. Buharin XIV puoluekonferenssin edellä.

Tämän tunnuslauseen, joka on lainattu Ranskan porvaristolta, ja jonka Buharin muka on hyljännyt, veti KK:n jäsen Sirtsov uudelleen esille Siperian piirikonferenssissa v. 1927: "Kasatkaa ajan ollessa!!"

Tämä on Ustrjalovin tunnuslauseiden kertaamista, s.o. sen uuden porvariston tunnuslauseita, joka uneksii voitavansa nojautua kulakkiin ja nepmaniin, niiden taloudelliseen kasvuun, painaakseen työläisvaltaa ensin taloudellisesti, mutta myöhemmin poliittisestikin.

On kulunut kaksi vuotta ja tov. Buharin selittää yhtäkkiä, ikäänkuin ei mitään olisi ollutkaan, että "nyt on tehtävä käännös ja puristettava kulakkeja ja porvarillisia aineksia ylipäänsä. Tä-

mä on käännös, joka meidän on tehtävä ja jossa hengessä meidän on tehtävä puoluekokouksen valmistelutyötä". Nyt kirjoittaa sama Buharin: "On ryhdyttävä voimakkaampaan hyökkäykseen kapitalistisia aineksia, ennen kaikkea kulakkeja vastaan". (Buharinin selostus "Lokakuun kymmenvuotiskaudesta").

Tämä on oivallinen esimerkki siitä, kuinka muutamat periaatteettomat poliitikot tekevät käännöksiä!

Mutta tämä merkitsee myöskin, että oppositiooni ei ole taistellut suotta, että se oli oikeassa,— jos se kykeni Buhariniltakin puoluekokouksen edellä tempaamaan tuollaisia selityksiä.

Miksi se, mikä XIV puoluekokouksessa julistettiin «paniikiksi» kulakin suhteen ja «talonpoikaiston ryöstöksi», nyt XV puoluekokouksen edellä julistetaan oikeaksi? «XIV puoluekokouksessa me teimme suuren manööverin,—kirjoittaa Buharin.— Me vapautimme keskivarakkaan talonpoikaiston kokonaisuudesta sarjasta esteitä ja tehden määrättyjä myönnytyksiä keskivarakkaalle talonpojalle, annoime «kulakille mahdollisuuden liikkua».

Tehtiin manööveri! Lenin kirjoitti aikanaan: «Jos ryhtyymanöveeraamaan Buharinin tapaan, voi sillä ajaa hyvän vallankumouksen tuhoon». (XV, s. 145). Vasten tahtoakin tulevat nämä Leninin sanat nyt mieleen. Puheellaan manööverista yrittää Buharin, huonolla menestyksellä, peittää sitä tosiasiaa, että XIV puoluekokouksen jälkeen KK:n politiikka maaseutukysymyksissä on ollut ei-leniniläistä politiikkaa, ja että tämä politiikka täytyy nyt oppositioonin arvostelun johdosta jyrkästi vaihtaa. Lopuksi tämä KK:n jyrkkä käänne (toistaiseksi vasta sanoissa) taisteluun kulakkia vastaan, pakottaa nykyisen puoluejohdon asettamaan seuraavan kysymyksen. Toinen näistä kahdesta on valittava: joko Buharinin teoria kulakin rauhallisesta kasvamisesta sosialismiin jää voimaan. Mutta siinä tapauksessa on kysyttävä, miksi sitten oikeastaan julistetaan sota näitä rau-

hallisesti sosialismiin kasvavia kulakkeja vastaan? Tai sitten uuden kurssin julistaminen sellaisenaan osottaa tämän «teorian» vääräksi. Mutta siinä tapauksessa on se sanottava suoraan.

8. Tämä kumarrus kulakin edessä johti välttämättömyydellä luopumiseen päivätyöläisistä ja köyhistä talonpojista, jotka muodostavat proletariaatin diktaatturin perustan maaseudulla.

«Ettekö tiedä, että maalaisköyhälistön keskuudessa on vissi prosentti sellaisia, jotka eivät tee ylipäänsä mitään, joita voi yksinkertaisesti nimittää laiskureiksi? Nämä laiskurit huutavat kaikkein äänekkäimmin, että me harjoitamme kulakki-politiikkaa», näin puhui XIV puoluekokouksessa yksi KK:n sihteereistä—tov. Kossior (Stenograafi, s. 313).

«Tämä pyhä totuus,—näin ylisti porvarillinen professori Ustrjalov tästä hyvästä tov. Kossioria,—jonka lausuu paikallinen käytännöllisen työn tekijä, ei ollenkaan miellytä oppositioonin johtajia». (Prof. Ustrjalovin kirjoitus: «XIV puoluekokous».)

«Maaseudun köyhät talonpojat luon- taistalouksineen, ne ovat onnettomia tuotannon invaliideja», selittää tov. Kalinin («Maaseutu», v. 1925, s. 61).

«Yhtäpaljon kuin maaseutu nykyään vihaa kulakkia, yhtä paljon halveksii se laiskureita. Eteenpäin pyrkivä työ- talous ei voikkaan toisin suhtautua sellaiseen «isäntään», joka esim. kii- reimpien peltotöiden aikana, sen sijaan että tekisi työtä kuten muutkin, sanoo lähtevänsä «koettamaan onkea joelle», tai «metsään sieniä katselemaan»... Sellainen maalaisköyhälistö ei luonnolli- sesti sovi neuvostovallan kelkkaan»,— näin kirjoittaa maa-asiaain kansan- komissaari tov. A. P. Smirnov. («Neu- vostovallan politiikka maaseudulla». 1925, s. 42).

«Puhua, että proletariaatin tärkein tuki maaseudulla tätä nykyä on talon- poikaisköyhälistö, on vanhojen kirja- läksyjen kertaamista, kuten tekee tyh- mä oppilas vanhojen sääntöjen mu- kaan, joita hän on jossain kuullut. Totta on luonnollisesti, että kmmu-

nistisen puolueen päätuki maaseudulla on talonpoikaisköyhälistö mutta onko totta, että neuvostovallan päätuki voi olla ainostaan talonpoikaisköyhälistö ja että neuvostovalta voi pitää vallan käsissään ainostaan talonpoikaisköy- hälistöön nojautuen?... Rauhan aikana, kun meillä ei ole sotaa, meidän pääl- lemme ei hyökätä, me pidämme vallan käsissämme, mutta silloin pidämme me vallan käsissämme myöskin ilman ma- seudun köyhälistöä... Ottakaamme esim. valinta talonpoikaisarmeijaan: talon- poikaisköyhälistössä on suurin määrä lukutaidottomia, suurin määrä kelpaa- mattomia, mutta armeijaan otetaan kaikkein voimakkaimmat, kaikkein pisimmät... Lopuksi, kenellä armeijassa on suurin merkitys? Niillä, jotka ovat fyysillisesti kaikkein vahvimpia, kaik- kein kehittyneimpiä... Mutta kuinka te pidätte mahdollisena, että sodan sattu- essa, kun valtio on todellisessa vaa- rassa, olisi mahdollista nojautua yksin- omaan talonpoikaisköyhälistöön...» (Ka- lininin puhe puoluekonferenssissa Tve- rissä keväällä 1927).

«Talonpoikaisköyhälistö on yhä huol- topsykologian vallassa. Se luottaa GPU:hun, esivaltaan, mihin hyvänsä, vaan ei itseensä ja omaan voimaansa. Tämä passiivisuus ja tämä huoltopsy- kologia on saatava poistumaan talon- poikaisköyhälistön tietoisuudesta». (Sta- lin, puhe XIV puoluekokouksessa).

Esitetyt KK:n tärkeimpien johtajain lausunnot ovat yhtä kaukana siitä mitä tov. Lenin puhui talonpoikaisköyhäli- stöstä, kuin marxismi es-erriläisyydestä. Se ei ole proletaarinen katsantokanta talonpoikaiston suhteen, vaan kulakin näkökanta, isännälle sopiva katsanto- kanta.

Ainostaan kulakki, isäntä, pikku- porvari, nähdessään talonpoikaisköy- hälistön proletarisoitumisen, joka eh- dottomasti johtuu hänen taloutensa heikontumisesta, voi nimittää tätä köy- hää talonpoikaista «laiskureiksi», «huollettaviksi» j. n. e.

9. Marxisin kannalta es-erriläiseen teoriaan siirtyminen on havaittavissa myöskin kysymyksessä talonpoikaiso-

maisuuuden ja talonpoikaistalouden pikkuporvarillisesta luonteesta.

Puhuessaan kapitalistisen maatalouden kehityksestä länsimaissa, kirjoittaa tov. Stalin: «Näin ei ole asianlaita Venäjällä. Meillä ei maatalouden kehitys voi kulkea tätä tietä pelkästään siksi, että neuvostovallan olemassaolo ja tärkeimpien tuotantovälineiden ja -tarpeiden kansallistuttaminen ei salli tällaista kehitystä». (Stalin, «Leninisin perusteista»).

«Talonpoikaisto ei ole sosialistista asemansa puolesta. Mutta sen on lähdeittävä ja se ehdottomasti lähtee sosialistisen kehityksen tielle, sillä ei ole, eikä voi olla toista tietä talonpoikaiston pelastamiseksi köyhyydestä ja häviöstä». (Stalin, «Leninisin kysymyksistä», s. 56).

Joka puhuu näin sanallakaan mainitsematta maaseudulla käyvästä luokkataistelusta ja välttämättömyydestä käydä päättävää taistelua kulakkia vastaan, se ainoastaan märehii opportunistien ja pikkuporvarien, es-errien vanhoja puruja. Ja tämä esitetään puolueelle leninisinä! Itseasiassa tämä on kulakin peittelemispolitiikkaa, politiikkaa, joka salaa kulakin pyrkimyksiä kääntää maaseutu kapitalistisen kehityksen tielle. Hurskailla toivomuksilla peitellään ja kaunistellaan kapitalistisia aineksia meidän taloudellisessa kehityksessämme. «Rul»-lehden kadetit eivät suinkaan suotta kirjoita, lukiesaan Buharinin ja Stalinin puheita, seuraavaa:

«Suoraan sanoen, es-erreillä on täysi oikeus panna kätensä rauhallisesti ristiin: aika ja neuvostovalta tekevät työtä heidän hyväkseen». Johtava artikkeli 16-X 1927).

10. Revisionismia on luopuminen yhdestä marxismin perusväitteistä, siitä että ainoastaan mahtava sosialistinen teollisuus voi auttaa talonpoikaistoa järjestämään maatalouden kollektiivisille perusteille. Tehdään yrityksiä asettaa Leninin osuustoimintasuunnitelma hänen sähköistämissuunnitelmaansa vastaan. Itseasiassa ei osuustoiminta Leninillä ole sähköistämisen

poistaja eikä korvaaja, vaan sen täydentäjä.

Mutta näin sanoo Buharin:

«Siirtyessämme uuteen talouspolitiikkaan, oli tov. Leninillä tätä probleemia ratkaistessaan määrätty strateginen suunnitelma, mutta silloin kun hän laati kirjoituksensa osuustoiminnasta, s.o. jätti meille viimeiset neuvonsa talouspolitiikan alalla, oli hänellä toinen strateginen suunnitelma». («Bolshevik», N:o 8, v. 1925). Tämä Buharinin keksintö muka kahdesta Leninin suunnitelmasta esiintyy myöskin KK:n tee-seissä (kohta 11).

Tämä Leninin ajatusten väärentäminen on täydessä sopusoinnussa «vahvan keskivarakkaan talonpoikaiston» suunnan ja huutojen kanssa oppositiioonin «yliteollistuttamissuunnasta» sekä on suoranainen myönnytys puolueeseen kohdistuneelle pikkuporvarilliselle painostukselle. «Osuustoimintasuunnitelman» asettaminen sähköistämissuunnitelmaa vastaan merkitsee juuri suurteollisuuden «johtavan aseman» kieltämistä taloudessa ja sosialistisessa rakennustyössä.

«Ainoa todellinen perusta resurssien lujittamiseksi sosialistisen yhteiskunnan luomista varten on yksi ja ainoastaan yksi — ja se on suurteollisuus. Ilman kapitalistista suurtehdasta, ilman korkealla asteella olevaa suurteollisuutta ei voi olla puhettakaan sosialismista, ja vieläkin vähemmän voi siitä olla puhetta talonpoikaismaassa, ja me täällä Venäjällä tiedämme tämän paljon konkreettisemmin kuin ennen, ja suurteollisuuden jälleenrakentamisesta puhumme me, ei epämääräisessä teoreettisessa muodossa, vaan määrätystä, tarkalleen lasketusta, konkreettisesta sähköistämissuunnitelmasta». (Lenin, XVIII, osa I, s. 260).

Pakoitettuna oppositiioonikritiikin painon alla perääntymään, yrittää KK. saada helpon voiton hyökkäämällä oppositiioonin vastaan:

«On huomautettava siitä, että oppositiioonin luonteenomainen piirre on sen epäluottamus mahdollisuuteen saada talonpoikaiston perusjoukko osuus-

toiminnan avulla vedetyksi sosialistisen rakennustyön uomaan. Tämä merkitsee kieltäytymistä Leninin koperatiivisuunnitelmasta ja oppositioonin suoranaista luopumista leninismistä. Tämä luopuminen on välttämätön seuraus oppositioonin yleisestä likvidatoorisesta suunnasta, joka kieltää sosialismin rakentamisen mahdollisuuden meidän maassamme».

Tarvitsee vain vilkaista leniniläis-bolseviikkien platformuun vakuuttautuakseen tämän väitöksen perättömyydestä. Se on panettelua ja sitäkin toivottomampaa, kun tässä yritetään suuhun panna tyypillinen es-erriläinen käsitys yhtenäisestä talonpoikaismassasta, joka kasvaa sosialismiin ilman sisäistä luokkataistelua. Todellisuudessa on tässäkin havaittavissa yritys peitellä kulakkia ja hänen pyrkimystään vallata osuustoiminta, tehdä osuustoiminnasta itselleen rikastumiskeino. Leninismien likvidaattoreja ovat sekä teoriassa että käytännössä ne, kahden vuoden kuluessa, XIV puoluekokouksesta alkaen todellisuudessa ovat toteuttaneet kulakin peittelemispolitiikkaa, käyden kiivasta taistelua niitä vastaan, jotka ovat osottaneet kulakin kasvun, hänen pääomansa ja vaikutuksensa kasvun.

11. Näihin revisionistisiin taipumuksiin virallisessa kurssissa nojautuen, pyrkivät uuden porvariston edustajat, jotka ovat punoutuneet yhteen eräiden valtioaparaatin osien kanssa, avoimesti kääntämään maaseutupolitiikan kapitalistiselle uralle. Samalla kulakkiaines ja sen ideologit peittävät pyrkimyksensä huolenpidolla tuotantovoimien kehittämisestä, tavaramäärän «yleisestä» lisääntymisestä j. n. e. Mutta todellisuudessa kulakkien tuotantovoimien kasvu ja kulakkitalouden antaman tavaramäärän lisääntyminen alentaa ja pidättää koko muun talonpoikaisjoukon tuotantovoimien kehitystä.

KK:n on nämä syytökset kumottava tai tuomittava revisionistit. Nämä syytökset nojautuvat tosiasioihin ja asiakirjoihin. Niitä ei voida kumota. Jää jäljelle ainoastaan toinen tie.

III. Talonpoikaiston luokkakerroksiin jakaantumisesta.

12. Talonpoikaiston erilaistumisky-symyksessä lähtevät KK:n teesit siitä: „että päinvastoin kuin kapitalistinen kehitys, joka ilmenee keskivarakkaan talonpoikaiston heikkenemisenä („pois-huuhoutumisena“), samalla kun äärimmäiset ryhmät, talonpoikaisköyhälistö ja kulakkiaines, kasvavat, — on meillä havaittavissa keskivarakkaiden ryhmän kasvamisprosessi, samalla kun kulakkiryhmä vielä jonkun verran kasvaa keskivarakkaiden varakkaimman osan kustannuksella ja rinnan vähenemisen kanssa köyhien ryhmässä, josta yksi osa proletarisoituu, ja toinen huomattavampi osa vähitellen siirtyy keskivarakkaiden ryhmään.

Oppositioonin karkein virhe on siinä, että se siirtää talonpoikaistalouden kehityksessä kapitalismin vallitessa esiintyvät lait mekaanisesti ehjinä ja kokonaisina proletariaatin diktatuurin aikakauteen, joutuen siten porvarillisten ideologioiden hännänkannattajaksi». (KK:n teesit, §§ 7, 8).

Selvittääksemme kysymyksen, kuka tosiaan „joutuu porvarillisten ideologioiden hännänkannattajaksi“, esitämme tässä ensiksikin oikeisto-es-errä Oganovskin eräessä teoksessaan antaman kuvauksen erilaistumisprosessista:

„Jälleenrakentamiskauden alusta vuoteen 1926 ulottuvien faktillisten tietojen analyysi osoittaa, että maaseudulla ei ole tapahtunut kaksisuuntainen erilaistumisprosessi, vaan yksisuuntainen prosessi, „yleinen liikunta ylöspäin“, ja vaikka ylemmät ryhmät kasaavatkin muita nopeammin, kasvavat samanaikaisesti myöskin keskivarakkaat, mutta alemmat ryhmät vähenevät“.

Täten siis juuri KK:n teesit kertovat vanhoja porvarillisia teorioja maatalouden kehitysprosessista, teorioita, joita porvarilliset taloustieteilijät puolustivat marxilaisia vastaan aina — ennen sotaa, ennen vallankumousta, ennen neuvostovaltaa. „Leniniläinen“ Molotov ja oikeistonarodnikka Oga-

novski, joka kävi ankaraa taistelua Leniniä vastaan, ovat yksimielisiä käsitellessään meidän maaseutumme kehityksen tärkeintä kysymystä. Molemmat hekieltävät: 1) maaseudun kapitalistisen kerrostumisen olemassaolon; 2) keskivarakkaan talonpoikaiston „poishuhtoutumisen“ tosiasian; molemmat arvioivat vähäksi kulakin kasvun, molemmat he sulkevat silmänsä maaseudun proletarisoitumiselta. Tämä yhteensattuminen ei ole satunnaista, sillä KKK:n koko periaatteellinen kysymyksen asetus talonpoikaiskysymyksessä käy narodnikkien suuntaan, s. o. pikkuporvariston perusteorian suuntaan. Puolueen on oltava täysin selvillä tuollaisen käänteen vaarallisuudesta, joka on seuraus pikkuporvarillisen ympäristön painostuksesta.

Todellisuus kuitenkin kokonaan kumoaa sekä porvarilliset ideologit että heitä matkivat kommunistit, jotka vaihtavat Leninin Oganovskiin. Viimeisinä vuosina on maaseutu astunut pitkälle kerrostumisen tiellä, synyttäen kapitalistisen kehityksen aineksia. Virallisten maaseudun kerrostumista koskevien tilastotietojen epätäydellisyydestä ja yksipuolisuudesta huolimatta esiintyy tämän kerrostumisen nopeus ja luonne kuitenkin täysin selvästi.

13. Lokakuun vallankumousta maaseudulla vuosina 1917-18 seurasi yleisesti tunnettu maaseudun tasoittuminen. Juuri tätä tarkoitti Lenin, puhessaan maaseudun «keskivaraistumisesta» vuoteen 1920 saakka. Paljokylvöiset ja paljokarjaiset taloudet vähenivät huomattavasti, kylvöttömät ja karjattomat taloudet vähenivät myöskin.

Tämä tasoittumisprosessi jatkui noin vuoteen 1922 saakka. Uuden talouspolitiikan aikana alkoi erilaistumisprosessi uudelleen. Tässä on Kommunistisen akademian yhdessä KKK:n kanssa vuoden 1924-25 budjettitutkimusten pohjalla valmistamia numerotietoja. Ne antavat selvan kuvan talonpoikaistalouksien jakaantumisesta yhteiskunnallisiin ryhmiin. Nämä numerot koskevat niitä maataloudellisia piirejä, jotka näyttelevät ratkaisevaa osaa sekä maan

varustamisessa viljalla, että ulosviennessä.

Kaikki talonpoikaistaloudet ovat jaetut viiteen ryhmään: I-proletaarinen, II-puoliproletaarinen, III-keskivarakas, IV-maataloudellisten yrittäjäin ja V-pikkukapitalistinen ryhmä. Tässä tapauksessa käytetty talonpoikaistalouksien yhteiskunnallisiin ryhmiin jakotapa estää tarkalleen määrittelemästä varakkaiden talouksien suuruutta ja painoa. Mutta mahdollisesti tehtävät oikaisut eivät voi muuttaa perusjohtopäätöksiä, sillä huomattava osa IV ryhmän talouksista «kasvaa» kapitalistiseen V:teen ryhmään.

(Katso taulukkoa sivulla 516).

Näitä numeroita on huolella tutkittava; ensiksikin, koska tässä on ensikerran tehty vakava yritys jakaa talonpoikaistaloudet yhteiskunnallisiin ryhmiin, ja toiseksi, koska tämän työn ovat suorittaneet arvovaltaiset laitokset, joita ei mitenkään voi epäillä maaseudulla tapahtuvan kerrostumisen suurentelusta.

Proletaariset ja puoliproletaariset taloudet, jotka me yhdistämme yhteen köyhien talouksien ryhmään, muodostavat kysymyksenalaisilla alueilla pyöreästi otettuna 25-40 prosenttiin kaikista talouksista. Keskivarakas ryhmä muodostaa 40-50 prosenttiin, s. o. puolet, mutta kahdella alueella (Kaukasiassa ja Ukrainassa) vähemmän kuin puolet talonpoikaistalouksista. Ja vihdoin varakkaiden ryhmä, jonka Komakademian ja KKK:n ryhmittelyn mukaan maatalousliike- ja pikkukapitalistinen ryhmä muodostavat, tekee noin 15-25 prosenttia.

Esittäen tämän taulukon ja selittäen sitä kirjoittaa Neuvostoliiton Gosplan („Kontrollinumerot vuodelle 1927-28“, s. 353-355): «Kapitalistinen yläkerros omistaa huomattavan osan maaseudun kaikista rikkauksista». Tämä tunnustus on sangen tärkeä: se kumoaa perinpohjin kaikki puheet siitä, että oppositio yliarvioi kulakin merkityksen. Jos Gosplan pakoitettuna vahvistaamaan juuri sen mitä oppositio on

Kunkin ryhmän muodostama % kaikista alueen talouksista	Osuus (ominaispaino) koneiden arvossa *)	Osuus hevosien luvussa	Osuus välitömissä veuroissa	Keskimääräinen kylvöala ryhmässä (desjat.)	Osuus (ominaispaino) yleisessä kylvöalassa
--	--	------------------------	-----------------------------	--	--

P o h j o i s - K a u k a s i a

I. 19,3)	1,7)	1,7)	2,8)	2,3	7,8)
26,1	6,0)	7,2)	5,5)	4,0	11,6)
II. 16,8)					
III. 40,3	34,0	43,2	35,3	5,7	39,2
IV. 18,3)	45,8)	33,3)	40,6)	9,1	29,1)
23,5	17,5)	14,6)	16,4)	12,6	11,7)
V. 5,3)					40,8

U k r a i n a

I. 16,5)	5,3)	4,3)	8,7)	4,1	8,3)
38,2	6,9)	10,2)	11,8)	5,5	16,9)
II. 21,7)					
III. 45,8	47,0	57,1	51,4	8,3	49,2
IV. 10,3)	22,1)	19,7)	17,4)	10,7	17,2)
16,0	18,7)	8,7)	10,7)	13,5	8,4)
V. 5,7)					25,6

U r a l i

I. 10,9)	1,7)	3,0)	2,1)	1,6	4,2)
22,8	1,8)	4,6)	3,9)	2,4	6,8)
II. 11,9)					
III. 52,6	38,3	50,8	49,0	3,5	43,6
IV. 15,4)	29,1)	23,2)	21,1)	7,0	25,6)
24,7	29,1)	18,4)	23,9)	9,0	19,8)
V. 9,3)					45,4

U u d e n S i p e r i a n p i i r i

I. 15,5)	2,3)	9,2)	7,2)	3,0	9,3)
33,3	3,3)	10,1)	11,2)	3,3	12,0)
II. 17,7)					
III. 51,6	51,6	56,8	55,6	6,0	54,2
IV. 7,5)	20,4)	12,6)	14,2)	8,2	12,7)
15,2	21,9)	11,3)	11,8)	7,3	11,8)
V. 7,7)					24,5

jo kahden vuoden ajan puhunut, yrittää löytää lohdutusta siinä, että «rikkauksien pääosa ei kuitenkaan ole sen (kapitalistisen yläkerroksen) käsissä», — niin on tunnustettava, että tämä lohdutus ei kelpaa mihinkään. Jos ei vain huomattava osa kaikista maaseudun rikkauksista, vaan niiden suurin osa siirtyisi kapitalistisen yläkerroksen käsiin, — merkitsisi se kapitalismin täyttä voittoa maaseudulla. Lohduttaa itseään sillä, että näin ei ole tapahtunut, — on epäviisasta. On 1) tunnustettava, oppositiooni on ollut oikeassa arvostellessaan kulakin merkitystä maaseudulla; 2) saatettava tämä puolueen ja työläisjoukkojen tietoon; 3) tehtävä tästä käytännölliset ja poliittiset johtopäätökset, eikä lohdutettava itseään sillä, että kapitalismi, anastettuaan huomattavan

osan maaseudun rikkauksista, ei ole anastanut niitä kokonaan.

Jonkun talonpoikaistalousryhmän taloudellista ja poliittista ominaispainoa ei määrittele yksinomaan sen ominaispaino perustuotantovälineiden hallinnassa.

Kaikista tuotantovälineistä ovat koneet kaikkein epätasaisemmin jaetut. Köyhien talouksien hallussa on mitätön osa kaikkien koneiden arvosta ja ainoastaan Ukrainassa se nousee 12,2 prosenttiin. Maaseudun varakkaalle ryhmälle kuuluu pyöreästi otettuna 40-60 prosenttia kaikkien koneiden arvosta. Puolet tai yli puolet kaikista koneista kysymyksenalaisilla alueilla on heidän käsissään.

Työeläimien jakaantuminen on suurin piirtein katsottuna sama kuin ko-

*) Aurat ja rautaäkeet mukaan luettuina.

neidenkin, vaikka köyhien talouksien ominaispaine tässä suhteessa eräillä alueilla onkin jonkun verran suurempi kuin koneiden jakaantumisessa. On huomautettava siitä, että tiedot työelämästä tarkoittavat työeläimien pääluokaa, eikä niiden arvoa, ja tämä ei suinkaan ole aivan samantekevä. Varakkaalla on aina parempi, kallimpi hevonen. Senvuoksi, jos työeläinten jakaantumisessa otettaisiin huomioon niiden jakaantuminen, ei lukumäärän, vaan niiden laadun, ja arvon mukaan, niin varakkaiden ryhmän ominaispaine huomattavasti lisääntyisi, ja köyhien ryhmän ominaispaine alenisi.

Jonkun verran toisin, vaikka likipitään samoin kuin ylläesitetty suhteet, jakaantuvat kylvöalat. Köyhien ryhmälle kuuluu 10-25 prosenttia kylvöistä, keskivarakkaiden ryhmälle melkein puolet kaikilla alueilla, ja vihdoin varakkaiden osalle lankeaa 25-45 prosenttia kaikista kylvöistä. Köyhien osuus kylvöissä on vähän suurempi kuin heidän osuutensa koneissa ja hevosissa. Tämä on selitettävissä siten, että huomattava osa köyhistä talouksista, joilla ei ole tuotantovälineitä, muokkaa maataan vuokrattujen juhtien ja kaluston avulla, jotka sen on täytynyt ottaa raskailla ehdoilla kulakilta. Sitäpaitsi monien köyhien talouksien kylvöalat ovat ainoastaan heidän laskusaan, mutta todellisuudessa kuuluvat ne varakkaille, jotka ovat ottaneet maan vuokralle, mutta veronmaksun välttämiseksi ei näitä vuokramaaviljelyksiä lasketa varakkaiden tiliin, vaan köyhien tiliin. Tilasto ei voi kuvastaa tätä.

Perusjohtopäätös näistä numeroista on se, että perustuotantovälineiden pääosa on maaseudun varakkaiden kerrostuksen käsissä. Nämä tuotantovälineet ovat varakkaiden käsissä köyhien riistovälineitä.

14. Erityisen kiinnostava on sareke, joka koskee välittömien verojen maksua. Välittömien verojen tulee olla yksi kaikkein voimakkaimmista maaseudun yhteiskunnallisten prosessien järjestyvälineistä. Meidän on ennen kaikkea

niiden avulla heikonnettava maaseudun kapitalistisen yläkerroksen riistopyrkimyksiä. Kuitenkin, jos vertaamme keskenään näiden kolmen eri ryhmän osuutta tuotantovälineitten hallinnassa ja verojen maksussa, niin käy selville, että köyhien ryhmät eivät maksa suhteellisesti vähemmän, vaan pikemminkin enemmän välittömiä veroja kuin varakkaat ja keskivarakkaat.

Verorasitus lankeaa suoraan suhteellisesti tuotannon välineisiin, ilman mitään progressiivisuutta varakkaiden ryhmän suhteen. Tosin tämä koskee vuotta 1925, jonka jälkeen varakkaiden verotaksat ovat jonkun verran korotetut, mutta sen jälkeen on kerrostumisprosessikin huomattavasti vahvistunut.

Välilliset verot, jotka ovat saavuttaneet huomattavan korkeuden, yhä enemmän lisäävät köyhimpien talonpoikaikerrosten suhteellista verorasitusta.

15. Viimeisten kahden ja puolen vuoden ajalta ei ole olemassa tyhjentäviä tietoja kerrostumisen kulusta. Eitetty ryhmittely on tehty vuoden 1924-25 tilastotietojen perusteella. Käytettävissämme on ainoastaan kylvöryhmissä tapahtuneita muutoksia koskevia tietoja vuosilta 1925 ja 1926. Kylvöryhmät eivät luonnollisesti lankea täysin yhteen yhteiskunnallisten ryhmien kanssa, mutta yhteiskunnallisten ryhmien ja kylvöalojen välillä on epäilemättä olemassa riippuvaisuus.

Kylvöryhmissä vuoteen 1925 saakka tapahtuneille muutoksille oli luonteenomaista kylvöttömien ja vähäkylvöisten talouksien väheneminen ja paljokylvöisten ryhmän kasvu, jota paitsi paljokylvöisten ryhmien kasvu tapahtuu joi-takuita kertoja nopeammin kuin vähäkylvöisten ja kylvöttömien väheneminen. Kylvöttömät ja vähäkylvöiset ryhmät ovat viimeisten 4 vuoden kuluessa vähentyneet 35-45 prosentilla; 6-10 desjatiinaa kylvävien ryhmä kasvoi samana aikana 100-120 prosentilla; 10 ja sitä useampia desjatiinoja kylvävä ryhmä kasvoi 150-200 prosentilla. Kylvöttömien ja vähäkylvöisten ryhmien väheneminen tapahtuu huomatta-

vassa määrässä niiden häviämisen ja likvidoinnin kautta. Siten likvidoitui esim. Siperiassa yhden vuoden ajalla 15,8 prosenttia kylvöttömistä talouksista ja 3,8 prosenttia kahteen desjatiinaan saakka kylvävistä talouksista; Pohjois-Kaukaasiassa — 14,1% kylvöttömistä ja 3,8% kahteen desjatiinaan saakka kylvävistä. Vuonna 1925 havaitaan ensikerran useimmilla alueilla

kylvöttömien ryhmän lisääntyminen. Siten esim. lisääntyi kylvöttömien talouksien ominaispaine, keväällä toimitettujen koetutkimusten antamien numeroitten mukaan, vuodesta 1924 vuoteen 1925 kuluttavalla alueella 2,1%—2,8%:iin, mutta tuottavalla alueella 4,8%—5,1%:iin. Vuonna 1926 tapahtuu koko RSFSR:n alueella kylvöttömien talouksien lisääntyminen.

R. S. F. S. R.

V u o d e t	Kylvöttömät	0,1—2	2—4	4—6	6—8	8—10	10 ja siitä yli
v. 1925	4,7	34,0	34,1	15,7	6,3	2,6	2,8
v. 1926	5,0	33,1	32,4	16,3	7,1	3,2	3,9
Ominaispainoprosentin lisääntyminen tai vähentyminen v. 1926 vuoteen 1925 verraten	106,4	97,4	95,6	103,8	112,7	123,1	139,3

Näistä numeroista näkyy, että äärimmäisten ryhmien ominaispaine kasvaa keskivarakkaiden ryhmien kustannuksella.

Vähäkylvöisten ryhmien vähäinen nousu ei merkitse niiden taloudellisen itsenäisyyden kasvua. Edellä esitetyistä perustuotantovälineiden jakaantumista koskevista tiedoista ilmenee, että näiden ryhmien ominaispaine on mitätön. Juuri näissä ryhmissä on enimmänsä hevosettomia ja kalustottomia talouksia. Ehdoton enemmistö näistä talouksista

muokkaa maaosuuttaan lainatuilla työjuhdilla ja lainatulla kalustolla. Tämä on se ryhmä, jota Lenin nimitti päivätyöläiseksi, joilla on maaosuus.

16. Maan vuokralleantoon nousee vuosi vuodelta yhä suurempiin määriin. Tuottavaa vyöhykettä vuodesta 1925 vuoteen 1926 koskevat tiedot osoittavat vuokraavien talouksien yleistä kasvua 11,2 prosentista 18,2 prosenttiin, jota paitsi niiden jakaantuminen kylvöryhmittäin on seuraava:

T a l o u s r y h m ä t *)	% talouksien yleisimmästä tuottavassa vyöhykkeessä		% vuokramaan yleisestä alasta tuottavassa vyöhykkeessä		% määrä vuokralle annetun maan yleisestä määrästä tuottavassa vyöhykkeessä	
	v. 1925	v. 1926	v. 1925	v. 1926	v. 1925	v. 1926
Kylvöala 2:een desj. saakka	31,1	29,6	4,1	3,4	42,5	44,4
" 2—6 »	54,9	54,3	26,3	21,4	47,2	42,8
" 6 » ja siitä yli	14,0	16,1	69,6	75,2	10,3	12,8
	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0

Vuokrauksen jyrkkä nousu v. 1926 on selitettävissä siten, että sen Neuvostojen III Edustajakokouksen päätös, joka laillistutti kapitalistisen vuokrauksen, kerkisi antaa tuloksia. Vuokramaan

yleisala laskettiin jo v. 1924—25, jolloin vuokraus vielä oli puolilaillista, ehdottomasti liian alhaisten tietojen mukaan 7,7 miljoonaksi desjatiinaksi. Vuokrauksen lisääntymisnopeudesta

*) «Keskus-Tilastohallinnon käsikirja», v. 1927.

päätään määritellään vuokramaan yleisala v. 1927 noin 15 miljoonaksi desjatiinaksi.

Edellä esitetyt numerot osottavat vuokrauksen nopeaa keskittymistä, josta on seurauksena, että kolmeneljäsosaa koko vuokratusta maasta on keskittynyt maaseudun 16 prosenttia käsittävän yläkerroksen talouksien käsiin. Nämä 16 prosenttia kaikista talouksista, joiden hallussa on 75,2 prosenttia vuokra- maasta, antavat vuokralle ainoastaan 12,8 prosenttia, kun taas vähäkylvöiset — kahteen desjatiinaan saakka — antavat vuokralle 44,4 prosenttia, vuokra- ten ainoastaan 3,4 prosenttia, ja keski- varakas ryhmä — 2-6 desjatiinaa — antaa vuokralle 42,8 prosenttia ja vuokraa ainoastaan 21,4 prosenttia.

Nämä tosiasiat todistavat kumoamat- tomasti kapitalistisen kerrostumis- pro- sessin olemassaolon, eikä kaikkien talonpoikaiston ryhmien yleistä nousua. Käynnissä on yhtäältä maankäytön kes- kittäminen ja toisaalta talouksien alem- piin ryhmien taloudellisen riippuvai- suuden lisääntyminen ylemmistä ryh- mistä.

17. Rinnan maankäytön ja tuotanto- välineiden keskityksen kanssa ylimpien

ryhmien käsiin käyttävät nämä yhä kasvavassa määrässä palkkatyötä. Toi- saalta luovuttavat talonpoikaistalouk- sien alemmat ja osittain keskivarakkaat ryhmät, joko täydellisen häviämisen ja likvidoimisen kautta, tai työntämällä ulos yksityisiä perheen jäseniä, yhä suuremman ja suuremman määrän työ- käsiä. Tämä «liika» työvoima joutuu kulakin tai «vahvan» keskivarakkaan talonpojan riistettäväksi, siirtyy kau- punkeihin, ja huomattava osa siitä ei löydä työtä. Näitä tosiasioita ei voi selittää pelkästään maaseudun liika- väestymisellä. Ne ovat mitä läheisim- mässä yhteydessä maaseudun kerrostu- misten kanssa.

Palkkatyövoiman käyttöä koskevat numerot ovat vieläkin epätäydellisem- piä kuin maanvuokraa koskevat tiedot. Tilasto ilmaisee kuitenkin näiden ilmi- öiden suunnan: tuottavassa vyöhykkees- sä kasvoi niiden talouksien luku, jotka käyttivät määräaikaisia työläisiä, 1,5 prosentista 2,9 prosenttiin kaikista ta- louksista, ja päivätyöläisiä käyttävien luku 2,8 — 8,4 prosenttiin. Palkka- työvoiman jakaantuminen talouksien kesken on, samoin kuin vuokramaan- kin jakaantuminen, sangen epätasainen.

T a l o u s r y h m ä t : *)	Niiden talouksien %-määrä, jotka käyttävät määräai- kaista tai vuosi- palkka työvoimaa	
	v.1925	v.1926
Kylvöala 2:een desj. saakka	9,6	7,5
» 2—6 »	42,9	39,1
» 6 desjat. ylöspäin	47,5	53,4
	100,0	100,0

18. Kylvöjen ja tuotantovälineiden epätasaisen jakaantumisen vahvistaa myöskin viljavarastojen epätasainen ja- kaantuminen eri talonpoikaistalouden ryhmien välillä. 58 prosenttia kaikesta maaseudun liikaviljasta oli huhtikuun 1 p:nä 1926 talonpoikaistalouksien hal- lussa, jotka muodostivat 6 % kaikista talouksista. («Tilastollinen Katsaus», № 4, s. 15. 1927).

Viljan luontaisvarastot 1926—27 han- kintavuoden lopussa olivat 800—900 miljoonaa puutaa, mutta tämän vuoden hankinnan päättymisen jälkeen nousivat ne miljoonaan puutaan. Näiden viljavarastojen määrä on sodanedellisiä määriä suurempi ja huomattavasti suurempi kuin on välttämätöntä kaiken varalta pitää. Maaseudun varakkaiden kerrosten kä- sissä ollen ovat nämä varastot maalais-

*) «Keskustilastohallinnon käsikirja», v. 1927.

köyhälistön orjuuttamisvälineitä ja meidän taloussuunnitelmien rikkomisvälineitä. Kulakkien hallussa ollen ovat ne vaarallisia aseita hyökkäyksessä Neuvostoliiton talouden sosialistisia aineksia vastaan. Tämä tosiasia, jota kukaan ei enään voi kieltää, vahvistaa täydellisesti oppositioonin jo ennen XIV puoluekokousta tekemät varotukset, vahvistaa täydellisesti sen perspektiivin, johon oppositiooni jo silloin kiinnitti puolueen huomion. Kun nyt yhtäkkiä tuodaan esiin tunnuslause lujemmasta, nopeammasta «hyökkäyksestä kulakkia vastaan» (kts. «Pravda»), niin jo tuo tunnuslause sellaisenaan todistaa, että hyökkäys kulakkia vastaan on myöhästynyt, että kulakki kasvoi kenenkään estämättä, samalla kun puolueen johtajat kävivät kiivainta taistelua niitä vastaan, jotka olivat tästä kulakin kasvusta huomautaneet. Todellisuudessa oli tunnuslause «tuli vasemmalle», taistelu oppositioonin vastaan ja siihen kohdistetut syytökset «keskivarakkaan uhoamisesta» verho, jonka takana kehittyi ja voimistui kulakki ja hänen kaupunkilainen täydennyksensä — nepmanni. Tällainen on KK:n kahden viimeisen vuoden poliittisen kurssin objektiivinen tulos.

19. Käynnissä oleva talonpoikaistalouksien murenemis- (lohkomis-) prosessi ei heikonna, vaan vahvistaa kerrostumisprosessia.

Koneet ja luotto, sensijaan että ne olisivat maatalouden yhteiskunnallistuttamisvipusimina, joutuvat järjestään kulakkien ja varakkaiden käsiin ja tukevat päivätyöläisten, köyhien ja vähävaraisten talonpoikien riistoa. Rinnan luontaisriiston kanssa kasvaa myöskin koronkiskonta. Noin tuhannen Keski-Aasian puuvillatuotantoalueen talouden tutkimus osotti, että melkein 70% kaikista talouksista oli pakoitettu kääntymään koronkiskurien puoleen. Kylvödesjatiinaa kohti laskettuna oli koronkiskurilta otettu velka suurin köyhissä talouksissa. Koronkiskonnan ryöstöluonteen ilmaisee eri yhteiskunnallisten ryhmien maatalousverona suorittamien määrien vertaaminen koronkiskurille mak-

settujen ylinormaalisten korkojen määrän kanssa. V. 1926 maksoivat köyhät taloudet koronkiskurille neljä kertaa enemmän kuin maatalousveroa, keskivarakkaat puolitoista kertaa enemmän ja varakkaat $\frac{1}{3}$ maatalousveron määrästä.

20. Vallankumous vaikutti maan taseisen jakaantumisen. Tuotantovälineiden tasaista jakaantumista sensijaan ei tapahtunut. Lenin kirjoitti: «On aivan selvää, että mikään maan hallinnan tasoittaminen ei kykene tasoittamaan epätasaisuutta todellisessa maan käytössä, jos kerran on olemassa omaisuuseroavaisuuksia isäntien välillä ja vaihtojärjestelmä, joka kärjistää näitä eroavaisuuksia». (Lenin IX, s. 676). Tarvitsee vain verrata tätä Leninin sitaattia KK:n teeseihin nähdäkseen kuinka kaukana KK:n nykyinen enemmistö on marksismista ja leninismistä.

Huolimatta näistä pitkälle kehittyneistä prosesseista, jotka vievät keskivarakkaan talonpoikaiston taloudellisen ominaispainon vähenemiseen, «on keskivarakas talonpoikaisto edelleenkin maa-seudun kaikkein monilukuisin ryhmä. Keskivarakkaan talonpoikaiston vetäminen sosialistisen politiikan puolelle maataloudessa on yksi proletariaatin diktatuurin tärkeimmistä tehtävistä». Todellisuudessa merkitsee kuitenkin niin sanottuun «vahvaan talonpoikaan» perustuva suunta keskivarakkaiden kerrostusten edelleen hajaantumissuuntaa ja maan kaivamista maan kansallistuttamisen alta.

IV. Maan kansallistuttaminen.

21. Vuokrasuhteiden kasvaminen maa-seudulla; vallitseva järjestys maankäytössä, jolloin ilman kaikkea neuvosto-ohjausta ja -kontrollia maista määräilevät maayhdistykset, jotka yhä enemmän joutuvat kulakkien vaikutuksen alaisiksi; Neuvostojen IV Edustajakouksen päätös maksusuorituksista maita luovutettaessa — kaikki tämä rikkoo maan kansallistuttamisen perusteita.

Vuokratun maan pinta-ala on saavuttanut jo noin 15 milj. desjatiinaa. Kolmeneljättäosaa tästä suunnattomasta

alueesta on siirtynyt varakkaiden talouksien käytettäväksi. Näitten tärkeimpien tosiasiajn edessä eivät KK:n teesissä ehdotetut toimenpiteet maan kansallistuttamisen lujittamiseksi ole lähimainkaan riittäviä, vaan vieläpä joissain tapauksissa johtavat suorastaan köyhän talonpoikaiston hallussa olevan maan edelleen vähenemiseen. Toiselta puolen KK:n teeseissä ehdotetut vuokraa- aikojen rajoitukset, vaikka ne itsessään ovatkin oikeita, eivät läheskään tee loppua kysymyksestä maan kansallistuttamisen tuhoutumisesta vuokrauksen kautta.

22. Maan kansallistuttamisen turvaaminen ja lujittaminen on mitä tärkein tehtävä, sillä maan kansallistuttaminen voi ja sen tulee olla neuvostovallan käsissä yksi kaikkein tärkeimpiä maaseudun sosialistisen uudistuksen aseita taistelussa yllämainittuja kapitalistisia keskityssunntia vastaan. Puolueen tulee jo nyt heti osoittaa ja asettaa niin puolue- kuin neuvostoelimiensäkin käsiteltäväksi laaja valtion suunnitelma toimenpiteistä, jotka kohdistuvat maan kansallistuttamisen hyväksikäyttämiseen tässä tarkoituksessa. Lopullinen suhteiden järjestely neuvostovaltion — kansallistutetun maan isännän ja määrääjän — ja niiden välillä, jotka tätä maata käyttävät, vaatii useita vuosia, mutta yleinen toiminnan suunta täytyy tulla nyt osoitetuksi. Talonpoikaisjoukoilla — maaseudun köyhälistöllä, köyhillä ja keskivarakkailla talonpojilla — tulee olla mahdollisuus osallistua näiden toimenpiteiden käsittelyyn ja valmisteluun.

23. Näiden toimenpiteiden tulee taata:

1) Maan turvaaminen vähävaraisille kerroksille. Valtion tulee järjestää laajaa aineellista avustusta näille kerroksille maan muokkauksessa, ensikädessä kollektiivisilla perusteilla.

2) Kulakkitalouksien kuin myöskin niitten talouksien, jotka muuttuvat kulakkitalouksiksi, riistopyrkimyksien rajoittaminen.

3) Maataloustuotannon teknillisen tason kohottaminen ja toverikunnallisten, osuustoiminnallisten muotojen laaja kehittäminen taloudenhoidossa siinä

tarkoituksessa, että mahdollisimman nopeasti siirryttäisiin taloudenhoidon kollektiivisiin muotoihin.

Neuvostovallan määräysoikeus maahan on toteutettava sen maapolitiikkaa silmälläpitäen ja päättäväistä taistelua varten kulakkien kasvavaa pyrkimystä vastaan vallata maat haltuunsa (vuokrausten ym. muodossa).

Maayhdistykset ovat välttämättä vähitellen muutettavat maasuuskunniksi, jotka käyttävät kansallistutettua maata kollektiivisesti ja asettavat tehtäväkseen taloudellisten toimenpiteiden kollektiivisen läpiviemisen.

Yksi tärkeimmistä keinoista kansallistuttamisen lujittamiseksi tulee olla maayhdistyksiensä alistaminen paikallisten valtaelimiensä alaisiksi ja lujan kontrollin asettaminen paikallisten, kulakeista puhdistettujen neuvostojen taholta maankäyttöä ja maittenjärjestelyä koskevien kysymysten järjestelyssä, tarkoituksella suojella mahdollisimman tarkoin köyhien ja keskivarakkaiden etuja kulakkien pakotukselta. Neuvostovallan paikallisten elinten osuutta maaseudun koko taloudellisen elämän järjestelyssä tulee vahvistaa, ennenkaikkea maanviljelysteknillisten toimenpiteiden toteuttamisessa. Niiden tulee olla alotteiden tekijöitä talonpoikaistalouksien järjestämisessä ja yhteiskunnallisen politiikan läpiviemisessä maaseudulla.

Tätä järjestelmää käytäntöön sovitettaessa on neuvostovallan politiikka maaseudulla suunnattava niiden kerrosten ja niiden talousmuotojen kaikinpuoliseen kannattamiseen, jotka tukevat proletariaattia maatalouden sosialistisessa uudistamisessa. Tämä järjestelmä antaa neuvostovallan käytettäväksi suoranaisen ja välittömän aseensa taistelua varten kaikkia kapitalistisia aineksia ja voimia vastaan maaseudulla.

Ylläesitetyn maan kansallistuttamisen lujittamisohjelman toteuttaminen vaatii tarkkoja tietoja maan laajuudesta, sen laadusta ja arvosta.

Tätä varten on välttämätöntä kiiruhuttaa maittenjärjestelyä ja laatia maakarasteri (maan laatu ja arvo).

Maittenjärjestelyt tulee suorittaa kokonaan valtion laskuun, jota paitsi ensikädessä ovat järjestettävät kollektiivisten talouksien ja köyhien talouksien maat, suojellen mahdollisimman tarkoin niiden etuja.

Tämän yhteydessä on välttämättä ryhdyttävä poistamaan maatalousveroa, joka verottaa talouden ulkonaisia tuntomerkkejä, katsomatta niiden tuottavaisuuteen ja joka senvuoksi rasittaa enimmäns heikkoja talouksia, herättäen täysin oikeutettua ja perusteltua tyytymättömyyttä, ja vaihdettava se verotukseen maan laadun ja markkinapaikkain läheisyyden perusteella (maakorkovero), jonka lisäksi tästä verotuksesta vapautetaan kaikki köyhät ja vähävaraiset taloudet. Kapitalistista kulakkiainesta taas verotetaan tämän lisäksi progressiivisella tuloverolla.

Puolueen on annettava ratkaiseva isku kaikille virtauksille, jotka pyrkivät hävittämään maan kansallistuttamisen, yhden proletariaatin perustukipylväisistä.

V. Osuustoiminta.

24. Sosialistisen rakennustyön tehtävänä maaseudulla on maatalouden uudelleen järjestäminen koneellisen kollektiivisen suurtalouden pohjalla. Talonpoikaiston perusjoukoille soveliaintie tähän on osuuskunnallistuttaminen siinä mielessä kuin Lenin esitti sen kirjassaan "Osuustoiminnasta". Tähän sisältyykin se suunnaton etu, jonka proletariaatin diktatuuri ja koko neuvostovallan rakenne antaa talonpoikaistolle. Laajenevan perustan tuo-

tannollis-sosialistiselle osuustoiminnallistuttamiselle (kollektiivisoimiselle) voi luoda ainoastaan maatalouden kasvava teollistuttaminen. Ilman teknillistä vallankumousta itse tuotantotavoissa, s.o. ilman maanviljelyskoneita, ilman monivuoroviljelykseen siirtymistä, ilman keinotekoisia lannoitusta j.n.e. on menestyksellinen ja laaja työ maatalouden kollektiivisoimiseksi mahdoton.

25. Hankinta- ja myyntikoperatiivit ovat tienä sosialismiin ainoastaan siinä tapauksessa, että: 1) se on talouden suurteollisuuden ja ammattiliittojen sosialististen aineiden, ennen kaikkea suoranaisten taloudellisen ja poliittisen vaikutuksen alaisena; 2) jos maatalouden kauppatoimintojen osuustoiminnallistuttamisprosessi vähitellen johtaa itse tuotannon osuustoiminnallistuttamiseen, sen kollektiivisoitumisen voimistumiseen.

Maatalousosuoskuntien loukkaluonteeseen tulee määrittelemään, ei ainoastaan talonpoikaistryhmien lukumäärä osuuskunnissa, vaan pääasiassa niiden taloudellinen ominaispaino.

Maaseudun eri yhteiskuntaryhmien osuustoiminnallistumista ja niiden taloudellista osanottoa niihin koskevat tiedot osottavat maaseudun varakkaiden kerrosten osuuden koperatiivien työssä olevan suhteellisesti suuremman. Siten esim. RSFSR:n maatalousluotto-osuoskuntia koskevat tiedot, jotka käsittävät 2/3 koko maatalousosuoskuntien jäsenistöstä, antavat seuraavan kuvan lokakuun 4 p:nä 1926:

K y l v ö r y h m ä t:	Kylvöryhmien ominaispaino (osuus):				
	Kaikissa talouksissa	Osuuskuntien jäsenist.	Lainanottajissa	Laina summis.	Velka yhtä lainanottajaa kohti rupl.
Kylvöala 2:een desj. saakka	36,6	30,9	31,6	28,9	37
» 2-6 »	50,9	45,7	47,9	45,8	39
» 6 desj. ylöspäin	12,5	23,4	20,5	25,3	57
	100,0	100,0	100,0	100,0	43

Tämä taulu osoittaa, että varakkaat taloudet ovat vahvemmin osuuskunnallistutettuja kuin köyhät ja keskivarakkaat taloudet ja saavat suhteellisesti enemmän luottoa. Vuosien 1925

ja 1926 numeroiden vertailu osoittaa varakkaiden talouksien ominaispainon kasvua sekä lainanottajien, että saatu- jen lainasummien luvuissa.

	Ominais-paino (osuus) maatalousosuuskunnissa		Osuus lainanot-tajissa		Osuus lainojen yhteissummassa		Lainojen keski-suuruus (ruplis-sa) kutakin ta-loutta kohti	
	v.1925	v.1926	v.1925	v.1926	v.1925	v.1926	v.1925	v.1926
Kylvöala 2:een d. saakka	35,0	31,0	30,6	29,3	32,8	27,4	33,9	39,8
» 2—8 »	57,3	58,1	61,3	61,2	56,6	57,7	33,6	39,4
» 8 d. ylöspäin	7,7	10,9	8,1	9,5	10,6	14,9	46,8	68,1
	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0		

2—8 desjatiinaa kylvävien talouksien merkitseminen keskiryhmään on tarkoituksellista, sillä se vähentää varakkaiden ryhmän ominaispainoa, osuutta, ja kuitenkin tämäkin taulukko osoittaa kulakin voimistumista osuuskunnissa. Asianlaita on niin, että mitä rikkaampi talonpoika on sitä enemmän hän saa varoja nykyisiltä maatalousosuuskunnilta, joiden rahastot ovat suurimmaksi osaksi muodostetut neuvostovaltion luovuttamista varoista.

Täten siis maatalousluottojärjestö, jonka avulla me voimme ja meidän tulee antaa kaikkein oleellisinta apua talonpoikaisköyhälistön taloudelliselle nousulle, avustaa todellisuudessa suuremmissa määrässä varakkaita kerroksia.

Maatalousluoton on lakattava olemasta pääasiassa maaseudun vahvojen ja varakkaiden piirien etuoikeutena. On välttämätöntä lopettaa nykyinen tilanne,

jolloin itsessään mitättömät talonpoikaisköyhälistön rahastot usein käydetään toisiin tarkoituksiin ja palvelevat varakkaita ja keskivarakkaita kerroksia.

26. On välttämätöntä, ei ainoastaan huomattavasti suurentaa talonpoikaisköyhälistön rahastoon meneviä määrärahoja, vaan myöskin perin pohjin muuttaa koko maatalousluottojärjestön suunta, tarkoituksella antaa talonpoikaisköyhälistölle ja vähävaraisille talonpojille halpaa ja pitkäaikaista luottoa sekä muuttaa nykyinen vakuus- ja takaussysteemi. Varakkaan kerroksen ominaispainon lisääntyminen osuuskunnissa ilmenee vieläkin selvemmin maatalousosuustoiminnan erikoisaloilla. Maito-osuuskuntia koskevat tiedot, jotka käsittävät kaikki RSFSR:n maitoalueet, antavat seuraavan kuvan:

Ryhmät lehmäluvun mukaan	Väestöstä	Maito-osuuskuntien jäsenissä	Maidon tuonnissa	Osuuskuntien hallinnoissa
Lehmättömät	18,9	1,6	—	2,1
1—2 lehmää	74,7	70,8	51,3	48,2
2 » ja sitä enemmän	6,4	27,6	48,7	49,7
	100,0	100,0	100,0	100,0

Tässäkin on varakkailla talouksilla asema, joka ei vastaa niiden lukumäärää, valliten puoleksi maito-osuuskuntien hallintoa ja antaen puolet kaikesta käsitellystä maidosta. Samallaisia ovat tiedot muiltakin maatalous-osuustoimin-

nan aloilta. Kaikki ne osottavat sitä, että meidän maatalousosuustoimintamme, mikäli se ei yhteiskunnallistuta tuotantoprosessia, — ei heikonna, vaan vahvistaa maaseudun kerrostumisprosessia. Se myötävaikuttaa enemmän

maaseudun varakkaan yläkerroksen, kuin sen köyhälistöosan taloudelliseen kasvuun. Sen tosiasian salaaminen, että meidän osuustoimintamme yhä vielä paljon suuremmassa määrässä yhdistää ja palvelee vahvoja ja varakkaita maaseudun kerroksia, on selvästi Leninin kannan vastaista. Jotta osuustoiminta täyttäisi sen suuren sosialistisen tehtävän, jonka Lenin asetti sen suoritettavaksi, on välttämätöntä ennen kaikkea selvästi paljastaa nykyisen osuustoiminnan puutteet. Leninin nerokkailla sanoilla «todellisten kansanjoukkojen todellisesta osuustoiminnallistuttamisesta», maaseudun tienä sosialismiin, salaamalla sitä tosiasiaa, että maaseudun kulakki- ja varakat kerrokset yhä vielä käyttävät osuustoimintaa järjestäytymis- ja pääoman kasaamistarkoituksiinsa.

Puolueen tehtävä on muodostaa maatalousosuustoiminnasta maaseudun köyhien ja keskivarakkaiden ryhmien todelliseksi yhtymäksi, joka olisi näiden aineiden aseena taistelussa kulakkiaineksen kasvavaa taloudellista voimaa vastaan. On välttämätöntä järjestelmällisesti ja päättävästi vetää maataloustyöläisiä maaseudun osuustoiminnalliseen rakennustyöhön.

VI. Neuvostotaloudet ja kollektiiviset taloudet.

27. Maaseudun kasvavaa farmaritaloutta vastaan on asetettava kollektiivisten talouksien nopeampi kasvu.

Karkean virheellinen on se näkökan- ta, jonka esitti KK:n teesien laatija тов. Molotov, joka ei kauan sitten asettui perinjuurin väärälle kannalle tässä sangen tärkeässä kysymyksessä:

“... Antautua maalaisköyhälistön harhakäsitysten valtaan laajojen talonpoikaismassojen kollektivisoimisesta jo nykyisissä olosuhteissa ei voida”. (V. Molotov — „Puolueen politiikka maaseudulla“, s. 64-65).

Päinvastoin, peruskeino miljoonien köyhien pikkutalouksien uudelleen järjestämiseksi yhteiskunnallisen suur- tuotannon pohjalla on niiden kollektiivisoiminen.

Talonpoikaisköyhälistön taloudellinen avustaminen voidaankin vähänkään huomattavassa mittakaavassa järjestää ainoastaan organisoimalla se kollektiivisiin talouksiin. Kollektiivisten talouksien järjestäminen maalaisköyhälistöstä on asetettava tärkeimmäksi tehtäväksi työssämme maaseudulla. Tämä tehtävä voidaan menestyksellisesti suorittaa ainoastaan siinä tapauksessa, että tähän työhön vedetään sekä puolue- että kooperatiivi- ja neuvostoelimet maaseudulla, ja että valtio antaa budjetin kautta riittäviä määrärahoja järjestettyjen kollektiivitalouksien varustamiseen tuotantovälineillä riittävän edullisilla ehdoilla. Köyhälistörahaan myönnetty määrärahat ovat mitättömän pieniä, ne siroittellaan yli miljoonien talonpoikaistalouksien, eivätkä missään tapauksessa täytä vähänkään todellisen avun tehtävää. On välttämätöntä systemaattisesti joka vuosi merkitä huomattavia määrärahoja kollektiivisiin talouksiin järjestyneen talonpoikaisköyhälistön taloudellista avustamista varten. Kollektiivisia talouksia varten on valmistettava organisaattori- ja johtajajoukko sellaisista henkilöistä, jotka ovat maaseudulta lähtöisin, jotka tuntevat maaseudun. Maaseutukouluissa ja talonpoikaistalouksissa on järjestettävä propaganda, joka selittää kollektiivisen talouden edut.

Neuvostotalouksien rakentamiseen on kiinnitettävä paljon suurempia varoja. Tämän ohella on välttämätöntä järjestelmällisemmin avustaa myös kollektiivisiin talouksiin kuulumattomia köyhiä talouksia vapauttamalla ne kokonaan verosta, vastaavalla maittenjärjestelypolitiikalla, talouden varustamislautolla, vetämällä niitä maatalouskooperatiiveihin j.n.e.

VII. Neuvostot.

28. Vuonna 1925 annettu ”ohjesääntö”, joka antoi äänioikeuden maaseudun monilukuisille riistäjäaineksille, on yksi niitä ilmiöitä, jotka kaikkein selvimmin ilmaisevat, kuinka herkkätuntoiseksi byrokraattinen aparaattim-

me aivan korkeimpiin asteisiin saakka on tullut maaseudun korkeampien, varakkaampien, pääomia kasaavien, rikkastuvien kerrosten pyrkimysten suhteen. Tämän neuvostovaltiosääntöä rikkovan ohjesäännön kumoaminen oli eittämättömästi seurauksena oppositioonin taholta harjoitetusta arvostelusta. Mutta jo ensimmäiset uuden ohjesäännön mukaan suoritettavat vaalit toivat usein paikoin ilmi ylhäätä käsin kannatetun pyrkimyksen mahdollisimman suuressa määrässä rajoittaa varakkaiden kerrosten äänioikeutta väillä olevaa piiriä. Kysymyksen painopiste ei kuitenkaan enään ole tämä. Uuden porvariston ja kulakkiaineksen ominaispainon herkeämättä kasvaessa, niiden lähentyessä byrokraattien kanssa ja johdon yleisen suunnan ollessa väärän säilyttävät kulakki ja nepmanni, vaikkapa ovat ilman äänioikeuttakin, mahdollisuuden vaikuttaa ainakin alempien neuvostoelimiin kokoonpanoon ja politiikkaan, jääden samalla niiden kulissien taakse.

Kulakkiaineksen tai kulakkien vaikutuksen alaisen aineksen ja kaupunkiporvariston tunkeutuminen alempiin neuvostoihin, joka alkoi vuodesta 1925 ja jota osittain pidatti oppositioonin vastavaikutus, on niin syvä poliittinen prosessi, että ellei siihen kiinnitetä huomiota tai jos sitä peitellään, uhkaa se proletariaatin diktatuuria kaikkein raskaimmilla seurauksilla.

29. Näiden ilmiöiden vastustaminen ei ole mahdollista pelkän hallinnollisen "neuvostojen vilkastuttamisen" avulla, vaan ainoastaan lujan luokkapoliittikan avulla, työntämällä uudet riistäjät päätävästi takaisin, kohottamalla proletariaatin ja talonpoikaisköyhälistön aktiivisuutta kaikissa neuvostovaltion laitoksissa ja elimissä.

KK:n teesien laatijan tov. Molotovin "teoria", että ei muka voi vaatia työläisten lähentämistä valtioon ja valtion lähentämistä työläisiin, koska meidän

valtiomme jo itsestään on työläisvaltio ("Pravda", jouluk. 13 p. 1925), — on kaikkein ilkeälaatuisin byrokraattinen formeli, joka pyhittää etukäteen kaikki byrokraattiset väärinkäytökset. Tämän ja muiden samallaisten "teoriain" ankara tuomitseminen on välttämätön ehto taistelussa byrokraattien väärinkäytöksiä vastaan — lähentämällä koko valtion aparaattia sen jokapäiväisessä työssä työläisten ja talonpoikaiston alempien kerrosten kanssa.

Nykyään byrokraattismia vastaan käyty virallinen taistelu, joka ei nojaudu työtätekevien luokka-aktiivisuuteen ja joka yrittää korvata tätä aparaattia omilla ponnistuksilla, ei anna eikä voi antaa oleellisia tuloksia, vaan johtaa se useissa tapauksissa jopa byrokraattismiin vahvistumiseenkin.

On välttämätöntä:

1) Ryhtyä päättävään taisteluun virkamiehistöä vastaan leniniläisellä tavalla, uuden porvariston ja kulakkiaineksen riistopyrkimysten rajoituksen puolesta käytävän taistelun pohjalla, — johdonmukaisesti laajentamalla työläisdemokratiaa puolueessa, ammattiliitoissa ja neuvostoissa.

2) Toteuttaa tunnuslause työläisen, päivätyöläisen, köyhän ja keskivarakkaan talonpojan lähentämisestä — kulakkeja vastaan — valtioon, alistamalla aparaatti ehdottomasti palvelemaan työtätekevien joukkojen oleellisia etuja.

3) Neuvostojen toiminnan voimistuttamisen pohjaksi asettaa työläisten, päivätyöläisten, köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikien luokka-aktiivisuuden kohottaminen.

4) Ehdottomasti lopettaa valittujen työntekijäin poistaminen neuvostotyöstä, sellaisia tapauksia lukuunottamatta, jolloin se on todella ehdottomasti välttämätöntä ja kun toimenpiteen tarkoitus on selvä valitsijoille.

5) On koetettava saavuttaa ja saavutettava se, että kaikkein kehittymättömin mustatyöläinen, kaikkein tietä-

mättömin talonpoikaisnainen saivat kokemuksen perusteella sen vakaumuksen, että he missä hyvänsä valtion laitoksessa saavat osakseen huomiota, löytävät neuvon ja kaikkea mahdollista kannatusta.

Talonpoikaisaktiivia koskeva osan kien platfohmuiissa on sanottu: oppositsioonilta. Leniniläis-bolsheviikkien platformussa on sanottu:

”Selvää luokkasisältöä vaille olevan tunnuslauseen ”puolueettoman talonpoikaisaktiivin luomisesta neuvostojen toiminnan voimistuttamisen kautta” (Stalin—Molotov), joka todellisuudessa johtaa maaseudun ylempien kerrosten johtavan aseman voimistumiseen, sijalle on asetettava tunnuslause puolueettoman päivätyöläis-, talonpoikaisköyhälistö- ja sille läheisen keskivarakkaan talonpoikaisaktiivin luomisesta”.

VIII. Verot ja viljavarastot.

30. XIV puoluekokouksessa oppositio ehdotti, että 40 prosenttia talonpoikaistosta vapautettaisiin maatalousverosta. Huhtikuussa v. 1926 oppositio uudisti vaatimuksensa, että ”yhtenäisen maatalousveron voimassa olevaa systeemiä on ehdottomasti muutettava siihen suuntaan, että verosta vapautetaan 40—50 prosenttia köyhimpiä ja heikkovaraisia talonpoikaistalouksia, samalla asettamatta mitään lisäverotusta keskivarakkaiden perusjoukon kannettavaksi.”

Huhtikuussa v. 1926 tov. Stalin, vastustaen oppositioonin ehdotusta 40 prosentin talonpoikaistosta vapauttamista maatalousverosta, puhui näin:

”Ainoa mitä he (oppositio) ovat osanneet keksiä, on ehdotus vapauttaa maatalousverosta ei 25 vaan 40 prosenttia talonpoikaistosta. . . Tarkastakaamme tätä ehdotusta. Vakuutan, että tämä toimenpide, näennäisesti aivan viaton ja kohdistettu kulakkeja vastaan, itseasiassa merkitsee iskua keskivarakasta talonpoikaistoa, iskua työväenluokan ja köyhien talonpoikain

liittoa vastaan keskivarakkaiden talonpoikain kanssa. . . T:en Kamenjev ja Sinovjev erehdys on juuri siinä, että he itseasiassa sekottavat keskivarakkaat ja kulakkitalonpojat, että he, luullen lyövänsä kulakkia, lyövätkin keskivarakasta talonpoikaa. Juuri tämän vuoksi on tt:en Sinovjevin ja Kamenjevin ehdotus todellisuudessa talonpoikaisvastainen”. (Tov. Stalinin puhe NKP(b):n KK:n ja KKK:n täysistunnossa huhtik. 1926. Pikakirjoituspöytäk. s. 112).

Tov. Stalin ei huomannut, että hän ainoastaan kertasi tässä asiassa mensheviikki Martovin sanoja, joka aikanaan, esiintyessään Leniniä vastaan, lausui: ”Tämä yritys kaivaa haudan pienen kulakkiryhmän ja muun talonpoikaiston välille on utopia. Te tulette sillä lyömään myöskin keskivarakasta talonpoikaa.” Yleisvenäläisen TPKK:n IV kutsunnan pöytäkirjat s. 301).

Siis kaikkiaan vähän yli vuosi sitten tov. Stalin lateli menshevistisiä läksyjä vakuuttaessaan, että oppositioonin ehdotus talonpoikaisköyhälistön verovapautuksesta on muka ”talonpoikaisvastainen” ehdotus.

Nyt Lokakuun kymmenvuotisjuhlan aattona julistetaan TPKK:n manifestissa että ennestään maatalousverosta vapautettujen 25 prosentin lisäksi vapautetaan vielä 10 prosenttia köyhiä talouksia. Siis oppositioonin ”talonpoikaiston vastaiseksi ehdotukseksi” julistettu ehdotus on saanut KK:n hyväksymisen. Ja jokainen työläinen, jokainen köyhä talonpoika näkee selvästi, että tämä on tehty liian myöhään ja juuri oppositioonin painostuksen johdosta.

31. KK viivyttelö tekee anteksiantamattomasti myöskin erään toisen oppositioonin jo heinäkuun täysistunnossa tekemän ehdotuksen toimeenpanon kanssa.

Maaseudulle on kerääntynyt suunnattomia viljavarastoja. Nämä varastot ovat keskitetyt maaseudun varakkaiden

kerrosten käsiin ja ovat ne paljon suuremmat kuin kaiken varalta välttämättömät varastot. Toisaalta, siitä huolimatta, että meillä on jo kolmas satovuosi, kaupunkiväestöä ei varusteta riittävässä määrässä viljalla. Jo kolmannesta satovuodesta huolimatta vienti ei lisääny, vaan vähenee. Kolmannesta satovuodesta huolimatta viljanhankinta on pienempi kuin viime vuonna ja viljanhinnat alkavat jo nousta. Ero niiden hintojen, jotka talonpoika saa viljastaan, ja niiden hintojen välillä, joita kuluttaja maksaa siitä, — on noussut tavattomiin. Tämä hintaero voimistuttaa kaupparasitismia (loisaisuutta). Kulakkikerrosten viljavarastot pidättävät ilmeisesti teollisuuden kasvua ja koko talouden kehitystä, rikkovat neuvostovallan taloudellisia suunnitelmia.

On välttämätöntä lainan muodossa ottaa kulakkitalouksilta pois osa näistä viljavarastoista. Tämä toimenpide koskee ainoastaan 10 prosenttia talonpoikaistalouksista ja voi se antaa vähintään 150 milj. puutaa viljaa, jotka antaisivat uuden sysäyksen viennin, teollisuuden ja maatalouden kehitykselle. Tämän toimenpiteen totuuttamisessa on koko työväenluokan ja talonpoikaisköyhälistön etu kysymyksessä.

Jos kerran työväenluokka vähäisestä työpalkastaan voi kannattaa ja kannattaa teollistuttamislainaa, niin ei pitäisi olla esteitä sille, että maaseudun yläkerros kannattaa neuvostovaltiota, vientiä ja teollisuutta osalla varastoistaan, jotka ovat kansantalouden rasituksena. Tätä varten tarvitaan ainoastaan, ettei kulakkia vastaan hyökkäyksessä rajoituta sanoihin, vaan siirrytään tekoihin.

IX. Poliittinen linja on oikaistava...

32. Maatalouden jälleenrakentamisprosessin suhteellisesta nopeudesta huolimatta, on talonpoikaistalouden

antama tavaramäärä sangen alhainen: v. 1925—26 teki markkinoille myynti kaikkiaan 64 prosenttia ennensota-aikaisesta, vuoden 1926—27 vienti ainoastaan 42 prosenttia vuoden 1913 viennistä. Syynä tähän, maaseudun lisääntyvän kulutuksen ohella (väestön lisääntyminen ja talouksien lohkominen, jotapaitsi 38 prosenttia tuottavan vyöhykkeen talonpoikaistalouksista ottaa viljaa), ovat maataloustuotteiden ja teollisuustuotteiden hintojen muodostamat "sakset" ja nopea luontaiskasaantuminen kulakkitalouksissa. Tämä johtaa maatalouden muodostumiseen luontaistaloudeksi ja erittäinkin luontaisvarastojen lisääntymiseen kulakkitaloudessa. Myöskin Gosplanin viisivuotissuunnitelma on pakoitettu tunnustamaan, että "teollisuustuotteiden yleinen riittämättömyys asettaa määrätyt rajat maaseudun ja kaupungin väliselle tasa-arvoiselle (ekvivalentille) tavaravaihdolle, alentaen markkinoille tulevien maataloustuotteiden määrää" (s. 177). Tämä ilmiö heikentää kaupungin ja maaseudun välistä taloudellista yhteyttä ja jouduttaa talonpoikaiston kerrostumista.

33. KK:n teeseissä sanotaan:

"Rinnan oikean yleispoliittisen linjan kanssa, rinnan sen kasvavan voiman kanssa, jolla proletaarinen valtio ja sen elimet sekä koperatiivit vaikuttavat maatalouteen, on ehdottomasti pantava merkille sarja suuria puutteita, virheitä, linjalta poikkeamisia ja joskus karkeitakin puolueen poliittisen linjan rikkomisia".

Ainoastaan toinen osa tästä lausunnosta on oikea. Juuri KK:n yleinen politiikka ei ole ollut oikeata. Sentkia olivat "virheet", "poikkeamiset" ja karkeat puutteet käytännössä välttämättömiä. Poliittikan määrää meillä KK, ja sen yritykset työntää syy omista virheistään valtioneimien ja hallituslaitosten niskoille on arvotonta luikertelemista.

Luettellessaan puoluelinjan "rikkojia" (maaelimiä, koperatiivien ja maatalousluoton elimiä, finanssiasiaiin kansankomisariaatti, valtion hankintajärjestöt j.n.e.) tuomitsee KK samalla itsensä: syyllisiä ovat muka kaikki muut paitsi KK. "Syyllisten" luonne vahvistaa täydellisesti oppositioonin KK:n yleistä linjaa vastaan työssä maaseudulla kohdistaman arvostelun oikeutuksen. Ei ole kysymys yhden tai toisen hallituslaitoksen erillisistä virheistä, vaan juuri johdon yleisestä suunnasta, sen horjumisista, mutkista ja luokkalinjalta perääntymisestä. Ja parannettava on ei ainoastaan hallituslaitosten tekemiä virheitä, vaan ennen kaikkea KK:n yleinen linja.

Muka keskivarakkaan talonpoikaiston vastaista oppositioonista vastaan kohdistettu "keskitetty tuli" on itseasiassa johtanut kulakin taloudellisen mahdin voimistumiseen — sen vaikutuksen lisääntymiseen huomattavaan osaan keskivarakasta talonpoikaista ja talonpoikaisköyhälistön orjuutuksen jatkumiseen.

Puolueen väärä politiikka maaseudulla on ehdottomasti muutettava, ja tätä ei voi tehdä suoraan tunnustamatta viimeisen kahden vuoden aikana omaksuttua suuntaa ja tuomitsematta sitä ankarasti.

Vakuuttaen nyt, että se on tähänkin saakka toteuttanut politiikkaa "hyökkäys kulakkia vastaan", antaa KK vakuutuksen, joka ei ollenkaan vastaa todellisuutta, sillä itseasiassa on sen omaksuma suunta viennyt, ei kapitalismin rajoittamiseen maaseudulla, vaan sen voimistumiseen. Juuri sen vuoksi tarvittiin nyt — puoluetta yllättämällä — ainakin sanoissa julistaa tunnuslause "voimakkaasta hyökkäyksestä kapitalistisia aineksia vastaan, ja ennen kaikkea kulakkia vastaan". Se on oppositioonin tunnuslause, se on oikea tun-

nuslause! Mutta KK ottaa tämän tunnuslauseen oppositioonilta liian myöhään ja ottaa sen epärehellisesti! Puolueella ei voi olla luottamusta siihen, että johtajat, jotka kahden vuoden aikana ovat soveltaneet juuri päinvastaista politiikkaa, todella tahtovat ja todella kykenevät toteuttamaan tätä oppositioonin tunnuslausetta käytännössä. Osatakseen toteuttaa sen käytännössä, on käsitettävä ja omaksuttava se mitä oppositio ehdottaa.

Maaseudulla käynnissä olevassa luokkataistelussa, on puolueen, eivänsanoissa, vaan todellisuudessa oltava päivätyöläisten, köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikien perusjoukon johdossa ja järjestettävä ne kulakkia neksen riistopyrkimyksiä vastaan.

34. Palkkatyöläisten yleinen lukumäärä maaseudulla on 3 1/3 milj., mutta päivätyöläisiä ja päivätyöläisnaisia on niistä 1,600,000. Vain 20 pros. päivätyöläisistä kuuluu ammattiliittoihin. Palkkatyösopimusten, jotka ovat järjestään orjuuttavia, rekisteröintiä on tuskin olemassa. Päivätyöläisten työpalkka, neuvostotaloudetkin lukuunotettuina, on tavallisesti valtiominiimiä alempi. Reaalipalkka on keskimäärin tuskin 63 pros. sodanedellisestä. Työpäiviä on harvoin alle 10 tuntia, useimmiten tosiasiallisesti rajoittamaton. Työpalkka maksetaan epäsäännöllisesti, suuresti myöhästyneenä. Päivätyöläisten kovin raskas asema on seurauksena, ei ainastaan sosialistisen rakennustyön takapajuisessa talonpoikaismaassa kohtaamista vaikeuksista, vaan epäilemättä myöskin siitä väärästä suunnasta, joka käytännössä itseasiassa kiinnittää päähuomion maaseudun korkeampiin, eikä sen alempiin kerroksiin. On välttämätöntä kaikinpuolisesti ja systemaattisesti puolustaa

päivätyöläisten etuja ei ainoastaan kulakkeja vastaan, vaan myöskin niin sanottuja vahvoja keskivarakkaita talonpoikia vastaan.

35. Talonpoikaisköyhälistö on todella, suunnitelmallisesti, kaikkialla ja lujasti järjestettävä heidän poliittisten ja taloudellisten elämänkysymystensä pohjalla, sellaisten kuin vaalien, verokamppailujen, vaikutuslainojen, koneiden y.m. jakoon, maidenjärjestelyn ja maankäytön, osuuskunnallistuttamisen, talonpoikaisköyhälistön osuuskunnallistuttamisrahastojen käytön j.n.e. yhteydessä.

Talonpoikaisköyhälistön kokoominen ja järjestäminen jää sanahelinäksi niin kauan kuin emme ole luoneet lujaa järjestöä, emmekä ole tarkalleen osottaneet mitkä ovat sen oikeudet ja velvollisuudet.

Kulakkien järjestökerhot (missä salamuodoissa ne esiintynevätkään) on meidän lyötävä hajalle ja lyötävä järjestelmällisesti.

Päivätyöläisillä on luonnollisesti oltava aivan itsenäinen luokkajärjestönsä (neuvostoja ja koperatiiveja lukuunottamatta). Tämä järjestö on ammatti-liitto.

Keskivarakkaiden perusjoukko on järjestettävä kyläneuvostojen ja osuuskuntien ympärille.

Talonpoikaisköyhälistö tarvitsee juuri siksi, että se on köyhälistöä, lisäjärjestön (neuvostojen ja koperatiivien ohella).

Talonpoikaisköyhälistön ja päivätyöläisten konferenssien ja edustajakokousten alustavan käsittelyn alaisiksi on asetettava kaikki tärkeimmät dekreetit, jotka koskevat maidenjärjestelyä ja maankäyttöä, verotusta ja puolueen politiikkaa maaseudulla.

Päivätyöläisten ja talonpoikaisköyhälistön konferensseja ja edustajakouksia on kutsuttava kokoon, ei satunnaisesti, vaan säännöllisesti.

Vastapainoksi kulakkien ja varakkaiden talonpoikain pyrkimykselle luoda "talonpoikain liitto", joka voi näytellä ainoastaan vastavallankumouksellista osaa, on näiden edustajakokousten ja konferenssien tulevaisuudessa luotava pohja "maalaisköyhälistön liiton" järjestämiselle puolueen johdolla, jossa liitossa proletariaatin vaikutus on turvattava ja jonka on oltava proletariaatin diktatuurin perustana sen maaseutupoliitikassa. Luokkataistelun maaseudulla kiristytessä yhtäältä talonpoikaisköyhälistön ja keskivarakkaan talonpoikaiston ja toisaalta kulakin välillä, on tämän maalaisköyhälistön liiton turvattava ystävälliset suhteet sen keskivarakkaiden perusjoukon kanssa, joka taistelee kulakkeja vastaan; maalaisköyhälistön liitto, joka kaikinpuolin kannattaa keskivarakasta talonpoikaistoa tässä taistelussa (koperatiiveissa, neuvostoissa j.n.e.), on sen talonpoikaiston perusjoukon kokoomiskeskus, joka on valmis yhdessä neuvostovallan kanssa rakentamaan sosialistisen maaseudun — kulakkien, keinottelijoiden, maaseudun kapitalististen aineiden vastustuksesta huolimatta.

36. Puolueen on kaikinpuolin myötävaikutettava maaseudun keskivarakkaan talonpoikaiston taloudelliseen nousuun oikeiden hankintahintojen, sen voimien mukaisen luoton ja osuuskunnallistuttamisen avulla, vetäen tätä maaseudun kaikkein monilukuisinta kerrosta järjestelmällisesti ja vähitellen koneellisen kollektiivisen suurtaulouden järjestämiseen.

37. Puolueen tehtävänä maaseudun voimistuvien kulakkikerrosten suhteen on niiden riistopyrkimysten kaikinpuolinen rajoittaminen. Valtiosäännön siitä kohdasta, joka riistää äänioikeuden neuvostoihin maaseudun riistäjäaineksilta, ei voida sallia mitään poikkeuk-

sia. On välttämätöntä panna toimeen: jyrkästi progressiivinen verotus; lainsäädäntötoimenpiteitä palkkatyön suojelemiseksi ja maataloustyöntekijäin työpalkan järjestämiseksi; oikea luokkapolitiikka maidenjärjestelyn ja maankäytön alalla. Talonpoikaisköyhälistön suojeleminen orjuuttavista sopimuksista, erittäin köyhien talonpoikain suojeleminen lain avulla maasuusien vuokralle annossa. On kokonaan muutettava maaseudulla tähän saakka harjoitettu koneilla varustamispolitiikka siihen suuntaan, että talonpoikaista varustetaan paljon suuremmassa määrässä koneilla kuin tähän saakka.

38. Oppositiioonin näkökannat talonpoikaisspolitiikan riitakysymyksissä ovat tulleet täysin vahvistetuiksi. Ne osittaiset oikaisut, jotka ovat syntyneet yleiseen poliittiseen linjaan oppositiioonin harjoittaman ankaran arvostelun vaikutuksesta, eivät kuitenkaan estä virallisen politiikan jatkuvaa suuntautumista "vahvaan talonpoikaan" päin. Tässä suhteessa täysin riittävää on muistaa, että Neuvostojen IV Edustajakokous ei Kalininin selostuksen johdosta sanallakaan maininnut maaseudun kerrostumisesta ja kulakin kasvusta.

Tulos tällaisesta politiikasta voi olla ainoastaan yksi: menettää köyhä ta-

lonpoika saamatta valtaansa keskivarakasta talonpoikaa.

KK:n teesit, muutamien sanontatapojen "vasemmistolaisuudesta" huolimatta eivät synnytä käännöstä KK:n politiikassa. 10 prosentin (lisää) talonpoikaisköyhälistöstä vapauttaminen maatalousverosta on otettu suoraan oppositiioonin platformusta. Tämä toimenpide on oikea, mutta riittämätön. "Hyökkäys" kulakkia vastaan on myöskin otettu oppositiioonin asevarastosta. KK:n periaatteellinen kanta, joka kieltää maaseudun kapitalistisen kerrostumisen ja joka hämmentää maaseudulla tapahtuvan prosessin todellisen luonteen, johtaa ehdottomasti väärin, opportunistisiin toimenpiteisiin käytännöllisessä toiminnassa. KK arvioi väärin luokkavoimia maaseudulla. Tämä estää sitä noudattamasta oikeaa leniniläistä luokkalinjaa maaseudulla.

Vasemmistolaisfraasit ja oikeistosuuntaiset teot ovat aina olleet oikeistolaisen ja keskustalaisten tuntomerkkejä. Oppositiioonin platformun eri osien laaja hyväksikäyttö ja platformun salaaminen puolueelta rinnan leniniläis-bolsheviikkien joukkoerottamisen kanssa puolueesta, — siinä perusristriita, jonka ohi ei yksikään puolueen jäsen pääse.

Bakajev, Kamenjev, Rakovski, Jevdokimov, Muralov, Smilga, Sinovjev, Peterson, Trotski.

Leniniläisen suunnan puolesta maaseutupolitiikan kysymyksissä.

Taloudelliset perspektiivit maaseudulla.

Kirj. N. Buharin.

(Opposition 11 ensimmäisestä teesistä talonpoikaiskysymyksessä).

1. Diktatuuriko vai termidori?, Saavutuksiako, vaiko vastavallankumousta? Missä on vasen, missä oikea puoli?

Proletariaatin diktatuurin kymmenentenä vuotena SSSR:ssä opposition teesien 2 pyk. kuuluu:

"Oppositio näkee ja ottaa huomioon kaikki ne suuret muutokset, jotka ovat tapahtuneet Lokakuun vallankumouksen seurauksena. Proletariaatin diktatuuri, teollisuuden, kulkulaitoksen ja luottolaitoksien kansallistuttaminen, kaupan yhteiskunnallistuttaminen, ulkomaankaupan monopoli, osuustoiminta, — kaikki tämä tekee mahdollisesti sosialistisen rakennustyön. Tässä rakennustyössä onkin jo saatu merkittäviä tuloksia."

Siten, — kunnia opposition hyvän tahtoisuudelle — saamme kuulla, että oppositio "näkee" ja "ottaa huomioon" — Lokakuun vallankumouksen. Onpa todella oppositiolle kunniaksi, että se on jo hoksannut tällaisen "pikkuseikan". Tosin tuntuu hieman kummalliselta, että oppositio on ollut pakotettu tunnustamaan ja "näkemään" ne "suuret muutokset, jotka ovat tuloksena Lokakuun vallankumouksesta". Tosin itse sanamuoto (näkee ja ottaa huomioon) ei häiskahda oikein hyvältä. Tosin ei saata kadehtia henkilöitä, joiden on tunnustettava, että he eivät voi sivuuttaa — Lokakuun vallankumousta. Mutta kiitos siitäkin. Vihdoin olemme saaneet kuulla, että meillä on proletariaatin diktatuuri, jopa, että . . . "että meillä on sosialistisessa rakennustyössä saatu melkoisia tuloksia".

Kaikki tämä on oikein hyvä. Sa-

man aikaisesti olemme kuulleet kuitenkin jotain aivan toistakin. Ja tämä "toinen", se ei kuulosta ollenkaan samanlaiselta. Sanotaanhan, että meillä on "termidori" voitolla. Jos jätämme syrjään analogian, rinnastelun sotakuisuuden, voimme täydellä oikeudella pitää loppupäätelmänä, että puheena vastavallankumouksen voitosta. Väitetään, että valtiomme on nykyisessä etapissaan aleksinskien, kerenskien, ja pereversevien valtio, s.o. proletariaattia sortava, porvarillinen valtio. Sanotaan, että Hindenburgin luona on paremmin kuin meillä. Puhutaan ennen sotaa vallinneen järjestelmän palautumisesta tehtäisiimme. Puhutaan puolueen ja vallan muuttumisesta kulakkilais-nepmannilaiseksi. Puhutaan paljosta muustakin samantapaan.

Mitä tämä sitten merkitsee? Mitä "saavutuksia" ne näiden tapaiset ovat?

Eikö ole jokaiselle selvää, että jos meillä on voitolla vastavallankumous ("termidori"), niin meillä ei enää ole proletariaatin diktatuuria?

Eikö ole pioneerillekin selvää, että jos tehtäisiimme on palautumassa entinen järjestelmä ja hallitus ajaa kulakkien ja nepmannien politiikkaa, niin meillä ei enää ole sosialistista teollisuutta, eikä työväen valtiota.

Eikö ole selvää joka ihmiselle, joka ei ole järkeään menettänyt, että jos Hindenburgin luona on parempi, niin ei mistään "saavutuksista" voi olla puhettakaan.

Edessämme meillä on siten kaksi sarjaa opposition väitteitä: proletariaatin diktatuurin puolesta, sen puolesta, että se on tunnustettava tosiasiksi, ja tätä tunnustamista vastaan, termidorin puolesta.

Nousee kysymys: mikä on sitten opposition varsinainen mielipide? Se voidaan tarkistaa opposition toiminnan avulla. Oppositio loukkaa neuvostolegalisuutta, järjestää katumielenosotuksia (se on jo proletariaatin diktatuurin vastaista), mikä on eräs taistelun "korkeimmista" muodoista, ei häikäile levittäessään valheellisia tietoja neuvostohallituksesta ulkomaiden porvaristolle. Neuvostovallan painovapaudesta se turvautuu joko maanalaiseen tai rajantakaiseen, kuten menshevikit ja eserrät. Nämähän ovat tosiasioita. Ja tosiasiat — kuten Lenin tapasi sanoa — ovat itsepäisiä. Lopuksi, oppositio rakentaa omaa puoluettaan. Eikö ole selvää, että näin voi menetellä — edellyttäen nim. edes alkeellista poliittista rehellysyyttä — ainoastaan silloin, kun annat äänesi, ei proletariaatin diktatuurin, vaan "termidorin" puolesta.

Tässä eivät auta mitkään viittailut siihen, että puhe on eräistä tendensseistä, "pyrkimysuunnista" (tavallinen oppositio perääntymistie silloin kun työläiset rautaisina riveinä puristavat sitä seinää vastaan). Miksikä?

Sentähden, että oppositio väittää porvarillistumisen (luokkaluonteen menettämisen) olevan käynnissä kaikissa yhteiskunta-taloudellisissa kudoksissa: tehtaissa, (tirehtöörit ja hallinto), taloudellisissa elimissä, neuvostoissa, puolueessa, KK:ssa ja hallituksessa. Oppositio lisäksi puhuu termidorista, s.o. vastavallankumouksen voitolle pääsystä, luokkien vaihtumisesta vallassa. Mutta politiikkahan on "keskitettyä taloutta". Jos vallassa on jo "termidori", niin se merkitsee, että

luokkaluonteen menettämisen määrälliset prosessit taloudellisella alalla ovat jo menneet niin pitkälle, että "ylhäällä" valtiovallassa on käsillä vastavallankumouksen voitto. Muuten kaikki puheet termidorista (s.o. vastavallankumouksellisesta keikauksesta) ovat silkkaa mielettömyyttä.

Kun me, s.o. koko puolue selitämme, että puheet termidorista ovat puolueen, SSSR:n ja maamme työväenluokan parjamista, niin meitä syytetään "todellisuuden kaunistelemisesta". Oppositio on todella sotkeutunut omiin jalkoihinsa. Se itse asiassa on jo toisella jalallaan takertunut menshevismien suohon.

Eihän näet sosialidemokratiakaan voi kieltää saavutuksia "yleensä" (tuotantovoimien kasvua j.n.e.). Mutta sosialidemokratia pitää, että meidän saavutuksemme ovat omaluntonoisensa kapitalismin saavutuksia kulakkilaisnepmanilaisen hallituksen aikana. Ja päinvastoin kapitalistisissakin (rikkaimmissa) maissa he lyövät sosialistisen leiman suuriin tehtailijatrusteihin (Hilferding). Meidän oppositio vetää samaa virttä SSSR:stä ja rupeaapa ylistämään porvarillista järjestelmää ("Hindenburgilla on parempi"). Eikö ole jo aika pysähtyä, ennenkuin on liian myöhäistä?

Ei tule leikitellä suurilla väitteillä. Ei saa samanaikaisesti tunnustaa sekä diktaturia että termidooria. Ei saa horjua humalaisen ilveilijän tavoin kahden, periaatteellisesti vastakkaisen katsomuksen välillä. Tällainen ilveily ei voi päättyä hyvin. On lopetettava poliittinen "hämäräleikki".

2. Sitenkö kuin kapitalisteilla, vai toisinko?

Leninismi, vaiko Smilga-trotskismi agraarikysymyksessä.

Horjuminen diktatuurin ja termidorin välillä esiintyy muussakin. Asiain johdonmukaisuus, logiikka pakottaa

opposition asettumaan epäleniniläiselle kannalle kysymyksessä maaseudun kehityssuunnasta.

KK:n teesi kuuluu:

"Proletariaatin diktatuuri SSSR:ssä perinpohjin muuttaa maatalouden kehityksen ehdot ja samalla siis sen kulun, luoden periaatteellisesti aivan erikoisen maataloudellisten suhteiden kehitystyyppin, erikoisen luokkaryhmittymisen tyyppin maaseudulla, ja aivan toisen suunnan taloudellisten muotojen kehityksessä." (KK:n teesit 1 §).

Tämän johdosta tov. Smilga KK:n plenumissa sanoi: "Leniniläisen käsityksen asemesta on meillä buharinilainen, jonka sisällys on siinä, että kapitalisteilla on niin ja niin, kun meillä taas on kaikki periaatteellisesti toisin." ... "Teidän teesinne ovat juuri siinä poikkeukselliset, että niissä ei ole minkäänlaista numeroainehistoa, on vain järkeilyä, väärää järkeilyä siitä, kuinka meillä eroitukseksi muista maista kaikki käy "periaatteessa" aivan toisin."

Opposition teesit väittävät, että KK:n teesien 1 § tällaisessa ehdottomassa muodossaan ei ole oikea. Ja edelleen hartaudella, joka olisi ansainnut paremman osan, teeseisä väitetään, että maaseudulla käy taistelu, että kysymystä "kumpiko toisena" ei voida poistaa päiväjärjestyksestä, että erilaistumisprosessi jatkuu j.n.e., j.n.e.

Tehkäämme kuitenkin itsellemme selväksi riidanalainen kysymys, sallimatta opposition sekottaa kysymyksiä toisiinsa ja epärehellisesti sirkustaituroida, jungleroida käsitteillä.

Ennen kaikkea, miksi sitten KK:n teesien 1 § ei ole oikea?

Oppositio esittää:

Yksin proletariaatin diktatuurin tosiasia ei muuta kapitalismia sosialismiksi. Proletariaatin diktatuuri avaa siirtymis-

kauden kapitalismista sosialismiin. Paraiten luonnehtii tätä siirtymiskautta Lenin: "Luontaisverossaan". Leniniläinen luonnekuva tästä aikakaudesta, sisäisine luokkataisteluineen kapitalististen ja sosialististen elementtien, tekijöiden välisine luokkataisteluineen, kysymyksineen "kumpiko toisena" — on KK teeseissä vaihdettu vulgaariseen, opportunistiseen julistukseen, jossa sotketaan toisiinsa "Nep ja sosialismi".

Niinpä siis 1) KK "sekottaa nep'in ja sosialismin" ja 2) yksin diktatuurin tosiasia ei vielä ole sosialismia.

Ensimmäinen väite on suorastaan mieletön. "Nep" on uusi talouspolitiikka eikä mikään talousmuoto (uklad). Se vastaa siirtymiskautta, joka vielä ei ole sosialismia ja jossa itsessään on eri kehityskausia. Toinen väite on aivan oikea, mutta ei kuulu tähän asiaan. Keskuskomitean teeseissä näet ei sanotakaan, että "proletariaatin diktatuuri on sosialismia". KK:n teeseissä sanotaan, että proletariaatin diktatuuri SSSR:ssä perinpohjin muuttaa maatalouden kehityksen ehdot, tämän kehityksen kulun, sen tyyppin, ryhmittymisen tyyppin ja kehityksen suunnan. Joka vähänkin pystyy käsittämään, ymmärtää, että puhe on juuri siirtymiskaudesta.

KK:n teesien 7 § kuuluu:

"Yhteiskunnalliselta luokkanäkökannalta tarkastelemaamme maatalouden kehitysprosessia nykyhetkellä luonnehtii taistelu sosialististen ja kapitalististen kehityspyrkimyksien välillä. Tämä taistelu lyö erikoisen leimansa maaseudun erilaistumisprosessiin, jolla meidän oloissamme on jyrkästi erikoiset ominaisuutensa".

Siten ei siis riitä ole siitä onko maaseudulla käymässä luokkien välisen taistelu, vaiko ei (se on alkeellisen

selvä tosiasia*). Riita on nimenomaan siitä, muodostavatko proletariaatin diktatuuri ja hallitsevat kulakut toisellaistehkehitysmahdollisuudet maaseudulla kuin kapitalismi, tämän kehityksen toisen tyypin.

Kielteinen vastaus tähän kysymykseen (Smilga; opposition teesit) on leninisminkin kieltämistä mitkä karkeimmassa muodossa. Otaksukaamme että meillä kehitys käy aivan samoin kuin kapitalismin vallitessa: — keskivarakkaan talonpoikaiston kuoleminen, kulakin kasvaminen, proletarisoituminen, keskivarakkaiden väheneminen ja äärimmäisten ryhmien kasvaminen, eikä muuta. Miten sellaisessa tapauksessa voidaan rakentaa sosialismia yhdessä talonpoikaiston perusjoukkojen kanssa, joiden enemmistö ei ole taipuvainen yhteiskunnallistuttamaan tuotantoaan? Miten silloin voidaan puolustaa Leninin osuustoimintasuunnitelmaa, joka tarkoitti siirtymistä "uuteen järjestelmään, mahdollisimman yksinkertaista, helppoa ja talonpojille sopivaa tietä"? (Lenin). Eihän voitane nojautua kulakkiin? Proletareilla taas ei ole omaa talouttaan. Heitä (sikäli kuin eivät ole köyhien talonpoikain kanssa liittyneet tuotantokollektiiveihin) voidaan ja tulee sulojella yrittäjiä vastaan, järjestämällä heidän rivinsä, mutta heidän yksityistä talouttaan ei voida vetää sosialistiseen rakennustyöhön, heillä kun tätä taloutta ei ole. Keskivarakas taas olisi häviävä suure, ja sille hiekalle ei mitään käy rakentaminen. Mitä sitten jää? Ei yhtään mitään. Kaikki osotautuu utopiaksi. Leninisminkin suunnitelma häviää yhdessä "maanviljelyksen keskeisen tekijän kanssa".

*) ja riitaa ei ole ollenkaan siitä, merkitseekö diktatuuri sellaisenaan sosialismia vai eikö se vielä sitä merkitse (sekin on aakosia).

Opposition teesit tietoisesti väärentävät KK:n kantaa, yrittäessään sen laskuun liittää illusionin, harhakäsityksen kaikkien maaseutukerroksien hyvinvoinnin tasasuhteisesta kasvamisesta. Vain kirkujien, jotka eivät edes halua ajatella kysymystä, täydellinen välinpitämättömyys, täydellinen vastuunalaisuuden puute tekee ymmärrettäväksi tuollaiset huijapäiset temput.

Keskuskomitean samassa 7 pykälässä luemme maaseudun kerrostumisesta seuraavaa:

Tämän kerrostumisen erikoisuudet ovat seurauksena muuttuneista yhteiskunnallisista ehdoista. Nämä erikoisuudet ovat siinä, että päinvastoin kuin kapitalistisessa kehityksessä, joka johtaa keskivarakkaan talonpoikaiston häviämiseen, samalla kuin äärimäiset ryhmät, köyhät ja kulakit, kasvavat, meillä päinvastoin ilmenee keskivarakkaiden ryhmän voimistumisprosessi, samalla kuin toistaiseksi vielä kulakki-ryhmä jossain määrin kasvaa vauraimpien keskivarakkaiden ryhmän kustannuksella, ja samalla kuin supistuu köyhälistön ryhmä, josta osa proletarisoituu, mutta toinen huomattavampi osa siirtyy vähitellen keskivarakkaiden ryhmään. Nämä erikoisuudet ovat kiertämättömiä seurauksia taloudellisen kehityksen vastakohtaisuuksista proletariaatin diktatuurin nykyisten ehtojen vallitessa."

Onko tässä jälkeäkään siitä, mikä muistuttaisi kaikkien ryhmien hyvinvoinnin tasasuhteisesta kasvamisesta, siitä idyllistä, josta oppositio puhuu? Valehdelkaa, mutta pitäkää toki joku raja, rakkaat ystävät.

Peruserimielisyys puolueen ja opposition välillä (ei keksitty, vaan todellinen) on siinä, että oppositio arvelee kaiken maaseudulla käyvän meillä samoin kuin kapitalismin vallitessakin, kun me taas sanomme, että ei läheskään sa-

moin (muutenhan ei olisikaan syytä puhua kapitalististen ja sosialististen pyrkimyssuuntien taistelusta maaseudulla, sillä minkälaisia sosialistisia tendenssejä voisikaan maaseudulla olla kapitalismin vallitessa). Oppositio mukaan kehityksen kulku ja muodot SSSR:ssä ovat samat kuin Saksassa ja Ranskassa jne. Oppositio siten kieltää sosialismin rakentamisen mahdollisuuden maaseudulla kaupungin johdolla ja rajottuu maaseudun köyhien etujen suojelemiseen, sosialismin rakentamisen asemesta.

3. Kaupunki ja maaseutu.. Kumpi toistaan johtaa.

Käsiteltävänämmä olevalla kysymyksellä on toinenkin puolensa.

Lenin kirjotti:

Kuinka paljo pikkuporvarilliset demokraatit takoisivatkin otsaansa "tasa-arvoisuuden", "yleisen äänioikeuden", "demokratian", "puhtaan demokratian" tai "johdonmukaisen demokratian" jumalattarien edessä, niin sillä ei katoa kaupungin ja maaseudun poliittinen ja taloudellinen eriarvoisuus.

Tämä on tosiasia kapitalismin vallitessa yleensä, ja siirtymiskaudella sosialismiin erikoisesti.

Kaupunki ei voi olla tasa-arvoisessa asemassa maaseudun kanssa. Maaseutu ei voi olla tasa-arvoinen kaupungin kanssa nykyajan historiallisten ehtojen vallitessa. Kaupunki kiertämättömästi johtaa jäljessään maaseutua. Maaseutu kiertämättömästi seuraa kaupunkia. Kysymys on vain siitä, mikä luokka kaupungin luokista pystyy perässään johtamaan maaseutua, tämän tehtävän ratkaisemaan, ja mitä muotoja tämä kaupungin johtaminen saa. (Kootut teokset XIV siv. 442).

Jo yksistään tästä näkyy, että meillä proletaarisen kaupungin aikana, ei voi olla olematta

yrkkää eroavaisuutta maaseudun kehityksen kulussa ja muodoissa. Arvelu, että meillä kaikki (Smilgan ja opposition teesien mukaan) käy kuten kapitalismin aikana, osottaa, että ei käsitetä proletaarisen kaupungin johtavaa osaa (muuten jos meillä on "termidor", niin silloin ja vain silloin käy maaseudulla kaikki kuin kapitalismin vallitessa).

Tätä ei oppositio ole koskaan käsitänyt. Juuri sentähden kirjasessani Ustrjalovia vastaan kirjoitin:

"Valitettavasti joskus kommunistitkin unohtavat sen metodologisen perusvaatimuksen, joka on välttämätön erinäisiä suuria taloudellisia piirejä, esim. maataloutta analysoidessa. Luullaan voitavan oikein osottaa kehityksen yleinen suunta, tarkastelematta maaseutua kaupungin yhteydessä, maataloutta, teollisuuden, kuljetuslaitoksen ja luottolaitosten yhteydessä. Tutkitaan jotain irrallista, eristynyttä maaseutua, kuuluisaa siinksiä, joka kehityksessään noudattaa aivan erikoisia lakeja, jotka eivät ole "rikkollisessa" yhteydessä koko kansantalouden lakien kanssa. Tämä avuton katsantokanta on monta kertaa pirstoutunut maata vastaan marxilaisen kritiikin musertavien iskujen vaikutuksesta, mutta uudelleen on se noussut kuin rikkaruoho, piipittäväällä äänellään uudelleen toistaakseen immanenttisiä suuria tyhmyyksiään. Jotkut pitävät välttämättömänä nykyäänkin virittää saman virren. Ei kukaan muu, kuin Lenin, jo arvostellaan Kautskyn kirjaa vaati analyysiä yleisen kehityksen yhteydessä."

Tarkoitin tällä juuri oppositiota.

Aikaisemmin kirjasessani "Tie sosialismiin" minä erikoisen jyrkästi esitin kysymyksen tältä kannalta:

"Asiaa ei ole käsitettävä niin, että maaseutu kehittyisi aivan itsenäisesti kaupungista riippumatta. Olemme jo sanoneet, että sikäli kuin maan tuotan-

nolliset voimat kasvavat, tulee kaupungin vaikutus yhä ratkaisevammaksi maataloutemme kehitykselle. Kaupungin sydän, sen proletaarinen teollisuus, sen pankkilaitokset, sen lainsäädäntö jne. kaikki tämä suuntaa "kasvot maaseudulle" s.o. kaikki se on mitä voimakkaimpana tukena maaseudun köyhille ja keskivarakkaille kulakkikerroksia vastaan."

Tämä oli muutamia vuosia sitten. Mutta kun KK:n teesit puhuvat samasta asiasta, niin on oppositiolla rohkeutta väittää:

"Se on totta. Mutta puolue tietäköön, että se on opposition teesi ja että se KK:n taholta aluksi otettiin pistimin vastaan. Nyt on tämän teesin KK omaksunut."

Mitä sanotte tällaisista "totuuden rakastajista" ja heidän vaatimattomuudestaan?

Mutta tunnustaessaan teollisuuden johtavan roolin, oppositio lopullisesti sotkee itsensä. Sillä jos sosialistinen teollisuus johtaa maaseutua — kuinka silloin maaseudun kehitys voi olla samanlainen kuin kapitalismin valitessa? Tai päinvastoin, jos tämä kehitys on samanlainen, niin miten silloin voidaan puhua sosialistisen kaupungin johtavasta merkityksestä?

Vai onko mahdollisesti niin, että "termidor" on ratkaissut nämä kysymykset? Sanokaa se silloin selvästi, älkääkä ilveilkö.

Mitä sitten tulee teollisuuden jälkeen jäämiseen (3 pyk.) niin sille nauraa harakatkin, saati sitten täysi-ikäiset työläiset.

4. Puolueen taktiikka. Luoviminen. Kuka revisoi Leniniä?

Opposition teesien seuraavat pykälät käsittelevät puolueen taktiikkaa ja märehdivät tunnuslausetta: rikastukaa. Ne varsinkin hämmästyttävät ajatuk-

siensa niukkuudella ja alamittaisuutensa vuoksi.

Ennen kuin siirryn itse asiaan, sallittaneen tehdä pieni huomautus. Teesien laatijat haluten nolata puolueen ottamaa suuntaa, sanovat:

"Lenin kerran kirjotti: jos luovittaisiin buharinilaisesti, niin saatettaisiin tuhota hyvä vallankumous (K. T. XV siv. 145). Väkisinkin johtuvat mieleen nämä Leninin sanat nyt."

Lenin silloin, niin kuin aina, oli oikeassa. Mutta miksi kirjottajat ovat unhottaneet lisätä, että puhe on Buharinista, joka silloin kulki Trotskin mukana? Miksi he salaavat, että samalla sivulla (K. T.) Lenin kirjottaa:

"Tov. Trotski sanoo, että rauha (kysymys oli Brestinrauhasta. N. B.) on petos, sanan uudessa mielessä. Minä sanon, että on aivan väärä asiain käsittelytapa, että ihmiset rupeavat fraasilemaan." (Samassa paikassa, harvennus meidän).

Niinpä Trotski syytteli Leniniä petoksesta. Lenin tästä huolimatta vastasi tähän ainoastaan, että Trotskilla on vain fraasi. Buharin on nyt erottautunut, jos niin saa sanoa, Trotskin fraasipolitiikasta. Mutta Trotskilla, paitsi fraaseja, koko puolueen ja sen KK:n syyttelyä petturuudesta, ei ole mitään vakavia perusteluita. Aivanpa turhaan muistutitte XV niteestä, aivan turhaan!

Opposition teesien kirjottajat eivät ole työtä säästäneet, yhä uudelleen vetääkseen esiin Bogushevskin sitaatit, ja kaikki muutkin sitaatit, joita he jo satoja kertoja ovat esittäneet. He eivät kuitenkaan ole sanallakaan maininneet Kamenjevin "rikastuvasta maaseudusta", eikä Sinovjevin valmiudesta "kumartamaan" ja "kumartamaan syvään" talonpojan taloudellisten tarpeiden edessä, puolueettomien elimistä alimmasta ylimpään asti ja paljosta muusta. Teesien laatijat mainosti tie-

tävät, että he valehtelevat, kun he puhuvat milteipä luokkataistelun kieltämisestä jne. Kaikki tämä on kumottu kymmeniä ja satoja kertoja, joten tällaisilla argumenteilla saattaa vain helakasti naurattaa.

Huomion arvoinen on vain yksi vastaväite: miksi XIV puoluekonferenssi ja -kokous puhuivat toista ja nyt toista (sulkumerkeissä huomautus että opposition sankarit äänestivät XIV puoluekonferenssin päätösten puolesta.)

Tämä ei ole vaikea ymmärtää jos kysymys asetetaan oikein ja jos samalla lähdetään muutamasta alkeellisesta edellytyksestä, nimittäin siitä edellytyksestä, että taktiikan tulee muuttua, muuttuneiden objektiivisten, ulkonaisen ehtojen ja luokkasuhteitten mukana. Näiden muutosten arviointi esiintyy KK:n teesien seuraavassa kohdassa:

”Luokkanäkökannalta katsoen voi puolue todeta proletariaatin kasvaneen, vakautuneen, konsolidoituneen ja XIV konferenssin ja XIV puoluekokouksen päätöksiensä pohjalla proletariaatin liiton keskivarakkaan talonpojan kanssa lujittuneen ja hyökkäyksen yksityistä kapitaalia vastaan voimistuneen. Tämän prosessin kanssa yhdenaikaisesti on seurannut maatalouden tuotteiden lisääntyminen, köyhien talonpoikaisryhmien järjestäytyminen, lisääntynyt maaseudun palkkatyöläisten järjestäytyminen, neuvostojen elävöityminen ja — uusien ehtojen vallitessa — voimistuva taistelu kulakkeja vastaan. N ä m ä e d e l l y t y k s e t luovat mahdollisuuksia maaseudun palkkatyöläisten ja keskivarakkaiden kerrosten laajemmalle osuustoiminnallistuttamiselle ja suunnitelmallisen vaikutuksen tehostamiselle vastaisuudessa, samoin entistä päättävämmälle hyökkäykselle kulakkeja vastaan, sekä saavutettujen menestysten pohjalla proletariaatin ja maaseudun köyhäin ja keskiva-

rakkaiden liiton lujittumiselle.”

XIV puoluekokouksen päätösten toteuttaminen vahvasti horjahtamaisillaan olleen liiton keskivarakkaan talonpojan kanssa. Tämä on proletaarisen politiikan suuri saavutus. Tätä juuri ei ole ymmärtänyt oppositio (se puoluekokouksien päätöksissä näki lähestymistä kulakkeihin), eikä ymmärrä vielääkään, että tämän tehtävän tultua ratkaistuksi, voidaan mitä suurimmalla varmuudella yhdessä keskivarakkaan talonpoikaiston kanssa, yhä voimakkaammin nojaten köyhimpiin kerroksiin, käydä kulakkeja vastaan. Ne, jotka XIV puoluekokouksen päätöksissä näkivät ”lähestymistä kulakkeihin”, eivät nytkään voi ymmärtää XIV kokouksen päätöksiensä sisältöä. Se onkin ”luonnollista”. Mutta miksi pitää ansionaan omaa sokeuttaan ja arvostella näkeviä sokeiden kannalta?

Voimistutettuaan talouden hallitsevat kukkulat ja vahvistettuaan liiton keskivarakkaan kanssa ja omaten paljon suuremmat mahdollisuudet köyhimpien kerrosten auttamiseen, puolue kulkee luottamuksella eteenpäin, hämääntymättä huudoista ”petturuudesta”, ”termidorista”, jne. Puolue pitää kiinteästi silmällä kulakkainesten kasvua ja kirkumatta perikadosta (vain pikkuporvarit saattavat ajatella, että kulakit ovat ryhtyneet johtamaan kasvavaa ja lujittuvaa sosialistista kaupunkia) valmistaa käytännöllisiä ehdotuksia todellista taistelua varten, eikä kirkuvia fraaseja, joilla nykyään ei enää ketään petetä.”

”Taloudelliset voimat Venäjän proletaarisen valtion käsissä — kirjoitti Lenin — ovat aivan riittävät takaamaan siirtymisen kommunismin. Mitä sitten puuttuu? On selvä, mitä puuttuu. Puuttuu sen kommunistikerroksen kulttuurisuutta, joka johtaa.” (K. T. XVIII, siv. 43).

Tämä on sanottu kuusi vuotta siten, XI puoluekokouksessa. Nyt ovat taloudelliset voimat paljon suuremmat. Ja jos joku revisioi Leniniä, niin on se oppositio, joka kaikki suhteet kääntää pääläelleen ja joka arvioidessaan

SSSR:n kehitystä, samalla seppelöi arvionsa mielettömällä ja herjaavilla kirkumisilla termidorista. Nämä fraasit politiikan asemasta ovat vaarallista leikkiä.

Maaseudun jakaantumisesta luokkakerroksiin ja osuustoiminnasta.

Kirjoittanut J. Jakovlev.

Oppositionin vastateesit koko sisältonsä puolesta rakentuvat sille pohjalta, että jyrkästi kielletään kaikki erikoisuus maaseudun luokkakerroksiin jakaantumisessa neuvostomaan oloissa. Oppositionin lausunnon mukaan on vain niin, että "maaseutu on viime vuosien aikana mennyt hyvin pitkälle luokkakerroksiin jakaantumisen tiellä..." Minkäänlaisten erikoisuuksien toteaminen luokkakerroksiin jakaantumisen prosessissa meidän oloissa — se on muka porvarillisten ideologien hännässä laahustamista.

Tämän väitteensä harkintaan, muovaamiseen ja aineksien hankintaan sen puolustamista varten on oppositionilla ollut aikaa yli kaksi vuotta, — sen vuoksi suhtaannumme vakavasti oppositionin johtopäätöksiin, sen numero-ainehistoon ja laskelmiin, sen poleemiisiin otteisiin.

I.

Analyysin luokkien kehityksestä maaseudulla nykyään alkavat vastateesit kaikkea muuta kuin rehdillä polemiikilla. Meille esitetään narodnikki-professori Oganovski, joka väittää että maaseudulla ei ole käynnissä erilaistumisprosessi enempää nyt kuin oli ennen vallankumoustakaan. Huolimatta siitä, että oppositionin siteeraamassa Oganovskin lausunnossa ei ole mitään yhteistä KK:n teesien kanssa, oppositio kuitenkin julistaa että KK:n teesit lankeavat täydelleen yhteen Oganovskin lausunnon kanssa, ja

kun oppositio suurisanaisesti hakea Oganovskia, niin sillä luulee se saaneensa voiton Keskuskomiteasta.

Tosiasiat ovat tällaiset:

1) Oganovski väittää, että maaseudulla ei ole "kaksipuolista erilaistumisprosessia"; KK:n teeseissä todetaan sekä kulakin kasvavan että erään osan köyhästä väestä proletarisoituvan.

2) Oganovski pitää maaseudun ylimpien ryhmien kasvua vain osana "yleisestä vaurastumisesta"; KK toteaa kulakkiryhmien jossain määrin kasvavan, asettaa kulakkien kasvun ja maaseudun muun osan kasvun vastakkain maaseudun vastakkaisten luokkien kasvuna.

3) Oganovski kieltää erilaistumisprosessin, näkee maaseudulla vain "yleisen vaurastumisen" yksipuolisen prosessin; KK luonnehtii maatalouden kehitysprosessin nykyään sosialististen ja kapitalististen tendenssien taisteluksi, samalla todeten, että on useita kaikille tunnettuja erikoisuuksia siinä erilaistumisessa, mikä käy nyt neuvostomaan oloissa, verrattuna siihen erilaistumiseen, mikä käy kapitalistisissa oloissa.

Polemiikkimestarit oppositionin leiristä väittävät, että KK ja prof. Oganovski "ovat yhtä mieltä arvioidessaan maaseutumme kehityksen keskeisintä kysymystä."

Kun oppositio omaksuu KK:lle Oganovskin lausunnon, kun se väittää

KK:n ja Oganovskin käsityskantojen täydelleen yhtyvän, niin sen on jo helppo heittää väite että "KK:n periaatteellinen kannanotto" kieltää "maaseudun kapitalistisen luokkakerroksiin jakaantumisen tosiasian."

Tuo on tosiaan helpoin tie polemiikissa KK:ta vastaan, mutta jokainen tietoinen työläinen saa nämä polemiikkimestarit kiinni itse teossa, pelkästään vertaamalla Oganovskin lausuntoa ja KK:n teesejä.

Ohimennen pari sanaa narodnikkilaisuudesta. Oppositiioni syyttää monessa kohden vastateeseissään meidän luisuneen narodnikkilaisuuteen. Eipä haittaisi vaikka oppositiionimme edes joskus muistelisi sitäkin kuinka menshevikit kymmeniä kertoja syyttivät meitä narodnikkilaisuuteen luisumisesta jo silloin kun hyväksyimme Leninin osuustoimintaplaanin. Ja juuri Lenin perustavassa artikkelissaan osuustoinnasta sanoi suoraan: me olimme oikeassa nähdessämme osuustoimintasosialismissa pelkkää fantasiaa siihen saakka, kunnes otimme käsiimme poliittisen vallan valtiossa, mutta meillä ovat asiat jyrkästi muuttuneet sen jälkeen kun valtiovalta joutui työväenluokan käsiin . . . Sitä mitä aikaisemmin oli narodnikkilaista fantasiaa, enemmänkin: sitä mikä oli reformismin propagandaa, sitä pitää Lenin nyt valtatienä maaseudun liikkua sosialistisilla raiteilla. Hieman enemmän harkintaa ennenkuin syytätte "narodnikkilaisuudesta", oppositiioni-toverit! Yritätte lyödä nykyistä KK:ta, mutta lyönti sattuuikin Leniniin!

Olisi hauska kuulla oppositiioni-toverien selitys siitä, miten he platformussaan vielä figureeraavat "narodnikkien" osassa, kun he aikaisemmin selittivät että on käynnissä vaikkakin hidas "hevoseittomien ja kalustoa vaila olevien talonpoikaistalouksien siirtyminen vähäväkisten keskivarakkaiden joukkoon" (juuri tämän erikoisuu-

den luokkakerroksiin jakaantumisessa merkitsee puolueemme KK), mutta nyt parin kuukauden kuluttua teeseissään julistavat tämän saman KK:n lausunnon puhtaammaksi porvarilliseksi narodnikkilaisuudeksi. Eiköhän tällainen pyörrähteleminen, tällainen eilisten sanojensa unohtaminen ole hieman liikaa "leniniläisellekin bolsheviikille"?

II.

Erikoisen tarkoin luimme oppositiionin teesien ne sivut, joilla esitetään numerollisia todisteita, erilaistumisprosessien yksityiskohtainen numerollinen analyysi. Mitä näemme: oppositiioni on ulottanut 25 miljoonaan talouteen 1208 taloudesta kootut budjettitutkimuksen luvut.

Oppositiionin numerollisen analyysin keskeisimmän osan muodostavat Tilastollisen Keskushallinnon kokoomat 1208 budjettia, jotka on muokannut tov. Gaister. Nämä numerot on otettu myös Suunnittelukomitean kontrollilukuihin yhtenä kuvauksena luokkakerroksiin jakaantumisesta maaseudulla. (Näin suluissa huomautamme, että t. Gaisterin työ ei ollenkaan ole KKK:n ja TTT:n työtä. Viimemainittu on antanut Kommunistisen Akatemian agraarijaoston muokattavaksi kysymyksen erilaistumisesta maaseudulla. Agraarijaoston työ ei ole vielä päättynyt eikä TTT:ssä ole sitä vielä harkittu).

Näiden numerotietojen perusteella tekee oppositiioni päätelmänsä siitä, mitä tapahtuu niillä maatalousalueilla, joilla on "ratkaiseva merkitys sekä maan varustamisessa viljalla että viennissä" (XIII teesi). Katsokaamme nyt, mitä ovat nuo numerot, mistä ne on otettu, mitä ne puhuvat ja millä tavalla tov. Smilga näitä numeroita käyttelee. Tov. Gaisterin käytettävänä oli 1208 talouden budjetit. Taloudet valikoitiin suuressa määrin mielivaltaisesti, niinkuin budjettikuvauksissa aina teh-

dään. Muokkaamansa budjetit jaotettiin Gaister ryhmiin työkarjan määrän mukaan. Tällä tavoin tov. Gaister määritteli sosiaalisten ryhmien suhteelliset määrät niiden talouksien piirissä, jotka oli jaettu ryhmiin työkarjan mukaan. Otettuaan sitten kaikki talonpoikaistaloudet ja jaettuaan ne ryhmiin työkarjan mukaan, hän siirsi, sovellutti niihin 1208 taloudesta saamain-
sa sosiaalisten ryhmien keskinäissuhteet. Tämän lisäksi on huomautettava, että perin ehdollinen on tov. Gaisterin käyttämä metodi jakaessaan talouksia sosiaaliin ryhmiin, siitä jo Gaister itse huomauttaa. Tällä tavalla määritteli tov. Gaister eri sosiaalisten ryhmien ominaispainon kaikkien talouksien joukossa. Tällä metodilla 1208 taloudesta saadut luvut jaajennettuina vastaavien alueiden kaikkiin talouksiin kahmasee nyt oppositsioni, esittäen ne leninismin "viimeisenä sanana", ja tällä perusteella määrittelee miten erilaistuminen käy maamme pää-
alueilla.

Tov. Gaisterin tehtävänä oli selvittää miten erilaistuminen käy niillä alueilla, joilla erilaistuminen r ä i k e i m p ä n ä ilmenee. Hyvin tietäen tämän smilgalaiset kuitenkin visusti vaikenevat tästä. Ottaessaan kontrollilukuihinsa t. Gaisterin numerot Suunnittelukomitea samalla — ilmeisesti pitäen tällaisten "kritiikkojen" esiintymisen mahdollisena — varotti, että "esitetty numerot eivät missään tapauksessa luonnehdi maaseudun sosiaalista tilaa koko SSSR:ssä". Ilmeisesti ottaen varteen tämän varoituksen oppositsioni laajensi nämä numerot SSSR:n pääalueita koskeviksi.

Vielä tähänkään tyytymättä esittävät oppositsionimiehet t. Gaisterin numerot väärin tulkittuina. Oppositsioni on tendenssimäisesti yhdistänyt t. Gaisterin kaksi erilaista sosiaalista ryhmää, IV pääosaltaan keskivaraisen ryhmän ja V pääosaltaan kulakkiryh-

män. Kun oppositsioni ensin on mieltävaltaisesti yhdistänyt kaksi erilaista luokkaryhmää yhdeksi, kylttinä "maaseudun yläkerros", niin sitten on sen jo helppo "todistaa", että huomattava osa, jopa erinäisillä alueilla suurin osa tuotantovälineistä, karjasta ja viljelysalasta on kulakkien käsissä.

Tekijä itse, t. Gaister, lukee IV ryhmän keskivarakkaisiin, se näkyy seuraavasta otteesta*):

"Tarkasteltaessa taulukkoa talouksien jakaantumisesta eri tyyppeihin vetää ensimmäisenä huomion puoleensa keskivarakkaiden talouksien ominaispaino. Ukrainan aroalueella niitä on 56,1 pros., Pohj.-Kaukaasiassa 58,6 pros., Uraalin alueella 68 pros. ja Uussiperian piirikunnassa 59,1 pros. Aivan kirkkaana esiintyy niiden lukumäärällinen enemmisyys muihin ryhmiin verraten. Erikoisesti pitää alleviivata sitä seikkaa, että tarkastelemillamme alueilla on tavartuotanto ja siihen yhtyvä luokkakerroksiin jakaantuminen käynyt ja käy suurissa mitoissa. Luonnollinen asia että kun kerran keskivarakkaiden talouksien ominaispaino on vallitseva SSSR:n eniten tavaraa-tuotavilla alueilla, niin sitä enemmän on keskivarakkaita talouksia SSSR:n muilla alueilla."

Ja edelleen: "Pääosa maatalouskoneiden ja kalujen arvosta lankeaa keskivarakkaiden talouksien osalle. Niinpä Ukrainassa tulee keskivarakkaiden osalle 69,1 pros. maatalouskoneista ja kalustosta, Pohj.-Kaukaasiassa 74,8 pros., Uraalin alueella 67,4 pros. ja Uussiperian piirikunnassa 72 pros. Vielä vallitsevampi asema on

*) On huomautettava, että t. Gaister luki IV ryhmään sellaiset taloudet, jotka käyttävät palkkatyövoimaa 20—50 päivää vuodessa. Ilmeisesti on tämän ryhmän talouksista pääosa keskivarakkaita, vaikka t. Gaister perin epäonnistuneesti nimittää tätä ryhmää yrittäjien ryhmäksi.

keskivarakkailla talouksilla työkarjan jakaantumiseen nähden.

Vieläkin enemmän kuin tuotantovälien jakaantuminen, alleviivaa viljelysalan jakaantuminen eri talousryhmien kesken sitä, että esirilaistumisprosessista huolimatta keskivarakasyhädellä on maaseudun keskiöfiguuri." Maaseudun köyhien ja keskivarakkaiden osalle tulee viljelysalasta 91,6 pros. Ukrainassa, 88,3 pros. Pohj.-Kaukaasiassa, 80,2 pros. Uraalin alueella (Uraalin alueella otettu sellainen piiri, jossa suurtaloudet ovat etualalla) ja Uussiperian piirikunnassa 88,2 pros.

Markknoilla keskivarakkaiden ja köyhien kerroksien tarjoamain tavaramäärä ylittää monin kerroin maaseudun porvarillisten kerrosten markkinatarjonnan. Koko myydyin tavaramäärästä ovat kulakkitaloudet myyneet Ukrainassa 10,1 pros., Pohj.-Kaukaasiassa 12,7 pros., Uussiperian piirikunnassa 13,1 pros., kun sitävastoin keskivarakkaiden talouksien osalle tulee n. 1/3 kaikilla näillä alueilla.

Samoin maaseudun eri kerroksien ostoissa. Keskivarakkaat ja köyhät ostavat monin kerroin enemmän kuin kulakkikerrokset. Ostoista lankeaa kulakkikerrosten osalle Ukrainassa 6,8 pros., Pohj.-Kaukaasiassa 8,6 pros., Uraalin alueella 17,8 pros., Uussiperian piirikunnassa 11,4 pros. Ilmeistä on, että ostomarkkinoilla määräävät keskivarakkaat ja köyhät kerrokset markkinain nielemiskyvyn."

III.

Vastateeseissä esitetään Suunnittelukomitean lausunto että "kapitalistisella yläkerroksella on hallussaan huomattava osa maaseudun rikkauksista". (XIII teesi.)

Oppositsioni ei kuitenkaan voi yhtyä Suunnittelukomitean lausuntoon, että pääosa rikkauksista ei ole maaseudun kapitalistisen yläkerroksen käsissä.

Tätä tosiasiaa pitää oppositsioni niin alkeellisena että ironisoi "epäviisaaksi" lohdutella itseään tällä kiistämättömällä ilmiöllä. Siis oppositsionin mukaan on jo joka tapauksessa "epäviisasta" väittää että maaseudun huippukerros on keskittänyt käsiinsä pääosan rikkauksista, siis on aivan kiistämätöntä että pääosa rikkauksista ei ole kulakin käsissä! Mutta ettekö muista tov. Kamenjev, kuka se kirjoitti näin: "Ne 14 pros., jotka laskevat markkinoille hieman vähemmän kuin 2/3, ne antavat vastauksen kysymykseen, kenellä tämä vilja on ja kuka saa sen valtavan rahasumman, tavaramäärän, konemäärän j.n.e., mikä sadon vastikkeeksi menee maaseudulle" (Kamenjev: "Saavutuksemme, vaikeutemme ja perspektiivimme" s. 29 ven. p.).

Tov. Kamenjev, kuka on epäviisas? Kehen teidän teesinne viittaavat?

IV.

Siirtykäämme nyt siihen, kuinka oppositsioni kuvaa sosiaaliisiin luokkerrokseen jakaantumisen dynamiikan, liikunnan.

Oppositsioni julistaa: "Viljelemättömien ja vähäviljelmäisten ryhmän prosenttimäärän supistuminen käy huomattavassa määrin köyhtymisen ja taloudenpidon lopettamisen tietä. Niinpä on Sipeariassa yhden vuoden kuluessa likvidoitu 15,8 pros. viljelmättömistä ja 3,8 pros. sellaisista talouksista, joilla viljelmää on 2 desjatinaan saakka; Pohj.-Kaukaasiassa ovat vastaavat luvut 14,1 pros. ja 3,8 pros." (teesi XV). Tässä oppositsioni esittää puoltotuuden, joka on pahempi kuin mikään valhe.

Että oppositsioni tietoisesti vääristelee, kuvar taikka ei ymmärrä eikä tunne maaseudulla käynnissä olevia prosesseja, on osotteena jo sekäin että oppositsioni esittäessään numeroita talouksien likvidoisesta viljelmättömien ryhmästä ei esitä samalla niiden

talouksien prosenttimäärää, jotka hankkivat itselleen viljemiä ja siirtyivät korkeampiin ryhmiin, ja kuitenkin näiden kahden keskenään ristiriitaisen prosessin vertailu vasta muodostaa to-

della tapahtuvan viljelmättömän ryhmän kehityksen sisällön. Siitä on meillä seuraavat tiedot:

V:sta 1924 v:een 1925 viljelmättömän talouksien ryhmästä

	likvidoitii tai tilapäisesti siirtyi pois	hankki viljelmiä ja siirtyi korkeampaan ryhmää
Kuluttavalla alueella	13,6 %	20,2 %
Tuottavalla alueella	17,0 %	34,1 %
Pohj. Kaukaasiassa	16,4 %	30,8 %
Siperiassa	21,7 %	32,7 %
Ukrainassa	12,3 %	31,5 %
Valko-Venäjällä	9,3 %	38,5 %

Näiden kahden rivin vertailu osoittaa, että vaikka viljelmättömät taloudet osaksi proletarisoituivat, ne kuitenkin paljon suuremmassa määrin siirtyivät korkeampaan ryhmään. Oppositiionin väite ei näin ollen lainkaan vastaa todellisuutta.

V.

Väitteensä että luokkakerroksiin jakaantuminen meidän maaseudulla käytävissä kapitalistisissa muodoissa, vahvistaa oppositiioni XV teesissä esittämällään taulukolla. Tätäkään kiistämättömä taulukkoa eivät "smilgalaiset" osaa oikein lukea.

Mitä tuo taulukko osoittaa? Ensiksi vähäviljelmästen (0—2 desj.) talouksien osuus pienenee. Toiseksi keskiviljelmäisten (2—10 desj.) talouksien osuus kasvaa. Kolmanneksi, suurviljelmäisten talouksien ryhmä kasvaa. Neljänneksi, viljelmättömien talouksien ryhmä kasvaa.

Toisin sanoen, Keskuskomitean kaikki neljä perusmääritelmää: keskivarakas ei ole "pois huuhtoutumassa"; köyhät taloudet siirtyvät osin ylöspäin, osin yhä köyhtyvät, proletarisoituvat; kulakki kasvaa, — vahvistetaan täydelleen (tosin epäsuorilla tämän taulukon numeroilla). Ja tämän taulukon esittää oppositiioni todistaakseen että meillä erilaistuminen käy aivan samoin kuin ennen vallankumousta!

Ja lisäksi, tämän prosessin luonnehtimista varten kokonaisuudessaan ei edes oppositiionitovereiden olisi pitänyt tyytyä näin yleiseen luonnehtimiseen (otettu koko maa, mutta vain yksi osotin).

Aivan käsittämättömä, minkä vuoksi oppositiioni, esittäessään viljelysalan mukaisen ryhmityksen, vaikenä siitä, mikä ei ole vähemmän tärkeä, vaan kenties tärkeämpi puoli maaseudulla tapahtuvan prosessin luonnehtimisessa: työkarjattomien talouksien prosenttimäärä RSFSR:ssä v. 1925 oli 31,6 pros., v. 1926 30,8 pros. SSSR:ssä v. 1924 34,5 pros., v. 1925 33,7 pros., v. 1926 33,5 pros. Toisin sanoin, hitaasti mutta lakkaamatta pienenee niiden talouksien prosenttimäärä, joilla ei ole työkarjaa.

Mutta oppositiioni on vastateeseisensä vaimennut näistä, piilottanut nämä tosiasiat.

Veisi liian pitkälle niiden perustavain tosiasiaien luetteleminen, joihin oppositiionin vastateesit eivät — joietakin syistä — ole kajonneet. Mutta eräisiin niistä sentään pysähdyimme näyttääksemme kuinka voimakas se oppositiionin mielikuvitus on. Esitämme samaisen Tilastollisen Keskushallinnon numeroiden mukaan kuinka eri viljelysala-ryhmien taloudellinen voimakkuus on muuttunut (muistutamme samalla: Tilast. Keskushallinnon numeroissa on monia puutteellisuuk-

sia, ne kelpaavat luonnehtimaan prosessin tendenssejä, mutta eivät anna täsmällistä kuvaa absoluuttisista suureista).

1. L u o t e i n e n a l u e.

Talousryhmät kylvöalan mukaan v. 1925	Muutokset v. 1926 %:ssa vuoteen 1925 verraten		
	Kylvöalassa	Työkarjan määrässä	Uudenaikai- sessa kalus- tossa
Ilman viljelmää (0—0,1 des.)	+ 377,6	- 4,2	+ 3,6
Viljelmää 0,1—1 desj.	+ 29,0	+ 1,0	+12,9
” 1,1—2 ”	+ 15,5	+ 1,2	+13,9
” 2,1—3 ”	+ 10,3	+ 0,9	+17,3
” 3,1—4 ”	+ 6,0	+ 1,3	+18,1
” 4,1—6 ”	+ 2,5	+ 3,0	+14,6
” 6,1—10 ”	- 2,7	+ 0,5	+19,1
” yli 10 ”	- 12,1	+ 9,6	+30,4
Kaikki ryhmät	+ 11,2	+ 0,9	+ 16,3

2. T u o t t a v a a l u e.

Viljelmää 0—0,1 desj.	+ 3121,8	+20,2	+20,4
” 0,1—1 ”	+ 23,2	+ 9,0	+ 9,6
” 1,1—2 ”	+ 12,6	+ 8,8	+ 7,5
” 2,1—4 ”	+ 8,2	+ 7,6	+ 7,4
” 4,1—6 ”	+ 5,2	+ 8,6	+ 4,5
” 6,1—10 ”	+ 4,3	+11,4	+ 8,8
” 10,1—16 ”	+ 8,3	+17,8	+ 6,2
” yli 16 ”	+ 4,5	+13,3	+ 4,6
Kaikki ryhmät	+ 9,7	+ 8,8	+ 8,7

3. P o h j. K a u k a a s i a.

Viljelmää 0—0,1 desj.	+31912,5	+69,3	+31,4
” 0,1—2 ”	+ 51,3	+32,0	+ 0,4
” 2,1—4 ”	+ 28,8	+26,7	+ 4,8
” 4,1—6 ”	+ 24,1	+21,9	+10,0
” 6,1—10 ”	+ 21,7	+20,7	+ 9,9
” 10,1—16 ”	+ 15,8	+20,0	+ 9,9
” 16,1—25 ”	+ 4,7	+17,5	+11,5
” yli 25 ”	- 10,9	+ 8,7	+ 5,5
Kaikki ryhmät	+ 20,2	+21,1	+ 9,4

Kasvua viljelmättömäin ryhmässä osottavat luvut eivät kuvaa niin paljon tämän ryhmän viljelysalan kasvun suuruutta, kuin lähtökohdan p:enuutta.

(Talousryhmät karjamäärän mukaan RSFSR:ssä (ilman Uralin aluetta).

	1923/24	1925/26
Karjaa ei ollenkaan	17 %	15 % (väh.)
» 1—2 päätä	63 %	60 % (väh.)
» 3—4 »	18 %	22 % (lis.)
» enemmän kuin 4 päätä . . .	2 %	3 % (lis.)

Mitä nämä numerot osoittavat? Ensisikkin sen, että karjattomien talouksien osuus vähenee. Ja se vahvistaa tosiasian, että köyhälistöosa maaseudulla yleensä supistuu. Toiseksi, keskivarakkaiden talouksien ryhmä, joilla on karjaa 1—4 päätä (kaikki karja), on hieman lisännyt ominaispainoaan, tämä ryhmä ei siis "huuhtoonnu pois". Kolmanneksi, taloudet, joilla karjaa on enemmän kuin 4 päätä, ovat lisääntyneet, mikä on osottimena kulakin kasvusta.

Sellaisille, jotka eivät osaa käsitellä numeroita, saattaa tämä kasvu olla pelottava esine: ajatelkaas, kasvanut 50 prosentilla! Ylintä ryhmää koskevissa laskelmissaan on oppositiosi koko ajan käyttänyt tätä metodia esitellen pienten lukujen hirvittäviä hyppäyksiä. Mutta perustavaa tässä on se, että tällaisen kasvun jälkeenkin yli 4 päätä omistavien talouksien osuus jää yhä niin pieneksi, ettei se suinkaan muuta luokkien pääasiallisia suhteita maaseudulla.

Miksi oppositiosionin vastateesit vaikevat näistä numeroista?

Vihdoin, täydellisesti luonnehtiaksemme tämän prosessin otamme v. 1927. Juuri parhaillaan muokataan Tilastollisessa Keskushallituksessa kevään tiedustelun numeroita. Näillä numeroilla on poikkeuksellisen suuri arvo, sikäli kuin ne osoittavat mitä tendenssejä on ollut v:sta 1926 v:een 1927: ovatko edelleen olemassa puolueemme KK:n kuvaamat tendenssit vai onko kehityksen suunta joistakin syistä muuttunut? Esitämme näitä numeroita.

Ensiksi, vuosi 1927 tuo tosiaan jotain uutta. Suurviljelmäisten talouksien kasvun tempo hidastuu. Moskovan teollisuusalueella oli suurviljelmäisiä talouksia (yli 6 desj.) v. 1926 4,9 pros., v. 1927 4,8 pros. Keskisellä mustanmullan alueella suurviljelmäisiä

talouksia (yli 8 desj.) v. 1926 3,4 pros., v. 1927 3,5 pros. Vihdoin Pohj.-Kaukaasian alueella havaitaan ensi kerran suurviljelmäisten ryhmän kasvutempon pidentyvän, mikä on erikoisen tärkeä seikka. Ikävä kyllä emme näiden tietojen mukaan voi erottaa eri ryhmäksi niitä, joiden viljelmä on yli 16 desj. ja jotka kaikkien tunnusmerkkien mukaisesti pitäisi Pohj.-Kaukaasian aropiirikunnissa lukea suurviljelmäisten ryhmään. Siksi esitämme erikseen muutokset, jotka ovat tapahtuneet 10—20 desj., 20—40 desj. ja yli 40 desj. ryhmissä. 10—20 desj. ryhmä on kasvanut verraten vähäisessä määrin. 20—40 desj. ryhmä kasvanut vieläkin vähemmän: v. 1926 se teki 3,0 pros., v. 1927 3,2 pros. Yli 40 desj. ryhmä pieneni 0,3:sta pros. v. 1926 0,2 prosenttiin v. 1927. Tässäkö ilmenee se kulakin auttaminen proletaarisen valtion puolelta, oppositiosi-toverit?

Jos suurviljelmäisten suhteen se uusi, minkä toistaiseksi (vain 3 aluetta) käsillä olevien tietojen mukaan vuosi 1927 antaa, on se että näiden lisääntymistempo on hidastunut, niin alemmissä ryhmissä näemme entisten tendenssien täydellisinä jatkuva n. Pienviljelmäisten talouksien osa yleensä vähenee kaikilla noilla kolmella alueella: Moskovan teollisuusalueella 49,1 prosentista 46,2 prosenttiin, Pohj.-Kaukaasian aroalueella 28,4 prosentista 25,9 prosenttiin, ja vain keskisellä mustanmullan alueella se on vakaantumassa. Keski-ryhmän ominaispaino on kasvanut kaikilla kolmella alueella (Moskovan 42,9 prosentista 45 prosenttiin, kesk. mustanmullan alueella 71,5 prosentista 71,6 prosenttiin, Pohj.-Kaukaasian aroalueen piirikunnissa 44,9 prosentista 45,7 prosenttiin).

Siis keskisuurten viljelmäin ryhmä ei suinkaan pienene, vaan suurenee.

Kuten KK:n teeseissä on merkitty, kuten KK on merkinnyt, kuten on sanottu viimeisen puoluekonferenssin päätöksessä, kasvava samalla viljelmättömäin ryhmä (Moskovan al. v. 1926 3,1 pros., v. 1927 4,0 pros., kesk. mustanmullan al. v. 1926 2,5 pros., v. 1927 2,2 pros., Pohj.-Kaukasian aroal. v. 1926 9,0 pros., v. 1927 9,7 pros.).

Tästä näemme, että kumotakseen KK:n teesien erilaistumisprosessin erikoisuudesta maaseudullamme täytyi oppositioiden ensiksi tehdä vain 1208 taloutta koskevien tietojen perusteella johtopäätös luokkakerroksiin jakaantumisesta maamme pääalueilla, toiseksi aivan väärin tulkita viljelysalan mukaisen ryhmittymisen sisältö, kolmanneksi vaieta siitä kuinka tuotantovälineiden jakaantuminen meillä muuttuu viljelmäryhmittäin, neljänneksi vaieta siitä kuinka muuttuu ryhmittymisen karjan mukaan, viidenneksi vaieta finanssikomisariaatin luvuista, joihin sisältyivät kaikki taloudet jne. jne.

VI.

Vuokraamisesta. Pitää olla aivan sokea fraktionivimmassa ja vailla pienintäkin tieteellistä rehellisyyttä oppositioiden tavoin väittääkseen, että "3/4 kaikesta vuokratusta maasta on keskittynyt ylimpien 16 % käsiin" (teesi XVI). Tämä "todistetaan" hyvin yksinkertaisesti: ottamalla vuokraavien talouksien jakaantumisen tuottavalla alueella Tilast. Keskushallinnon käsikirjasta v:lta 1927 oppositio häikäilemättä laskee yhteen kaikki ryhmät, joilla on viljelmää 6 desj. ja enemmän, sekä julistaa ne maaseudun huippukerroksiksi.

Millainen on asiointila todellisuudessa? Tähän kysymykseen antavat vastauksen seuraavat Tilast. Keskushallinnon tiedot, jotka oppositio on väärin tulkinut, ja KKK—TTT:n tiedot.

KKK—TTT:n tutkimuksen antamat luvut, jotka pääpiirteissään lankeavat yhteen Tilast. Keskushallinnon lukujen kanssa, osottavat että maata vuokraavain talouksien kokoonpano ja vuokratun maan jakaantuminen niiden kesken on seuraavanlainen:

	Vuokraavien talouksien koko määrästä % %			Vuokratun maan kokomäärästä vuokraavat % %:ssa		
	Köyhät	Keskiv.	Riistäjät	Köyhät	Keskiv.	Riistäjät
RSFSR	18,8	70,3	10,9	8,2	61,0	30,8
Ukraina	32,5	57,3	10,2	22,0	56,5	21,5
Taka-Kauk.,—Armenia	5,6	51,5	39,9	1,4	63,5	35,1
Grusia läntinen	52,4	41,0	6,6	47,0	43,0	10,0
» itäinen	7,6	58,7	33,7	9,0	47,0	44,0
Koko SSSR.	19,9	67,0	13,1	9,0	60,5	30,5

Vuokraavien talouksien ja vuokratun maan jakaant. viljelmäryhmien kesken
(Tilast. Keskushall. tietojen muk. vv. 1925 ja 1926)

	Kuluttava alue.			
	Maata vuokranneista talouksista % %:ssa		Vuokratusta maamäärästä % %:ssa	
	v. 1925	v. 1926	v. 1925	v. 1926
Pienviljelmäiset taloudet	48,9	48,3	41,3	34,5
Keskiwiljelm. tal.	48,4	48,5	51,7	55,7
Suurviljelm. tal.	2,7	3,2	7,0	9,8
	100	100	100	100

Tuottava alue.

	Maata vuokranneista talouksista %:ssa		Vuokratusta maamäärästä %:ssa	
	v. 1925	v. 1926	v. 1925	v. 1926
Pienviljelmäiset tal.	25,6	25,0	4,1	3,4
Keski- ja suurviljelm. tal.	70,9	69,8	56,3	47,9
Suurviljelm. tal.	3,5	5,2	39,6	48,7
	100	100	100	100

Pohj. Kaukaasia.

Pienviljelmäiset tal.	—	50,4	—	4,3
Keski- ja suurviljelm. tal.	—	43,6	—	43,0
Suurviljelm. tal.	—	6,0	—	52,7
	—	100	—	100

Tietoja v:ltä 1925 ei Pohj.-Kaukaasiasta ole, ei myöskään Siperiasta. — Kysymys on niistä talouksista, jotka vuokraavat maata toisilta.

Näistä tiedoista näkyy, että keskivarakkaat ovat keskiöryhmä vuokraajien joukossa. Niiden osalle tulee koko SSSR:ssä 67 pros. vuokraavista talouksista ja 60,5 pros. vuokratun maan alasta.

Vuokrausta koskevan jakson päätteeksi tekee oppositio sen "löydön" että — on käymässä kapitalistisen vuokrauksen kasvu!!! Vihdoinkin tulimme tosiaan kiistämättömään tosiasiaan. Tässä vain se heikkous, että puolue on sen todennut ja kauan ennen kuin oppositio. Sata kertaa paremmin kuin oppositio vastateeseissä on tämä sanottu puolueen KK:n teeseissä, joissa määritellään suoranaiseksi tehtäväksemme: vähitellen saatava supistumaan vuokralle annettavan maan alaa niillä alueilla, joilla maan vuokraaminen vie kulakkitalouden kasvuun.

Selostuksessaan puolueen KK:lle KKK—TTT jo puoli vuotta sitten painosti aivan kirikkaasti seuraavaa: "Samalla on käynnissä vuokratun maan voimaperäinen keskittyminen riistäjä-aineksien käsiin, jotka maan vuokraamisen yhteydessä palkkaavat työvoimaa, eritoten niillä alueilla, joilla maan vuokraaminen on yleisintä (esim. Armeniassa, Saksalaisten alueella). Tämän yhteydessä on erikoisesti merkille pantava, että vuokratu maan muodostaa huomattavan osan talonpoikaiston ylimpien ryhmien käytössä olevasta maasta."

Palkkatyö.

Samaa otetta kuin vuokrauksen suhteen käyttää oppositio myös luonnehtiessaan palkkatyötä talonpoikaistaloudessa. Tässä se esittää tilapäisiä tai vuosityöläisiä palkkaavien talouksien luokkajakona seuraavan taulukon numerot:

	Tilapäisiä tai vuosityöläisiä palkkaavista talouksista %:ssa	
	V. 1925	V. 1926
Pienviljelmäisiä (—2 desj.)	9,6	7,5
Keski- ja suurviljelmäisiä (2—6 desj.)	42,9	39,1
Suurviljelmäisiä (yli 6 desj.)	47,5	53,4
	100	100

Emme ryhdy tätä taulukkoa arvostelemaan. Liian köykäinen on tämän saman otteen alituinen toistaminen: lyövätkä kaikki yli 6 desj. viljelmää omaavat taloudet (joihin kuuluu myös huomattava osa keskivarakkaita) yhteen ryhmään ja intoilevat: katsokaa nyt, mikä määrä kapitalismia!

Esitämme sekä Tilast. Keskushallinnon tietojen että KKK—TTT:n tutkimuksen antamien tietojen mukaan, miten palkkatyövoima todellisuudessa jakaantuu eri voimaisten talouksien kesken. Ensiksi esitämme Tilast. Keskushallinnon luvut vv. 1925 ja 1926:

	Kuluttava alue				Tuottava alue			
	Talouksista % %:ssa		Tilap. ja vuosityöl. palkkaavista tal. % %:ssa		Talouksista % %:ssa		Tilap. ja vuosityöl. palkkaavista tal. % %:ssa	
	1925	1926	1925	1926	1925	1926	1925	1926
Viljelmättömiä	—	—	0,6	—	—	—	0,5	—
Pienviljelmäisiä	48,9	48,3	36,5	33,6	60,0	55,9	32,7	26,8
Keskiviljelmäisiä	48,4	48,5	57,6	58,5	36,4	38,9	47,2	46,4
Suurviljelmäisiä	2,7	3,2	5,9	7,9	3,6	5,2	20,1	26,8

Uraalin alue				Volgan saksal. tasav.				Kurskin lääni			
Talouksista % %:ssa		Palkkatyöl. % %:ssa		Talouksista % %:ssa		Palkkatyöläisistä % %:ssa		Talouksista % %:ssa		Palkkatyöläisistä % %:ssa	
1925	1926	1925	1926	1925	1926	1925	1926	1925	1926	1925	1926
68,6	65,4	31,3	20,5	59,0	54,0	21,6	4,8	23,5	21,6	31,8	6,6
27,3	29,8	47,6	52,2	35,0	34,3	36,7	40,2	63,6	61,0	58,8	67,5
4,1	4,8	21,1	27,3	6,0	11,7	41,7	55,0	12,9	17,4	9,4	25,9

TTT:n paikallisten tutkimuksien mukaan jakaantuvat palkolliset eri luokkiin kuuluvien talouksien kesken seuraavasti (prosentteissa): köyhillä 4,6 pros., keskivarakkailla 61,7 pros. ja riiestäjillä 33,7 pros.

TTT arvioi, että luku 33,7 on hieinan liian pieni. Todellisuudessa täytyy olettaa, että noin puolet kaikista vuosipalkollisista työskentelee maaseudun kulakkitalouksissa.

Tässä se on totuus, eikä siinä pödyssä, jota vastateesit totuutena syöttävät.

Tässä, samoin kuin vuokrauskysymyksessä, tekee oppositiooni "yleismaailmallis-historiallisia löytöjä". On havaittavissa se, että palkkatyöläisten käyttö kulakkitalouksissa lisääntyy. Tässä vain oppositioini on vaiennut siitä, että KK:n teeseissä XV puoluekokoukselle on tehty käytännölliset johtopäätökset siitä kiistämättömästi

tosiasiaa että palkkatyö ja eritoten palkkatyö kulakkitalouksissa lisääntyy. Vastateesien tekijät (voimme heitä surkutella, sillä eihän ole helppo kirjoittaa mitään pätevää silloin kun ei ole mitään kirjoitettavaa) ovat visusti vaienneet siitä, että jo puoli vuotta sitten selostuksessaan KK:lle totesi KKK—TTT aivan täsmällisesti: "Palkkatyön lisääntyminen maataloudessa on viime vuosina ollut irrottamattomassa yhdessä sen tosiasian kanssa, että suurviljelmäisissä ja riiestävissä talouksissa erittäin nopeasti kasvaa yhä suuremman palkollisjoukon palkkatyön käyttö."

Tämän tutkimuksen tulokset ja selostuksen pääsisältö julkaistiin muutama kuukausi sitten "Pravdassa".

Oppositioini pitää itseään kaupungin ja maaseudun proletariaatin etujen todellisena ilmaisijana. Mutta kuulkaapa, kuinka meidän oppositioini rat-

kaisee kysymyksen maatalous-proletariaatin avustamisesta. Vastateeseissään sanoo oppositiosi että "välttämättömiä ovat valtiovallan lainsäädäntötoimenpiteet palkkatyön suojelemiseksi ja maataloustyöläisten palkkatyön säännöstelemiseksi". Mikä liberaalinen hyväntekeväisyyshenki huokuukaan näistä oppositiosionin "anteliasta", "konkreettisista" ehdotuksista!

Keskuskomitean teeseissä puhutaan seikkaperäisesti työlakien toteuttamisesta, taistelusta työlakien ja "väliaikaisten säädöksiä" rikkojia vastaan, teeseissä vaaditaan tinkimättä toteuttamaan käytännössä lakeja yhteiskunnallisesta vakuutuksesta jne.

Mitä voi tämän vastapainoksi oppositiosi asettaa muuta kuin liberaalisia toivomuksia?!

Osuustoiminta.

Mitä juttelee oppositiosi osuustoiminta-politiikastamme maaseudulla? Sen perusväite tässä kysymyksessä sisältyy seuraavaan:

1) "että osuustoimintamme vielä toistaiseksi suurimmalta osaltaan liittyy yhteen ja palvelee vankkoja varakkaita kerroksia maaseudulla,

2) että maataloudellinen osuustoimintamme, mikäli se ei yhteiskunnallistuta tuotantoprosessia, ei heikennä, vaan voimistuttaa maaseudun erilaistumisprosessia, se auttaa maaseudun varakasta huippukerrosta kohottamaan talouttaan voimakkaammin kuin maaseudun köyhää osaa".

Tässä, niinkuin kaikkialla, oppositiosiooni pöyhkeilee paljon suuremmilla mahdollisuuksilla, voimilla, taidoilla ja tiedoilla kuin mitä sillä on. Kiistämättä ovat varakkaat yhtyneet osuustoimintaan suuremmassa määrin kuin köyhät ja keskivarakkaat. Senhän ovat kymmeniä kertoja todistaneet sekä osuustoiminta itse, että Keskuskomitea. (Nekin kaksi taulukkoa, jotka oppositiosi

teeseissään esittää, on otettu osuustoiminnan virallisesta julkaisusta.)

Tästä aivan oikein esitetystä tosiasiasta, minkä oppositiosi tapansa mukaan esittää uutena, suurena oppositiosionin keksintönä, tekee oppositiosi sen johtopäätöksen, että osuustoiminnasta on muka tullut etupäässä maaseudun huippuosan osuustoiminta ja että osuustoiminta muka on sellainen järjestö, joka auttaa erilaistumisen kasvua. Ja tämä ei enää ole pelkästään väärä käsitys, tämä on jo tosiasia suoranaisesti vääristelyä.

Samojen tietojen mukaan, jotka oppositiosi esittää, on maatalousluotto-osuuskuntien jäsenistä 90,1 % sellaisia talouksia, joilla viljelmää korkeintaan 8 desj., ja vain 9,9 % sellaisia, joilla viljelmää yli 8 desj. Mistä ajasta alkaen ne taloudet, joilla yli 8 desj. viljelmää, on koko SSSR:ssä summamutikassa alettu lukea varakkaisiin ja jopa kulakkitalouksiin?

Tai mitä ihmeellistä siinä, että esim. maito-osuuskunnissa ovat lehmättömät taloudet heikommin edustettuina kuin yksi- ja kaksilehmäiset? Juuri sentähdenhän ne lehmättömät eivät maito-osuuskuntiin liity, että ovat lehmättömiä, että maito-osuuskunta on osuuskunta maidon jalostamista ja myyntiä varten ja että lehmättömillä ei myytävää maitoa ole. Kaksilehmäisiä talouksia on maito-osuuskuntien jäsenistä 27,6 %. Tämä antaa oppositiosionille aiheen väitteeseen, että tässäkin ovat voiton päällä varakkaat ja kulakkitaloudet. Mutta se ei tässä hoksaa sitä tosiasiaa, että maito-osuuskunnat ovat yleisimpiä Siperiassa ja Uralilla, ja siellä kaksilehmäiset taloudet suurimmalta osaltaan keskivarakkaita. Maito-osuuskuntien pohjalle rakentamansa väärät johtopäätökset ulottaa oppositiosi myöskin muihin erikois-osuustoiminnan muotoihin vahvistamatta niitä yhdelläkään luvulla.

Täydennämme sen, minkä oppositiosi on jättänyt pois, TTT:n tutkimusaineiston perusteella, mikä erikoisen kirkkaasti kuvaa maataloudellisen osuustoiminnan merkitystä taloudelliselta voimaltaan erilaisten talouksien palvelussa. (Emme tässä pysähdy viime vuosien aikana valtavasti kehittyneisiin yksinkertaisempiin kollektiivisiin yhtymiin, joiden jäsenistöstä valtava enemmistö on maaseudun köyhää ja keskivarakasta väkeä, pysähdymme myynti- ja esto-osuustoimintaan, joka tarjoaa edullisimman maaperän kulakien toiminnalle). Näiden lukujen pohjalla on selvimminkin kuvattavissa se, missä määrin talonpoikaiston eri kerrokset ottavat osaa maataloudellisten

osuuskuntien myyntitoimintaan. Näistä luvuista käy ilmeisen selväksi, että maataloud. osuustoiminta jo nyt on tekijä, joka järjestää sekä maaseudun vähäväkisten että keskivarakkaiden kerroksien taloutta, jotka, kun kerran ovat valtavana enemmistönä maaseudulla, ovat pakostakin vallitsevina myöskin osuustoiminnassa. Voidaksemme päätellä, miten osuustoiminta vaikuttaa taloudelliselta voimaltaan erilaisiin talouksiin, olemme asettaneet rinnakkain ne muutokset, joita on tapahtunut saman ryhmän (hevosmäärän mukaan) osuuskuntiin liittyneissä ja osuuskuntien ulkopuolelle jääneissä talouksissa v:sta 1922 v:een 1926. Tässä tulokset.

	Viljelysala (taloutta kohden)			Työkarjaa %:sa v:n 1922 määristä)		Muuta karjaa		
	1924	1926	1922	1924	1926	1922	1924	1926
Hevosettomat:								
osuusk. ulkop. olevat	161,7	250,8	—	100	225	100	105,7	100
osuusk. jäsenet . . .	121,5	313,1	—	100	225	100	162,7	125
1-hevosiset:								
osuusk. ulkop. olevat	138,4	166,0	100	121,7	145,1	100	141,7	129
osuusk. jäsenet . . .	160,4	204,2	100	135,3	145,3	100	122,3	130
2-hevosiset:								
osuusk. ulkop. olevat	135,7	177,8	100	95,5	100	100	101	110
osuusk. jäsenet . . .	142,9	186,1	100	101,5	104,4	100	100	100
3-ja us. hevosiset:								
osuusk. ulkop. olevat	131,2	174,9	100	94,6	92	100	105	107
osuusk. jäsenet . . .	110,0	137,7	100	83,1	79,2	100	100	85
Kaikkiaan:								
ulkop. olev.	136,9	177,0	100	103,9	113,2	100	106,4	113
jäsenet . . .	140,5	181,3	100	103,4	107,2	100	108,5	107

Näemme että osuuskuntiin liittyneet lisäävät taloudellista voimaansa nopeammin kuin osuuskuntien ulkopuolelle jääneet, ja erityisen huomattavasti vaurastuvat vähävaraisten ja keskivarakkaiden ryhmät, jotka muodostavat valtavan enemmistön osuuskuntain jäsenistä. Jo tämä yksin riittää kumoamaan oppositiosionin väitteet, että muka meidän maatal. osuustoimintamme palvelee etupäässä kulakkeja, että se muka edistää maaseudun erilaistumista, eikä sitä heikennä. Jo yksin sillä, että osuustoiminta lisää vähävaraisten ja keskivarakkaiden taloudellista voi-

maa, se vaikuttaa erilaistumisproses- sia heikentävästi, eikä sitä voimistuttavasti.

Samalla kun osuustoiminta voimakkaasti auttaa maaseudun vähäväkisiä ja keskivarakkaita kerroksia lisäämään hyvinvointiaan, samalla se kannustaa maaseudun köyhiä ryhmiä taloudelliseen itsetoimintaan ja tehokkaammin vastustamaan kulakin riistopyrkimyksiä, ja siten se heikentää luokkaristi- riitoja maaseudulla, eikä niitä vahvista, kuten oppositiosi väittää. Tämä ilmenee erikoisesti siinä, että osuuskun- tiin liittyneiden alimpien ja keskiryh-

mien talouksien keskuudessa tavataan työvoiman siirtymistä vieraisiin talouksiin palkkatöihin, kaluston vuokraamista ja maan antamista vuokralle vähemmässä määrin kuin osuuskuntien ulkopuolelle jääneissä samojen ryhmien talouksissa.

Poistaako kaikki tämä kysymyksen nurinkurisuuksista käytännöllisessä toiminnassamme? Ei, ei poista!

Keskuskomitean oikea politiikka, se juuri pakottaa Keskuskomitean niin tervästi asettamaan kysymyksen käytännöllisessä toiminnassa meillä esiintyvien virheiden korjaamisesta, nurinkurisuuksien poistamisesta. Meidän oloissa tulee valtion ja osuustoiminnan koneiston erinäisillä osasilla olemaan vielä pitkät ajat pyrkimyksenä päästä irrottamaan puolueen vaikutuksen alaisuudesta. Niistä tapauksista, joissa koneiston joku osa repii itsensä irti puolueen johdon alta, niistä tapauksista puhutaan Keskuskomitean teeseissä, siinä osassa jossa luetellaan käytännöllisessä toiminnassamme esiintyvät pääasialliset nurinkurisuudet. Nurinkurisuuksien tällä tavoin poistamisen vastapainoksi asettaa oppositio vaatimuksen: jyrkästi muutettava puolueen linja, joka muka on syyppä näihin nurinkurisuuksiin. Tässä asetuu oppositio vastustamaan Leninin ohjetta valtiokoneistomme puutteiden poistamisesta. Sen sijaan että konkreettisesti taistelisi esiintyviä puoluelinjan vääristelyjä vastaan kiskoo oppositio meitä taaksepäin, konkreettisen taistelun kokemuksesta aivan irti revästyihin fraaseihin, ja sen sijaan että taistelisi valtio- ja osuustoimintakoneistomme byrokraattista rämettymistä vastaan, se taistelee Keskuskomiteaa ja Leninin osuustoimintasuunnitelmaa vastaan. (Sillä eihän voi olla puhuttakaan "osuustoimintasuunnitelmasta", jos oppositio on oikeassa, josta osuustoiminnasta todella on tullut maaseudun porvarillisen huip-

pukerroksen järjestö, jos osuustoiminta edistää maaseudun jakaantumista luokakerroksiin!)

Kysymys maan kansallistuttamisesta ja "käytännölliset" ehdotukset.

Kun luet oppositioin teesejä, niin koko ajan odotat että nyt, nyt ne alkavat ne tosikäytännölliset ehdotukset, jotka oikeuttavat kaiken sen toiminnan puoluetta vastaan, jonka oppositio on näinä aikoina suorittanut. Varsinkin odotat tätä silloin, kun pääset teeseissä siihen saakka, jossa Keskuskomiteaa syytetään maan kansallistuttamisen perusteiden rikkomisesta. Kun lopultakin pääset käytännölliseen osaan, niin huomaat että oppositioiveljet ovat lähteneet aivan syyhyttä saunaan.

Luulisi että helppo asia olisi trotskilaisille ollut esittää puolueelle käytännölliset neuvonsa ja ehdotuksensa, joiden avulla tosiaan voitaisiin estää maan kansallistuttamisen rikkoontuminen, osuustoiminnan valtaaminen kulakkien käsiin, osuustoiminnan muuttaminen erilaistumista edistäväksi järjestöksi, kumouksen edellä käyneissä muodoissa tapahtuva valtava erilaistumisen lisääntyminen.

Mutta sitä ei tule. Paljon helpompi on huitoa välkkyvää kritiikin miekkaa kuin esittää yhtäkään käytännöllistä ehdotusta.

Se mitä oppositio esittää, se on vain Keskuskomitean teesien toistelu, taikka sitten yleisten fraasien, yleisten toivomusten jaarittelua, jonka vuoksi Lenin muutama vuosi sitten niin kiukuisesti suomi Preobrasenskia.

Mitä pitääkään sanoa esimerkiksi tällaisesta ehdotuksesta: "valtion pitää ottaa järjestääkseen laajaa aineellista avustusta näille (vähävaraisille) kerroksille maan muokkauksessa, ensi kädessä kollektiivisilla perusteilla" (teesi 23)? Tästähän on KK:n teeseissä puhuttu asiallisesti, konkreettisesti. Mutta

oppositioiden miehet tyrkyttävät proletaarisen vallan kymmenentenä vuonna tätä teesiä sellaisessa yleisessä muodossa, jollaisesta (eritoten maaseutupolitiikan suhteen) Lenin niin vakavasti aina varoitteli.

"Kohotettava maataloustuotannon teknillistä tasoa ja laajasti kehitettävä taloudenhoidon osuuskunnallisia muotoja päämääränä sen mahdollisimman nopea siirtäminen kollektiivisiin muotoihin" (teesi 23). Pelkkiä sanoja! Kysymyksen on siitä, miten pitää arvioida jo suoritettujen osuustoiminnallisten työn kokemukset, selvitettävä mitkä ovat sen puutteet, mitkä ovat osuustoiminnan kehitystiet myyntitoiminnasta todella tuotantotoimintaan. Tästä puhutaan KK:n teeseissä, mutta oppositio kiskoo meitä taaksepäin, monia vuosia taaksepäin, ajat sitten kumottuihin Preobrashevskin fraaseihin.

Entä kulakista! Kuinka paljon paa-tosta ja pyhää intoa oppositio on-kaan haaskannut todistaakseen, että KK on luisumassa luokkalinjalta, kulakin syliin. Koko ajan on oppositio siekailematta vääristellyt todellisia suhteita maaseudulla, loppumattomasti vatvonut legendaa rämettymisestä kulakkien eduksi. Mutta kun fraasisankarien piti realisoida hillitön kritiikkinsä käytännöllisiksi ehdotuksiksi, niin siitä ei tullutkaan yhtään mitään. Paljon porua ja vähän villoja. Odotimme jyllää ja salamoita, mutta saimme — "rajotettava kulakkitalouksien, kuin myöskin kulakkitalouksiksi muuttuvien riistopyrkimyksiä."

Oppositio ei ole hoksannut että "riistopyrkimyksien rajoittaminen" on jo menneen ajan etappeja. Oppositio ei ole huomannut, että nyt ei enää ole kysymys kulakin riistopyrkimyksien rajoittamisesta, vaan kulakin k a s v u n rajoittamisesta, ja että tämä tehtävä on Keskuskomitean teeseissä yritetty ratkaista käytännöllisesti.

Kuinka tässä voisi olla muistelematta ja muistuttamatta vielä kerran sitä mitä Lenin kirjoitti Preobrashevskin teeseistä.

"Sekä §:ssä 1 että muissa §:ssä puhutaan "kooperoimisesta" kaljusti ja abstraktisesti. Tämä on sanottu jo lukemattomia kertoja niin että ällöttää. Pitää esittää tyyten toisella tavalla, ei toistelemalla tyhjää tunnussanaa: "liittykää osuuskuntaan"! , vaan konkreettisesti osottamalla millainen on käytännöllinen kokemus osuustoimintaan liittymisestä ja kuinka siinä voidaan auttaa. Jos tekijällä ei ole tätä materiaalia niin puoluekokouksen päätökseen pitää panna vaatimus tämän materiaalin kokoamisesta ja muokkaamisesta, ei akateemisesti, vaan käytännöllisesti. (Tov. Preobrashevskin kaikki teesit ovat ylettömän akateemisia; perin intelligentin omaista, itseensä sulkeutunutta literääristä, mutta ei käytännöllistä ja taloudellista työtä)".

"Kuinka näitä (riisto-) pyrkimyksiä on rajotettava, kuinka valtiomme pitää ja voi köyhää väkeä puolustaa — siitä kysymys. Sitä pitää tutkia ja pakottaa tutkimaan käytännöllisesti, yleiset lauseparret eivät kelpaa".

"Edelleen. Jutella VKN:n puoluekokouksessa että "on toteutettava neuvostojen IX:n kongressin päätökset", se on hirveä skandaali. Ja kirjottaa vielä teesit sitä varten!!

Koko pykälä ei kelpaa. Puheenparasia, fraaseja, jokaista ällöttäviä toivomuksia. Sitä se on nykyinen "kombyrokratismi".

Eivätköhän sakset leveäsanaisen kritiikin ja keskoisten ehdotuksien välillä ole liian ammottavat? Eivätköhän sakset oppositioiden maanalaisen työn, joka rikkoo puolueen järjestöperusteet ja puoluekurin, ja suursanaisten fraasien välillä, jotka eivät yhdelläkään maaseutupolitiikkamme alalla voi antaa puolueelle edes yhtä ainoata käytännöllistä, elävää, asiallista ehdotusta, ole aivan liian ammottavat?

Jos maaseututyömme kysymyksissä oppositioiden miehillä ei tosiaan ole mitään muuta kuin se, minkä ovat antaneet vastateeseissään, jos he eivät tässä tärkeässä poliittisessä elämänsymyksessä voi antaa mitään muuta kuin poliittisen lukutaidon alkeita plus todellisuutemme hirvittävää vääristelyä, niin eivätköhän he vain ole ottaneet liian paljon päälle uskaltamaan tällaisen platformun ja tällaisten teesien vuoksi ryhtyä puoluetta hajottamaan toimintaan?

Tätä seikkaa pitää miettiä jokaisen rivimiehen, ei ainoastaan oppositioiden vastustajan, vaan myös jokaisen oppositioiden kannattajan. Senvuoksi kehotamme jokaista oppositioiden

puoltajaa pykälä pykälältä tarkastamaan oppositioiden käytännöllisiä ehdotuksia, pykälä pykälältä vertaamaan oppositioiden kuvaamaa neuvostomaata ja sitä mikä meillä todellisuudessa on, ja sitten ratkaisemaan kysymyksen: minkä tähden oppositio yrittää hajottaa puoluetta? Jos riehaantuneet johtajat fraktiovimmassa enää taistelemaan aatteensa voiton puolesta, — teesit osottavat että heillä ei tällaista aatetta ole, — niin oppositioiden rivimiehen pitää toki harkita tätä peruskysymystä: minkä vuoksi sitten miehet kokoilevat salaista aktiiviaan, pystyttävät salaisia kirjapainojaan, rikkovat puolueen leniniläisiä traditioita?

Tov. Sinovjevin nykyinen «historiallinen valhe».

Tov. Sinovjev.

TE vaaditte, että me julkaisisimme, m. m. myöskin Kl:n Tpk:n äänenkannattajassa «Kommunistisessa Internatsionaalissa» hirvittäviä vääristelyjä täynnä olevan artikkelinne («Leniniläisen Kominternin 21 ehtoa»), jossa te nousotte sotajalalle niin bolshevistista NKPK:tä kuin myöskin Kommunistista Internatsionaalia vastaan. Mutta julaisessamme tämän artikkelin, me olemme pakotetut samaan aikaan paljastamaan koko maailman työläisten edessä teidän artikkelinne ja teidän nykyisen kantanne koko valheellisuuden ja petollisuuden. Poliittisesti tämä epäilemättä tulee olemaan hyödyllinen opetus, mutta, säälien vielä henkilökohtaisesti teitä, minä kumminkin pikemmin neuvoin teitä jättämään julkaisematta tämän artikkelin. Vaikka te nykyään seisotte kommunistisessa puolueessa enää vain toisella jalallanne (ja toisella jalallanne puolueen ulkopuolella olevien Maslovin, Sherbakovin ja kumpp. leirissä), ei minulle ole helppoa unohtaa, että te aikaisemmin kumminkin puolustitte **väärentämätöntä** leninismia, ja että te olitte

silloin Kl:n Tpk:n puheenjohtaja... Minkätäkä te nyt haluatte omakätisesti lopettaa itsenne poliittisesti?

Me olemme teidän kanssanne yhdessä työskennelleet Kominternissä useiden vuosien aikana. Me aikoinamme puolustimme teitä Trotskin hyökkäyksiltä, niin kauan kun te puolustitte väärentämätöntä leninismia häntä vastaan. Trotski toi silloin ryhmänäkökantoja silmälläpitäen esille mm. myös teidän lokakuussa tekemänne virheet, vaikka Lenin oli maininnut, että ilman riittäviä motiiveja ei niitä ole muisteltava. Nyt kuitenkin, kuten tulen todistamaan teidän artikkelinne pohjalla, nämä vakavat ja raskaat motiivit ovat olemassa.

Silloin — tasaan kymmenen vuotta sitten — te myöskin nousitte sotajalalle bolshevistisen puolueen politiikkaa vastaan. Tehän muistatte sen. «**Tätä tuhoa tuottavaa politiikkaa vastaan me kohtamme varoituksen äänen** — näin kirjoititte te silloin, tov. Sinovjev. Paljon kauniita sanoja, paljon erittäin valankumouksellisesti sointuvia sanoja oli silloin (niinkuin nytkin) teidän kirjees-

sänne: kansainvälisen vallankumouksen eduista jne. Kysymyksen asettaminen vallan valtaamisesta sellaisena, kuin sen esittivät Lenin ja Keskuskomitea, oli teidän mielestänne «syvä historiallinen valhe», niinkuin te silloin kirjoittitte.

Tätä mieltä te olitte lokakuussa v. 1917 Leninin ja KK:n politiikasta. Te olitte silloinkin niin sokea, että halusitte millä hinnalla hyvänsä **julkaista** perinjuurin virheelliset katsantokantane sen jälkeen, kun KK oli ne kumonnut. Te saitte aikaan tämän julkaisemisen silloinkin, koska julkaiseminen bolshevistisessä puoluelehdistössä ei ollut toteuttavissa, niin tov. Kamenev luovutti tiedoituksen sanomalehden «Novaja Shisnin» käytettäväksi, joka Lokakuun kapinaa koskevassa kysymyksessä taisteli bolshevistista puoluetta vastaan käsikädessä porvariston kanssa. Tämän sanomalehden toimituksessa istuva monenkarvainen sakki julkaisi tietysti mielellään kaiken. Tämä oli äärimmäisen vaarallista proletaarisen vallankumouksen eduille. (Keskuskomitea ei voinut silloin edes kumota teidän ja tov. Kamenevin väriä väitteitä, sillä se olisi yhä enemmän paljastanut viholliselle Lokakuun vallankumouksen valmistelun).

Tov. Sinovjev, kuinka paljon parempi olisikaan ollut silloin olla kirjoittamatta mitään. Sillä tulittehan myöhemmin itse vakuutetuksi siitä, ettei KK. yhdessä Leninin kanssa, vaan te Kamenevin kanssa puolustitte «syvää historiallista valhetta». Nyt on asianlaita jälleen niin, että olisi paljon parempi, jos te ette kirjoittaisi ensinkään. Mutta puolueella ja Kominternilla on nykyisessä tilanteessa paljon avarammat mahdollisuudet, kuin oli silloin, kumota teidän valheelliset väitteenne. Totta kyllä, ei nyt-

kään ole mahdollista, luokkavihollista auttamatta, puhua useista asioista, esim. konkreettisesti ja seikkaperäisesti kommunistisesta työstä armeijassa, konspiraatiivisesta työstä yleensä (niin Kiinassa kuin muissakin maissa). Tämän te tov. Sinovjev, tiesitte erinomaisen hyvin, kun esititte syytöksiä siitä, että me emme tällä alalla tee «mitään» tai «melkein mitään». Mutta joka tapauksessa meillä on tavalla tai toisella mahdollisuus puhua riittävän paljon julkisesti Kominternin todellisesta työstä todistaaksemme täten artikkelinne syvän valheellisuuden ja tehdäksemme vaarattomaksi sen julkaisemisen (ja vieläpä välillisesti saadaksemme hyötyä siitä). Me tiedämme kokemuksesta, että jos me ryhdymme kehoittamaan teitä luopumaan tämän juttunne julkaisemisesta, ei se johda mihinkään tulokseen. Tässä tapauksessa te yrittäisitte julkaista sen SSSR:ssä jonkunlaisen maanalaisen sherbakovilaisen «teknikan avulla ja samaan aikaan te lähettäisitte sen meidän aikamme «Novaja Shisnille», so. Maslovin nimelle omistetulle sanomalehdelle. Eikö tämä ole totta? Ja tuo olisi painattaisi sen ilomieliin. Mitä hänelle kuuluvat vallankumouksellisen työväenliikkeen edut, kumpahan vain olisi mahdollisuus kerätä kaikenlaista ilmaista ainehistoa taistelua varten bolshevistista puoluetta ja Kommunistista Internationaalea vastaan. Parempihan on, että me painatamme tämän artikkelin ja samalla vastauksemme siihen. Tahtukoon teidän tahtonne mukaan, tov. Sinovjev: saakoon teidän nykyinen historiallinen valheenne nähdä päivänvalon!

Teille syy, teille myös vastuu.

O. V. Kuusinen.

Leniniläisen Kominternin 21 ehtoa.

Kirj. G. Sinovjev.

Ei ole pienintäkään epäilystä, etteivätkö Leninin johdolla välittömästi laaditut ja Kominternin II kongressin hyväksymät 21 ehtoa kuuluisi Kommunistisen Internationalen tärkeimpiin asiakirjoihin. Korkeimmasa määrässä opettavaista on tarkastaa nyt, missä määrin Kominternin nykyinen johto ja Kominternin tärkeimmät puolueet ovat täyttäneet näitä 21 ehtoa. Tämä on yksi parhain keino tutkia, missä määrin Kominternin nykyinen johto on pysynyt uskollisena Leninille.

*

Ennenkaikkea ketä vastaan, mitä "syrjäpyrkimystä" vastaan olivat nämä 21 ehtoa tähdätyt? Melkein kokonaan ja täydellisesti oikeistosyrjäpyrkimystä vastaan. Jokainen, joka lukee nämä 21 ehtoa, tulee tästä varmasti vakuutetuksi. Lenin laski aivan oikein, että liikkeen varjeleminen opportunistilta on samalla parhain keino varjella sitä ultra-vasemmistolaisuudelta, että anarkismi on rangaistus opportunistista. Vain yksi pykälä — 9:s pykälä — oli välittömästi kohdistettu "vasemmistolaisuuden" silloisia lastentauteja vastaan. Tässä pykälässä sanotaan: "Jokaisen puolueen, joka haluaa kuulua Kommunistiseen Internationaleen, täytyy harjoittaa järjestelmällistä ja väsymätöntä kommunistista työtä ammattiliittojen, työläis- ja teollisuusneuvostojen, kulutusosueuskuntien ja työläisten muiden joukkojärjestöjen keskuudessa. Näiden järjestöjen sisälle on välttämättä perustettava kommunistisia ryhmiä, joiden yhtämittäisellä ja väsymättömällä työllä on voitettava ammattiliitot y.m. kommunismin asian puolelle. Näiden ryhmien on jokapäiväisessä työssään paljastettava kaik-

kiällä sosialipatrioottien petollisuus ja "keskustan" epävakaisuus. Näiden kommunististen ryhmien täytyy olla täydellisesti alistetut puolueen yhteisen tahdon alle".

Tämän pykälän alkuosa on kohdistettu niitä "vasemmistolaisia" vastaan, jotka silloin eivät vielä käsittäneet välttämättömyyttä työskennellä taantumuksellisissa ammattiliitoissa. Mutta tämän jälkeen seuraa toinen pykälä (10:s ehto), joka kokonaan on kohdistettu oikeisto-syrjäpyrkimystä vastaan ja jossa kiinteästi vaaditaan, että "jokaisen puolueen, joka kuuluu Kommunistiseen Internationaleen, on ehdottomasti käytävä sitkeää taistelua Amsterdamin Internationalen keltaisia ammattiliittoja vastaan. Niiden täytyy ammatillisesti järjestyneille työläisille selvästi ja painokkaasti osoittaa eroamisen välttämättömyys keltaisesta Amsterdamin Internationalesta. Niiden on kaikin keinoin koetettava tukea niiden punaisten ammattiliittojen muodostamaa kansainvälistä liittoa, jotka liittyvät Kommunistiseen Internationaleen".

Kieli on kokonaan, kuten lukija näkee, nykyään unohdettu. Eivät ainkaan Tomski ja Dogadov tällaista kieltä nykyään käytä — riittää kun muistamme heidän "herttaisen sopimuksensa" Pääneuvoston kanssa huhutikuussa v. 1927.

Kaikki muut 20 ehtoa 21:stä ovat kokonaan tähdätyt oikeisto-syrjäpyrkimystä vastaan ja pommittavat oikeistolaisia kaikilta puolilta. Tämä ei ole mikään sattuma, vaan se johtuu Leninin suorittamasta Kommunistisen Internationalen tehtävien ja maailman työväenliikkeen tilan arvioimisesta.

Kominternin II kongressin perustettavia koskevista teeseistä, jotka ovat

Kommunistisen Internatsionalen kaiken toiminnan perustana, Lenin kirjoitti: "... merkittiin kaksi tavattoman nopeasti kasvavan kansainvälisen kommunistisen liikkeen virhettä eli heikkoutta. Toinen, joka on sangen vakava ja josta on suuri välitön vaara proletariaatin vapausasian menestymiselle, on siinä, että osa II Internatsionalen entisistä johtajista ja entisistä puolueista, osaksi puolittain tietoisesti perääntyen joukkojen toivomuksien ja painostuksen edessä, osaksi tietoisesti pettäen niitä säilyttääkseen entisen asemansa työväenliikkeessä porvariston agenteina ja apureina, ilmoittaa ehdollisesta tai myös ehdottomasta liittymisestään III Internatsionaleen, jääden teoissa, käytännöllisessä puolue- ja poliittisessa työssä II Internatsionalen tasalle. Tällainen asiain tila on aivan sietämätön, sillä se turmelee välittömästi joukot, tasottaa III Internatsionalen arvon, uhaten sellaisten petosten toistumisella, kuin Unkarin sosialidemokraattien petos oli, sosialidemokraattien, jotka pian olivat ristin eet itsensä kommunisteiksi. Toinen huomattavasti pienempi virhe, joka todennäköisesti on liikkeen kasvun sairautta, ilmenee pyrkimyksenä "vasemmistolaisuuteen", josta seuraa puolueen merkityksen ja tehtävien väärä arviointi luokkaan ja joukkoon nähden sekä vallankumouksellisten kommunistien velvollisuuden ala-arviointi työskentelyyn nähden porvarillisissa parlamenteissa ja taantumuksellisissa ammattiliitoissa.

Lukija näkee, että Lenin piti päävaarana oikeisto-vaaraa; "vasemmisto"-syrjäpyrkimysten Lenin selvittää "huomattavasti pienemmäksi virheeksi".

Eikä ole kysymys siitä, etteikö riveissämme silloin olisi ollut ultra-vasemmistolaisia virtauksia. Sellaisia järjestöjä, joissa ultra-vasemmistolaisuus ilmeni suuremmassa tai pienem-

mässä määrässä, oli riveissämme riittävän paljon. Lenin luettelee ne jo mainituissa teeseissä. Sellaisia olivat: "Saksan kommunistinen työväenpuolue", osittain myös "Sveitsin kommunistinen puolue", Kominternin itä-Euroopan maiden sihteeristön äänenkannattaja "Kommunismi" Wienissä, Kominternin sihteeristö Amsterdamissa ja muutamia hollantilaisia tovereita, siten muutamia kommunistiset järjestöt Englannissa, esimerkiksi "Sosialistinen työväen federatsioni" j.n.e., samoin "Maailman teollisuustyöläiset" (I.W.W.) Amerikassa ja "Tehdasvanhimpain komiteat" Englannissa.

Tämä ei ole vähän. Kokolailla vaikutusvaltaisissa ja suurilukuisissa järjestöissä, jotka olivat liittyneet Kominterniin tai liittyivät siihen II kongressin aikana, ilmeni runsaasti ultra-vasemmistolaisuutta. Ja siitä huolimatta Lenin selvitti tämän virheen "huomattavasti pienemmäksi virheeksi" kuin oikeisto-syrjäpyrkimyksen.

Saman arvostelun Lenin antaa myöhemminäkin aikoina kaikissa teoksissaan, varsinkin eräässä hänen parhaimmassa teoksessaan, nim. "Vasemmistolaisuus lastentautina kommunismissä". Huolimatta siitä, että tämä teos, kuten nimestäkin voi päätellä, on pääasiallisesti omistettu "vasemmistolaisten" virheille, Lenin noudattaa samaa suhdetta kuin vast'ikään siteeratuissa teeseissä. Hän kirjoittaa: "Bolshevismiin pääviholliseksi työväenliikkeen sisälle on jäänyt opportunisti". "Tämä vihollinen on myöskin jäänyt pääviholliseksi kansainvälisessä mittakaavassa" ... "Tähän tehtävään verrattuna on kommunismissä ilmenneen "vasemmisto"-virtauksen virheiden korjaaminen helppo tehtävä". ("Vasemmistolaisuus lastentautina" ja selostus II:ssa kongressissa; nide XVII, siv. 124, 267).

Päävaarana Kominternille, päivävaarana bolshevismille kansainvälisessä työväenliikkeessä on vaara oikealta.

"Vasemmistolaisuuden lastentauti menee ohitse liikkeen kasvun yhteydessä" — kirjoittaa Lenin kirjeessään saksalaisille kommunisteille elok. 14 p. v. 1921.

Kominternin III kongressissa oli enemmistö vähällä kallistua ultra-vasemmistolaiseen syrjäpyrkimykseen. Lenin päättävästi taisteli tätä "vasemmistolaisuutta" vastaan. Samalla hän myös kirjoittaa:

"Tilanteen ytimenä kansainvälisessä kommunistisessa liikkeessä kesällä v. 1921 oli se, että Kominternin muuttamat parhaimmat ja vaikutusvaltaisimmat osat eivät aivan oikein käsittäneet tätä tehtävää, hieman yliarvioivat "taistelua keskustalaisuutta vastaan", menivät hieman yli sen rajan, jolloin tämä taistelu muuttuu urheiluksi, jolloin alkaa vallankumouksellisen marxilaisuuden halventaminen.

Tässä oli III kongressin ydin.

Yliarviointi ei ollut suuri. Mutta vaara siitä oli huomattava. Taistelu sitä vastaan oli vaikeata, sillä yliarvioimisen suorittivat todella parhaimmat, uskollisimmat ainekset, joita ilman Kominterniä ei lainkaan olisi".

Kas näin Lenin suhtautui "vasemmistolaisuuden" virheisiin vieläpä silloinkin, kun oli vaara, että ne voivat vaikuttaa huomattavasti Kominternin linjaan.

Samassa III kongressin jälkeen kirjoittamassa kirjeessään (elok. 14 p:ltä v. 1921) saksalaisille kommunisteille, kongressin, jonka ydinkysymyksenä Leninin lausunnon mukaan oli taistelu ultra-vasemmistolaisuuden virheitä vastaan, Lenin kirjoittaa saksalaisille kommunisteille: "Kautta maailman anarkia hajoaa — ei eilisestä päivästä, vaan vv. 1914—18 imperialistisen sodan alusta lähtien — kahteen virtaukseen: neuvostolliseen ja neuvostovas-

taiseen, proletariaatin diktatuuria kannattavaan ja sitä vastustavaan. Tämän anarkian hajoamisprosessin pitää antaa hautua ja kypsyä. Länsi-Europassa ei juuri lainkaan ole henkilöitä, jotka ovat eläneet vähänkään suurempia vallankumouksia; suurten vallankumouksien kokemukset on siellä kokonaan unohdettu; ja siirtyminen toivosta olla vallankumouksellinen ja vallankumousta koskevista keskusteluista (ja päätöslausemista) todelliseen vallankumoukselliseen työhön on hyvin vaikea, pitkälinen ja tuskallinen kausi . . .

"... nyt on erikoisen seikkaperäisesti ja erittäin selvästi todistettu, tarkoilla tosiasioilla osoitettu, että Kommunistinen Internatsionale on ollut kärsivällinen, että se ei lainkaan ole heti ja ehdottomasti karkoittanut anarkisteja, että se on huolellisesti kuunnellut heitä ja auttanut heitä oppimaan".

Kas näin Lenin opetti suhtautumaan ultra-vasemmistolaisuuden tauteihin ja vieläpä suoraan anarkisteihin. Tämä on yhtä kaukana kuin taivas maasta siitä "asettelusta", minkä Stalin viimeisenä kahtena vuotena on antanut Kominternille. Tällä ei ole mitään yhteyttä stalinilaisuuden tunnuslauseen kanssa "tuli vasempaan".

Voiko nyt kuvitella hetkeksikään "oikeata", "vakavata" stalinilaista, joka huolellisesti kuuntelisi anarkistia ja auttaisi häntä oppimaan? Tämä on yhtä vaikeata, kuin kuvitella joku "oikea", "vakava" sosialidemokraattinen "johtaja", joka yhtäkkiä alkaisi puhata näin "tuloksettomassa" hommassa. Jo yksistään muistuttaminen siitä, että meidän täytyy esim. vetää taisteluun sotaa vastaan ei ainoastaan sosialidemokraattisia työläisiä, vaan myös työläisanarkisteja, antaa nykyiselle stalinilaiselle "johdolle" aiheen melkein samanlaisiin ilkeämielisiin syytöksiin kuin mille sosialidemokraattiselle puolueelle tahansa.

Tunnuslause "tuli vasempaan" ei ole nykyiselle stalinilaiselle Kominternin Toimeenpanevalle Komitealle (HKKI) ainoastaan teoria. Ei, se on jokapäiväinen ja jokatuntinen käytäntö. Päivän sankareita ovat kaikki maiden shmeralit. Eiliset sosialidemokraatit häärivät kaikissa kommunistisissa puolueissa etsien jonkinlaisia "ultra-vasemmistolaisia" (itse asiassa pelkkiä vasemmistolaisia) työläisiä erottaakseen heidät mahdollisimman pian puolueesta. Oikeistovaaraa ei stalinilaiselle IKKI:lle, asiallisesti puhuen, ole. Kun siitä joskus oma tunteen puhdistamiseksi muistutetaan, niin tämä tehdään vain siksi, että tämän varjolla vielä kipeämmin voitaisiin iskeä vasemmistosiipeä. Vasemmistosiipi, s.o. Kominternin leniniläinen siipi on julistettu piiritystilaan.

"Puolue pitää ultra-vasemmistolaisista syrjäpyrkimystä kaikkein vaarallisimpina, — kirjoittaa NKP:n (b) Moskovan Komitea (ainehisto Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean heinäkuun täysi-istunnon tuloksien tutkimista varten). Tätä Stalin väsymättä opettaa koneistomiehilleen. Ja taistelu "vasemmistosyrjäpyrkimystä" vastaan ei muutu ainoastaan urheiluksi, vaan näiden koneistomiesten elämän tehtäväksi. Kaikuu suora kiinniottamishuuto. Tätä "punaista petoa" metsästäää kaikenlaiset Rafesit, jos heitä vaan ei vaivaa laiskuus. Tuloksena Kominternin linjan perinpohjainen vääristeleminen. Tuloksena — Stalin on asiallisesti kumonnut ne 21 ehtoa, jotka Leninin johdolla ovat kirjoitetut ei suinkaan vuodeksi eikä kahdeksi.

"Visseissä oloissa voi Kommunistista Internationalea uhata vetelöitymisen vaara sen horjuvien kaksimielisten ryhmien taholta, jotka eivät vielä ole vapautuneet II Internationalen ideologiasta", — näin kirjoitettiin 21 ehdossa Leninin aikana, näin sanottiin tilanteessa, jolloin Kommunistinen Internat-

sionale ei kasvanut päivittäin, vaan tunnittain, jolloin maailman vallankumouksellinen liike laajeni päivä päivältä. Näin sanottiin Leninin aikana.

No mutta ilmeneekö nykyisessä tilanteessa sellainen vaara? Tietysti. Jokaiselle todelliselle leniniläiselle on selvää, että kapitalismin osittaisen vakaantumisen nykyinen vaihe synnyttää kiertämättömästi "vakaantumismielialoja", että juuri nykyaikaan sisältyy, mukaanluettuna tietysti ultra-vasemmistolaiset virheetkin, Kominternin monipuolinen rämettymisen vaara niiden ryhmien taholta, jotka eivät vielä ole vapautuneet II Internationalen ideologiasta. Mutta yrittäkääpä nyt sanoa, että Kommunistista Internationalea voi uhata tällainen rämettymisen vaara sen horjuvaisten kaksimielisten ryhmien taholta, jotka eivät vielä ole vapautuneet II Internationalen ideologiasta! Teidät julistetaan heti jollei "Chamberlainin agentiksi", niin ainakin "pessimistiksi" ja "heikkouskoiseksi". Leninin välittömällä johdolla tunnustettiin v. 1920, kommunistisen liikkeen nopean kasvun aikana, virallisesti tällainen vaara Kominternin nimessä. Mutta Stalinin ja Shmeralin johdon vallitessa, kaudella, jolloin he huutavat kapitalismin teknillisestä, taloudellisesta ja poliittisesta vakaantumisesta, jolloin monessa maassa vastavallankumouksellinen sosialidemokratia lujittuu, mutta kommunistiset puolueet heikkenevät — tällaiseen vaaraan viittaaminenkin on kielletty. Erikoisesti on kielletty puhumasta opportunistimin ja rämettymisen vaaroista NKP:ssä — Kominternin pääpuolueessa (josta aikaisemmin oli lausunut virallisen kantansa XI puoluekokous, puhunut Lenin, puhunut myös Buharin). Joka hiiskahtaa Stalinin opportunistisista virheistä, hänet julistetaan heti Venäjän vallankumouksen viholliseksi, "luopuriksi" j.n.e. Jotta tunnustettaisiin Venäjän vallankumouksen ja neuvosto-

vallan ystäväksi, on vaiettava opportunismiin tai keskustan virheistä. Mutta Lenin ajatteli aivan toisella tavalla. Lenin kirjoitti: "Jokainen epäjohtomukaisuus ja heikkous niiden paljastamisessa, jotka julistavat itsensä reformisteiksi tai "keskustalaisiksi", merkitsee välittömästi proletaarisen vallan kukistamisvaaran suurenemista porvariston taholta, joka huomenna käyttää vastavallankumouksellisiin tarkoituksiin sitä, mikä lyhytnäköisistä ihmisistä tänään näytti vain "teoreettiselta erimielisyydeltä". (Toisen kongressin teesit).

Tämä iskee välittömästi Stalinia, tämä on ikäänkuin kirjoitettu nykypäivää varten. Estääkseen proletaarisen vallan kukistumista SSSR:ssä on nimenomaan taisteltava juuri reformismia ja "keskustalaisuutta" vastaan eikä helmiteltävä niitä. Jokainen epäjohtomukaisuus ja heikkous niiden paljastamisessa on isku proletariaatin diktatuurille Venäjällä. Näin Lenin opetti. Tätä kannatamme mekin, leniniläiset bolshevikit, jotka emme hyväksy stalinilaisuuden teoriaa ja käytäntöä. Tästä pitää kiinni Kominternin kokoonleniniläinen siipi (oppositio).

*

Sanoimme jo edellä, että stalinilainen IKKI ei nykyään teoissa noudata 21 ehtoa, joista se todella on kumonnut 9/10, Tarkistakaamme tätä järjestyksessä.

Ensimmäisessä 21 ehdosta sanotaan: "Proletariaatin diktatuurista ei ole puhuttava kuin jostakin ulkoaopitusta kaavasta. Sitä on niin propageerattava, että jokainen työlläinen, työläisnainen, sotilas ja talonpoika tulisivat vakuutetuiksi sen välttämättömyydestä elämän tosiasioiden pohjalla, joita sanomalehdistömme julkaisee systemaattisesti joka päivä". Näemmekö mitään tällaista Kominternin "luotetuimpien" (stalinilaisessa mielessä) sektsiain ny-

kyisessä jokapäiväisessä käytännössä? Ei mitään sellaista!

"Koko taloudellinen ja poliittinen tilanne on tavattoman rikas syttyvistä aiheista ja aiheista, jotka odottamatta voivat leimahtaa ilmi tuleen; paitsi proletariaatin valmeutta on vallankumouksen toinenkin ehto olemassa, nim. se, että kaikki hallitsevat ja kaikki porvarilliset puolueet elävät kriisiä. Tästä seuraa se, että kommunististen puolueiden nykyhetken tehtävä ei ole siinä, että ne jouduttavat vallankumousta, vaan siinä, että ne voimistuttavat proletariaatin valmistuneisuutta". Näin Lenin kirjoitti teeseissä Kominternin perustehtävistä, jotka ovat 21 ehdon perustana.

Aikakautemme arvioiminen imperiaalististen sotien ja sosialististen vallankumouksien aikakaudeksi oli siis Leninin mielestä perusehtona. Paljonko tästä on jäljellä stalinilaisten nykyisessä virallisessa linjassa? Nykyinen vakaantumisen on jo julistettu "vuosikymmeniä" kestäväksi vakaantumiseksi. Tämän lauseen sanoi Losovski jo suoraan NKP:n (b) XIV puoluekonferenssissa marraskuussa v. 1926. Mitä Stalinilla on aivoissa, se on Losovskilla kielellä.

NKP:n (b) Keskuskomitean ja Keskus-Kontrollikomitean yhteisessä täysistunnossa elokuussa v. 1927 hyväksyttiin jo virallinen päätöslauselma, jossa avoimesti puhuttiin kapitalismin teknillisestä, taloudellisesta ja poliittisesta vakaantumisesta ilman minkäänlaisia rajoituksia.

Ja jo NKP:n jokapäiväisessä agitasionissa esitetään stalinilaisten "ohjelma"-katsantokannat seuraavasti:

"Historialliset tosiasiat puhuvat siitä, että kuluneena vuonna meillä oli sellainen kansainvälinen tilanne, joka aivan määrätysti osoittaa kapitalismin vakaantumista, sen jatkuvaa kehitystä. Teoreettiset määritelmämme on elämä to-

distanut kokonaan ja täydellisesti oikeiksi.

Jos katselemme viime vuoden taloudellisen kehityksen tuloksia, niin ne selvästi osoittavat, että kapitalismi kokonaisuudessaan kehittyy, että sen taloudellinen, tuotannollinen ja teknillinen perusta voimistuu, ehdottomasti lujittuu . . .

”Euroopan kapitalismi elää taloudellisen vakaantumisen kautta”.

”Se on taloudellista vakaantumista, se on tuotannollista vakaantumista, josta tietysti osittain seuraa työväenluokan aseman paraneminenkin”. Näin kirjoittaa NKP:n (b) Keskuskomitean jäsen I. Vareikis. (”Kommunistisheski putj” N:o 17, v. 1927, siv. 7—8, 10).

Stalinilaisten nykyiset katsantokannat kapitalismin vakaantumisesta merkitsevät täydellistä luopumista 21 ehdosta, — ei joistakin toisarvoisista tilapäisistä ehdoista, vaan nimenomaan tämä Kominternin ohjelma-asiakirjan perusteista ja hengestä, asiakirjan, joka määrittelee aikakautemme imperialististen sotien ja proletaristen vallankumouksien aikakaudeksi.

Kominternin leniniläinen siipi (oppositzioni) ottaa puolustaakseen ne 21 ehtoa, jotka Komintern on laatinut Leninin aikana. Kominternin leniniläinen siipi (oppositzioni) julistaa tämän asiakirjan ohjelmansa tärkeimmäksi ja oleellisimmaksi osaksi. Kominternin len. siipi (oppositzioni) tulee puolustamaan näitä 21 ehtoa ei ainoastaan kautskylaisia ja hilferdingiläisiä vastaan, vaan myöskin stalinilaisia vastaan.

*

”Yksikään kommunisti ei saa unohtaa Unkarin neuvostotasavallan opeuksia. Unkarin kommunistien yhtymisestä n.s. ”vasemmisto”-sosialidemokraatteihin sai Unkarin proletariaatti maksaa kalliisti”. Näin sanotaan 21 ehdossa. Pitääkö tämä paikkansa? Onko sitä muistettava nytkin? Tietysti! Enemmän kuin koskaan ennen! Mutta toteuttaako sitä Stalinin, Buharinin, Shmeralin ja Martinovin johtama Kominternin nykyinen Toimeenpaneva Komitea? Ei, ei tietenkään! Muuten meillä ei olisi kahden vuoden orientoitumisen historiaa gomindanalaisiin, englantilais-venäläiseen komiteaan (sen jälkeen kun Pääneuvosto oli kavaltaanut yleislakon), ”taistelu”-liittoa imperialismia vastaan, ei olisi yhteisrintamataktiikan tulkintaa liitoksi sosialidemokraattien kanssa.

Muistakaa ensimmäisen yleismaailmallisen imperialistisen sodan opetukset — sanotaan Kommunistisen Internatsionalen säännöissä. Muistakaa Unkarin neuvostotasavallan opetukset — huomautetaan 21 ehdossa. Muistakaa Englannin yleislakon, Kiinan vallankumouksen ja Wienin kapinan opetukset v. 1927 — täytyy meidän nyt sanoa. Nämä olivat vakavia tutkintoja kaikille kommunistisille puolueille ja Kominternille kokonaisuudessaan, varsinkin uudelle stalinilaiselle IKKI:lle.

Kukin näistä kolmesta suuresta tapahtumasta — sekä Englannin yleislakko että Kiinan vallankumous että Wienin kapina — on osoittanut, miten ehtymättömät ovat proletariaatin vallankumoukselliset voimat, miten suuret vallankumousmahdollisuudet ovat edessämme, miten horjuvaista on kapitalismin nykyinen osittainen vakaantuminen. Samalla nämä kolme suurta tapahtumaa ovat räikeästi osoittaneet, miten väärä on Kominternin nykyisen johdon linja, miten heikkoja ovat vielä kommunistiset puolueet, miten kau-

heita, suorastaan menshevistisiä virheitä ne vielä tekevät Stalinin ja Buharinin nykyisen johdon alaisena.

Nyt on jo vähänkin järkevälle kommunistille selvää, että meidän olisi pitänyt huomenna — juuri huomenna eikä ylihuomenna, päästämättä ohitse ainuttakaan päivää sen jälkeen kun Pääneuvosto oli kavaltanut Englannin yleislakon, mielenosoituksellisesti hajottaa englantilais-venäläinen komitea, joka siitä hetkestä lähtien, jolloin kavallus tapahtui, muuttui imperialismin aseeksi. Mutta miten menetteli stalinilainen johto? Se odotteli 1½ vuotta, jättäen aloitteenteon kokonaan Thomasille ja Purcellille. Hetkellä, jolloin Englannin työläisjoukot olivat liikkeellä, jolloin sitä elähdytti suuren taistelun innostus, me vaikenimme ja autoimme itse asiassa Thomasia. Ja kun Baldwin oli Thomasin ja Purcellin avulla ehtinyt, tietysti aikanaan, sitoa Englannin työläisten kädet ja jalat, silloin hajoitettiin myöskin englantilais-venäläinen komitea Chamberlainin agenttien aloitteesta. Puolitoista vuotta Stalin ja Kumppanit iskivät ukkosen ja salamän tavoin leniniläisiä siitä, että he vaativat englantilais-venäläisen komitean hajottamista, joka muuttui imperialistien ja heidän agenttiansa välittömäksi aseeksi työläisten keskuudessa. Samaan aikaan lakkaamatta kiihtyi ammattiliikkeen vähemmistöliike — m.m. myös siksi, että ”herttainen sopimus” Yleisv. Ammattiliittojen Keskusneuvoston ja kavalluksen suorittaneen Pääneuvoston välillä ei voinut olla tukahduttamatta vähemmistöliikettä. Samaan aikaan nostivat opportunistit päätään Englannin kommunistisessa puolueessa, ainakin sen johtavissa kerroksissa. Jouduttiin niin pitkälle, että Englannin kommunistisen puolueen keskuskomitean enemmistö pani vastalauseensa Yleisv. Ammattiliittojen Keskusneuvoston ”sekaantumista” vastaan (v. 1927) ja piti ”epätaktillisena”

Yleisv. Ammattiliittojen Keskusneuvoston julistusta Pääneuvostoa vastaan. Jouduttiin siihen, että aivan äskettäin (v. 1927) jotkut Englannin kommun. puolueen keskuskomitean jäsenet arvostelivat oikealta IKKI:n VIII laajennetun täysistunnon teesejä sodasta. Ja stalinilainen johto luonnollisesti vaikenä. Sen näköpiirissä on vain ”tuli vasempaan”. Tuloksena se, että kommunismin asema on Englannissa monta kertaa heikompi, kuin mitä se voisi olla ja mitä sen täytyisi olla suurten lakkojen — suurlakon ja vuorityöläisten lakon jälkeen.

Kiinan vallankumouksesta on puhuttu paljon, emme sitä tässä toista. Kiinan vallankumous kärsi tappion tietysti vain tilapäisen, juuri Stalinin—Buharinin—Martinovin menshevistisen taktiikan vuoksi.

Wienin kapina vielä kerran paljasti nykyisen stalinilaisen johdon täydellisen kyvyttömyyden, johdon, joka käyttää jokaista edullista ja epäedullista tilaisuutta osoittaakseen kyvyttömyytään. Eivät Saksan, Tshekko-Slovakian eikä Ranskan kommunistiset puolueet, joiden ensimmäisinä olisi pitänyt reageerata Wienin kapinaan, kyyenneet aikanaan järjestämään mitään laajempaa solidarisuuden kamppailua kapinoivia työläisiä kohtaan. Shmeralin Keskuskomitea Tshekko-Slovaakiassa kykeni vain kättämään Tshekko-Slovakian sosialidemokraateilta sitä, että he alentuisivat tulemaan luoksemme ja suostuisivat järjestämään yhteisiä kokouksia Wienin kapinan johdosta. Näin menettävät stalinilaiset Pragissa, kahden askeleen päässä Wienistä! Ranskan kommunistisen puolueen päääänenkannattaja ”Humanite” ei ainoastaan ollut ruoskimatta Itävallan sosialipettureita, vaan alussa jossain määrin orienteerautui niiden mukana. Saksan kommunistinen puolue kykeni vain lähettämään Wieniin ”isäkulta” Pickin, joka

Wienin kapinasta kirjoitti vain pari puolittain kaunokirjallista kertomusta. Itävallan kommunistinen puolue on vielä nykyään sitä mieltä, ainakin mitä tulee sen "kuuluiisiin" johtajiin, että tunnuslause neuvostoista Wienissä oli "sopimaton". Tähän mennessä ei nykyinen IKKI ole vielä tehnyt mitään Wienin kapinan perinpohjaisen tutkimisen hyväksi, vetääkseen siitä välttämättömät opetukset, jotka voivat olla hyödyksi koko kansainväliselle kommunistiselle liikkeelle.

Yksikään kommunisti ei saa unohtaa Unkarin neuvosto-tasavallan opetuksia — kirjoitettiin Leninin aikana. Yksikään kommunisti ei saa unohtaa Englannin yleislakon, Kiinan vallankumouksen ja Wienin kapinan opetuksia, — on nykyään välttämättä lisättävä.

*

"Luokkataistelu siirtyy melkein kaikissa Europan ja Amerikan maissa kansalaissodan vaiheeseen. Tällaisissa oloissa eivät kommunistit voi luottaa mihinkään porvarilliseen laillisuuteen. Heidän on kaikkialla perustettava rinnakkainen laiton järjestökoneisto, joka ratkaisevalla hetkellä kykenisi auttamaan puoluetta täyttämään velvollisuuttaan vallankumousta kohtaan". — Näin sanotaan yhdessä 21 ehdosta, jotka Komintern hyväksyi Leninin aikana. Kapitalismin osittainen vakaantuminen aiheutti luonnollisesti vissää muutoksia tilanteessa. Mutta rinnakkaisen laittoiman järjestökoneiston välttämättömyys on kommunisteihin nähden edelleen voimassa. Ajatteleeko kukaan tätä? Ottaako tämän ehdon nykyään vakavalta kannalta kukaan IKKI:n "vankoista" johtajista, kuten Kuusinen, Manuilski, Shmeral, Heintz, Neuman j.n.e. Onpa tästä ehdosta ajattelemisenkin unohdettu. Ja ymmärrettävää miksi. Jos meillä todellakin on edessämme "kymmeniä vuosia" kestävä kapitalismin vakaantuminen,

jos elämämme kausi on kapitalismin taloudellisen, teknillisen ja poliittisen vakaantumisen kautta, niin maksaako silloin vaivaa luoda rinnakkaista laitonta järjestökoneistoa, joka ratkaisevalla hetkellä "kykenisi auttamaan puoluetta täyttämään velvollisuuttaan vallankumousta kohtaan".

Vakava taistelu imperialismia vastaan muutetaan maailmankuuluksi "Imperialismin vastaisen taisteluliiton" kaltaiseksi helinäksi, liiton jonka puheenjohtajaksi on määrätty hyvänlaatuinen pasifisti Lansbury. Sellaisia "järjestöjä", jotka helposti laiskistuvat työssään, mutta vielä helpommin hajoavat, pidetään jonkinlaisina vakavina.

Kominternin VI kongressin koollekutsumisen asemasta, jonka täytyisi ratkaista — jos sitä nimittäin oikealla tavalla on valmistettu — vallitseva kriisi ja viitoittaa kommunisteille todella oikea leniniläinen tie, me kutsumme koolle Lokakuun vallankumouksen 10-vuotisjuhlaksi "vieraiden" kansainvälisen juhla kokouksen Moskovaan, joka ehkä antaakin jonkinlaista hyötyä, mutta joka missään tapauksessa ei voi esittää mitään vakavampaa.

Fascismin vastaiset mielenosoitukset Saksassa, työläisten esiintymiset Pariisissa Saccon ja Vanzettin mestauspäivänä ovat, puhumattakaan Wienin tapahtumista, selvästi osoittaneet, että SSSR:llä on vakavampi liittolainen Lännessä kuin nämä vakavat "vieraat". On vain oikaistava Kominternin linja, on vain kiinnitettävä päähuomio joukkoliikkeeseen, on vain aina muistettava tärkeimmät "sakset": Englannin suurlakko ja kommunistisessa puolueessa 5,000 jäsentä; työläisten kapina Wienissä ja kommunistisessa puolueessa 6,000 henkeä. On välttämättä annettava todella bolshevistinen luonne vähintään kommunistien esiintymisille parlamenteissa, jotta Stecker Saksan valtiopäivillä p a l j a s t a i s i ja

ruoskisi "omaa" porvaristoaan eikä ruokilisi Stresemannia "olemaan loukkaamatta puolueettomuutta", jotta sosialidemokraatit eivät voisi kiittää Cachinia siitä, että hän "kunnioittaa maansa lakeja" j.n.e. Nyt juuri on välttämättä puhuttava parlamenteissa Karl Liebknechtin kielellä.

Me pidämme melua sodasta, me hyväksymme ankaria päätöslauselmia sodasta, mutta Leninin aikana määritely perusehto, — ei saa luottaa porvarilliseen laillisuuteen, on kaikkialla luotava rinnakkainen laitton järjestökoneisto — tämä ehto on vaipunut unholaan.

*

"Kommunististen aatteiden levittämisvelvollisuuteen kuuluu ehdoton velvollisuus harjoittaa väsymätöntä järjestelmällistä propagandatyötä sotajoukkojen keskuudessa. Jos tällainen agitatsioni kielletään poikkeuslailla, on sitä harjoitettava salassa. Tällaisesta toiminnasta luopuminen olisi samaa kuin vallankumousvelvollisuuden pettäminen, eikä se vastaisi III Internationaleen kuulumista".

Nämä lauseet muodostavat yhden tärkeimmän kohdan 21 ehdossa. Tätä vaatimusta Lenin väsymättä aina korosti. Kysyttäneen, minkälainen Shmeral nykyään muistaa näitä ehtoja? Kuka nykyisen IKKI:n virallisista "johtajista" olisi edes unissaan nähnyt viimeisen stalinilaisen kauden kuluessa kommunistista propagandaa sotajoukkojen keskuudessa?

Mutta kuitenkin uusi sota lähestyy. Ja jos vakavasti puhutaan taistelusta sotaa vastaan, niin täytyy luonnollisesti ensimmäisillä sijoilla olla nyt jo — ja varsinkin nyt — propagandan harjoittaminen porvarillisissa armeijoissa. Vv. 1926—27 kokemus — ennenkaikkea kokemus, joka liittyy riittävän suurilukuisten sotajoukkojen lähettämiseen Kiinaan — on kyllin havainnollisesti osoittanut Euroopan kommunististen

puolueiden nykyisten virallisten johtajien koko kyvyttömyyden ja tahdottomuuden suorittaa mitään vakavampaa sodan uhatessa. Nyt ei voi enää olla pienintäkään epäilystä siitä, että jos asiat kommunistisessa Internationalsessa edelleenkin kulkevat samaan suuntaan kuin viimeisten kahden vuoden aikana, niin sodan syttyessä Komintern tekee mitä valtavimman vararikon.

Eräässä 21 liittymisehdon pykälässä (p. 8) vaaditaan: "harjoittamaan järjestelmällistä agitatsionityötä maansa sotajoukkojen keskuudessa jokaista sortotoimenpidettä vastaan, jota harjoitetaan siirtomaaväestön keskuudessa". Tehdäänkö nykyään tässä suhteessa mitään? Melkein ei mitään.

Samaa asiaa kosketellaan myös 21 liittymisehdon 14 pykälässä: "Kommunististen puolueiden on harjoitettava järkkymätöntä propagandaa sotatarpeiden kuljetuksen estämiseksi neuvosto-tasavallan vihollisille, harjoitettava laillista ja laitonta propagandaa työläisten tasavaltojen kukistamiseksi lähetettyjen joukkojen keskuudessa j.n.e.

Nykyajan yhtenä tärkeimpänä tehtävänä on se, että lähestyvän sodan yhteydessä asetetaan tällaisen propagandan harjoittaminen sotajoukkojen keskuudessa (samoin kuin työskentely kuljetustyöläisten keskuudessa sotatarpeiden kuljetuksen estämiseksi kapitalistisille armeijoille) Kominterniin kuulumisen todelliseksi ehdoksi.

*

"On välttämätöntä harjoittaa järjestelmällistä ja suunnitelmanmukaista agitatsionitoimintaa maaseudulla. Työväenluokka ei kykene saavuttamaan voittoa, jollei se politiikallaan ole hankkinut maaseudun köyhälistöä ja vähintään osaa köyhimmistä talonpojista selkensä taakse sekä saanut osan muusta maaseutuväestöstä pysymään

puolueettomana.*) Maaseudulla harjoitettava kommunistinen työ saavuttaa nykyään erittäin suuren merkityksen. Sitä on harjoitettava etupäässä kaupunkien ja maaseudun vallankumouksellisten, kommunististen työläisten avulla, jotka ovat yhteydessä maaseudun kanssa. Tällaisen työn laiminlyöminen tai sen jättäminen epäluotettaviin, puoliksi reformistisiin käsiin on samaa kuin proletaarisen vallankumouksen laiminlyöminen" (p. 5).

Tällä pykälällä on ensiasteinen merkitys. Siinä on selvästi osoitettu kommunististen puolueiden enemmistön työn luokkalinja maaseudulla. Tämä pykälä saa erittäin suuren merkityksen myös lähestyvän uuden sodan yhteydessä. Kysymys propagandasta kapitalistisissa armeijoissa liittyy kiinteästi kysymykseen propagandasta maaseudulla.

Täytetäänkö tätä ehtoa? Ei täytetä.

*

Marxin, Engelsin ja Leninin opilla kansainvälisestä proletaarisesta vallankumouksesta ei ole mitään yhteyttä stalinilaisen opportunistisen kyhäelmän kanssa "sosialismista yhdessä maassa". Tästä puhuvat Marx, Engels ja Lenin kaikissa teoksissaan.

Kommunistisen Internationalen säännöt toistavat ja julistavat Marxin perustaman I Internationalen perustan, nimittäin: "Työn vapauttaminen ei ole paikallinen, kansallinen, vaan yhteiskunnallinen tehtävä, joka koskee kaikkien maiden etuihin, joissa on voimassa nykyinen yhteiskunnallinen järjestö, ja ratketaukseen vaatii kehittyneimpien maiden teoreettista ja käytännöllistä vuorovai kutusta".

*) On kysymys niistä maista, missä proletariaatti ei vielä ole valloittanut valtiovaltaa.

"Maaliskuussa v. 1919 Venäjän Sosialistisen Federatiivisen Neuvostotasavallan pääkaupungissa, Moskovassa, perustettu III Kommunistinen Internationale julistaa juhlallisesti koko maailmalle, että se aikoo jatkaa ensimmäisen Työläisten kansainvälisen yhtymän alkamaa suurta työtä ja suorittaa sen loppuun asti".

"Kommunistinen Internationale asettaa päämääräkseen: käydä taistelua kaikin keinoin, vieläpä aseet kädessäkin, kansainvälisen porvariston kukistamiseksi ja kansainvälisen neuvostotasavallan luomiseksi siirtymisasteena valtion täydelliseen hävittämiseen".

"Imperialistinen sota on hyvin läheisesti yhdistänyt jonkun maan työläisten kohtalon kaikkien maiden proletaarien kohtaloihin. Imperialistinen sota on vielä kerran varmentanut todeksi sen, mitä sanottiin I Internationalen säännöissä: "Työläisten vapauttaminen ei ole paikallinen eikä kansallinen tehtävä, vaan kansainvälinen tehtävä".

"Uusi Työläisten Kansainvälinen Yhtymä (Komintern) on perustettu eri maiden proletaarien yhteistoimintojen organisoimista varten, maiden, jotka pyrkivät samaan päämäärään: kapitalismin kukistamiseen, proletariaatin diktatuuriin ja kansainvälisen neuvostotasavallan luomiseen luokkien kokonaan hävittämiseksi ja sosialismin — tämän kansainvälisen yhtymän ensimmäisen asteen toteuttamiseksi".

Onko tällä kaikella mitään yhteistä stalinilaisen kyhäelmän kanssa "sosialismista yhdessä maassa"? Ei ole. Esitetyistä lauseista uhkuu Marxin ja Leninin todellinen henki.

21 liittymisehtoa, jotka Komintern hyväksyi Leninin aikana, ovat kauttaaltaan saman hengen läpitunkemia. Jonakin aivan itsestään selvänä pidettiin siihen aikaan sitä, mitä ylempänä on esitetty Leninin johdolla tehdyissä Kominternin II kongressin päätöksissä.

Nykyajan "21 ehdon" yhtenä tärkeimpänä pykälänä täytyy olla palautuminen Marxin ja Leninin oppiin kansainvälisestä vallankumouksesta ja Stalinin suorittaman tämän opin oportunistisen tarkistuksen päättävä torjuminen.

"Jokaisen puolueen, joka haluaa kuulua Kommunistiseen Internationaleen, on johdonmukaisesti tuettava jokaista neuvostotasavaltaa sen taistelussa vastavallankumouksellisia voimia vastaan". Näin sanotaan 21 ehdossa.

"Kommunistinen Internationale tukee kokonaisuudessaan ja ehdottomasti Venäjän suuren proletaarisen vallankumouksen, voittoisan sosialistisen vallankumouksen saavutuksia maailman historiassa ja kehoittaa koko maailman proletaareja kulkemaan samaa tietä. Kommunistisen Internationalen on kaikin keinoin tuettava jokaista neuvostotasavaltaa, perustettakoonpa se missä tahansa". Näin sanotaan Kommunistisen Internationalen säännöissä.

Tämän kaiken täytyy luonnollisesti kokonaisuudessaan ja välttämättä jäädä voimaan. Joka ei tätä hyväksy, hän ei ole kommunisti, hän on barrikaadin toisella puolella.

Venäjän vallankumouksen puolesta, proletariaatin diktatuurin puolesta SSSR:ssä — tämä on epäämätön, elementaarinen, kaikkia sitova. Mutta jokainen kommunisti — olkoonpa hän saksalainen, kiinalainen tai ranskalainen — tahtoo myös nyt SSSR:n neuvostovallan olemassaolon 10 vuonna, jolloin proletariaatin diktatuurilla SSSR:ssä on suunnattomat vaikeudet voitettavanaan, tietää, mitä tehdään Venäjän vallankumouksen sisällä, proletariaatin diktatuurin sisällä.

Proletariaatin diktatuurinko puolesta vai sitä vastaan? SSSR:nkö puolesta vai sitä vastaan? Tämä jakaminen on jakamista II ja III Internationaleen. Tämä on kiistaton. Mutta III Internat-

sionalen sisällä on viimeisinä vuosina muodostunut oma jakautuminen. Marxin ja Leninin todellinen oppi t a i k k a sen vetelöittäminen Stalinin ja Buharinin "oppien" reformistisella saastalla — tästä on kysymys. Viime vuosisadan 90-lukuun saakka voi olla "pelkkiä" II Internationalen kannattajia, "pelkkiä" Saksan sosialidemokratian (II Internationalen silloisen johtavan puolueen) kannattajia. Mutta Engelsin kuoleman jälkeen, Bernsteinin ja Wolmarin revisionististen "oppien" ilmestymisen jälkeen ei enää voinut olla pelkästään II Internationalen puolesta, pelkästään Saksan sosialidemokratian puolesta. Täytyi tehdä ero II Internationalen sisällä olevan marxilaisen ja reformistisen siiven välillä; Saksan sosialidemokratian sisällä täytyi erottaa proletaarinen siipi pikkuporvarillisesta siivestä.

SSSR:n puolesta, NKP:n puolesta, Kommunistisen Internationalen puolesta — se, joka tätä ei hyväksy kaikissa olosuhteissa ehdoitta, pienimmittäkin rajoituksitta, hänen kanssaan emme kulje samaa tietä. Mutta hyväksyen kaiken tämän on meidän päivinämmme kommunistilla ei ainoastaan oikeus, vaan myöskin velvollisuus selvittää itselleen, minkälaisia prosesseja on käynnissä Venäjän vallankumouksen sisällä, SSSR:n sisällä, NKP:n sisällä, Kominternin sisällä; hänellä ei ole ainoastaan oikeus, vaan hän on velvollinen kaikissa päivänselityksissä, kaikissa taisteluvaiheissa, minkälaisessa monimutkaisessa tilanteessa tahansa, minkälaisessa historiallisessa kiertelussa tahansa sitkeästi, tarmokkaasti ja loppuun saakka puolustamaan Leninin oppia ja linjaa Stalinin ja Buharinin "oppia" ja linjattomuutta vastaan.

*

Olemme kajonneet vain tärkeimpiin 21 liittymisehdosta, jotka hyväksyttiin

Leninin eläessä. Olemme nähneet, että Stalinin ja Buharinin nykyisen johdon aikana nämä ehdot ovat unohdetut ja tosiasiallisesti likvidoidut. Yritämme nyt samalla esittää nykyajan "21 liittymisehtoa".

Pysyäkseen uskollisena Kominternin kongressien päätöksille, pysyäkseen uskollisena Leninin eläessä noudatetuille liittymisehdoille on:

1. Pysyttävä leninijäisessä aikakautemme arvioimisessa imperialististen sotien ja proletaristen vallankumouksien kautena. Tämä ei kumoa kapitalismin väliaikaista osittaista vakaantumista. Mutta tämä ehdottomasti kumoo Stalinin—Buharinin "teorian" (joka on lainattu sosialidemokraattisilta johtajilta Hilferdingiltä, Kautskyiltä ja Otto Bauerilta) "kymmeniä vuosia" kestävästä vakaantumisesta, ikäänkuin meidän silmissämme laajentuvasta kapitalismin teknillisestä, taloudellisesta ja poliittisesta vakaantumisesta.

2. Pysyttävä kokonaan ja täydellisesti Marxin ja Leninin opin pohjalla kansainvälisestä vallankumouksesta, sellaisena kuin tämä oppi on esitetty Marxin teoksissa, varsinkin I Internationalsen säännöissä, ja Leninin teoksissa, varsinkin Kommunistisen Internationalsen säännöissä. Samalla hyljättävä Stalinin amsterdamilainen "teoria sosialismista yhdessä maassa".

3. Asetettava Kominternin kaiken toiminnan keskipisteeksi se tosiasia, että imperialistien uusi sota SSSR:ää vastaan ei ole ainoastaan uskottavaa, vaan myös kiertämätön, että tämän vaaran siirtäminen tuonnemmaksi, mahdollisimman pitkän ajan voittaminen SSSR:n lujittamiseksi ja kansainvälisen proletariaatin vallankumoukselliseksi tiivistämiseksi täytyy olla yhtenä Kommunistisen Internationalsen tärkeimpänä tehtävänä; että tämän vaaran voisi poistaa vain voittoisaa proletaarinen vallan-

kumous ratkaisevissa maissa.

4. Tämän yhteydessä on erikoisen välttämätöntä vahvistaa ja toteuttaa kaikki se, mitä sanotaan 21 liittymisehdossa (II kongressi) kysymyksessä propagandasta porvarillisten valtioiden sotajoukkojen keskuudessa, järjestelmällisestä agitatsionityöstä "oman" porvaristonsa sotajoukkojen keskuudessa jokaista sortotoimenpidettä vastaan, jota harjoitetaan siirtomaakansojen keskuudessa.

5. Samalla tunnustettava koko Kom-tärkeimmäksi tehtäväksi järkkymätön kommunistisen Internationalsen yhdeksi propagandatyö ja työläisten (ennenkäikkea kuljetustyöläisten) käytännöllinen valmistus sotatarpeiden kuljetuksen estämiseksi neuvostotasavallan vihollisille (II kongressi).

6. Tämän yhteydessä vahvistettava Leninin Haagin kansainvälisen kongressin edustajistolle laatimat toimintaohjeet sodan vastaisesta taistelusta ja asetettava ne kommunististen puolueiden koko käytännöllisen toiminnan perustaksi lähiaikoina. Samalla kumotaan Buharinin v. 1925—26 esittämä kanta, joka sallii kommunistien porvarillisessa Saksassa "puolustaa isänmaataan". Se, joka ottaa vakavalta kannalta Leninin haagilaiset toimintaohjeet, ei voi hetkeäkään pitää Pääneuvoston kavalluksen jälkeen v. 1926 englantilais-venäläistä komiteaa taistelun keskuksena sotaa vastaan. Tarkastettakoon Leninin mielipiteitä miten tahansa, niin isänmaan puolustaminen on samaa kuin Kominternin pettäminen.

7. Yhdenkään kommunistin ei ole unohdettava Englannin suurlakon ja vuorityöläisten lakon opetuksia. Nämä opetukset puhuvat varsinkin siitä, että englantilais-venäläisen komitean säilyttämistaktiikka, sen jälkeen kun Pääneuvosto oli kavaltanut suurlakon, oli menshevismiin kallistuvaa taktiikkaa.

8. Yhdenkään kommunistin ei ole unohdettava Kiinan vallankumouksen opetuksia vv. 1926—27. Nämä opetukset puhuvat varsinkin siitä, että sulautuminen porvarillisiin gomindanilaisiin, neljän luokan liiton saarnaaminen, porvarillisiin kenraaleihin nojaaminen, Kiinan kommunistisen puolueen luopuminen täydellisestä itsenäisyydestään lopputuloksena johtavat menshevismiin ja vallankumouksen kiertämättömään häviöön.

9. Tunnustettava, että leniniläisen porvarillis-demokraattisen vallankumouksen ja sen kasvamisen teoria sosialistiseksi perusteiltaan pitää paikkansa myös Idän maihin nähden, missä talonpoikaisto on vallitsevana. Leniniläisen vallankumousteorian stalinilainen tulkinta Idässä "liittona porvariston kanssa" on verrattavissa bernsteiniläiseen marxilaisen luokkataisteluteorian vääristelyyn ja sen vaihtamiseen maailmankuuluun "luokkien sopuinnun" teoriaan. Stalinin keksimällä vallankumouksen "kolmella asteella" Idässä: alussa yleiskansallinen vallankumous, sitten "agraari"-, sitten sosialistinen vallankumous, — ei ole mitään yhteistä Leninin opin kanssa. Sillä yleiskansallinen vallankumous Idän maissa, missä talonpoikaisto on vallitsevana, onkin juuri agraarivallankumous.

10. Varsinkin pitää järkähtämättömästi paikkansa leniniläinen oppi neuvostoista Idässä. Neuvostojen kieltäminen Idässä silläkin asteella, jolloin vallankumous taistelee vielä proletariaatin ja talonpoikaiston demokraattisen diktatuurin puolesta, merkitsee pesäeron tekoa leninismistä.

11. Yhdenkään kommunistin ei ole unohdettava Wienin työläisten kapinan antamia opetuksia kesällä v. 1927. Nämä opetukset puhuvat kapitalismin osittaisen vakaantumisen kestämydestä vieläpä Europan kaikkein "rauhallisimmissa" kolkissa. Nämä opetukset vahvistavat Kominternin III

ja IV kongressin taktilliset päätöslauselmat (hyväks. Leninin eläessä) siitä, että kapitalismi osittaisesta vakaantumisestaan huolimatta on kasannut niin paljon räjähtäviä aineksia, että uudet vallankumoustaistelut ja vallankumoukset voivat kehittyä myös suurten lakkojen tuloksena j.n.e. Saccon ja Vanzettin mestauksen yhteydessä noussut liike varmentaa samaa. Samaa varmentavat Wienin tapahtumat. Wienin tapahtumat varmensivat samalla oikeiksi Kominternin II kongressin teesitkin siitä, millaisissa oloissa on välttämättä ryhdyttävä perustamaan Työläisten edustajien neuvostoja. Ja pääasia: nämä opetukset vielä kerran osoittivat, että Europan kommunistiset puolueet eivät ole valmiita vallankumouksellisiin esiintymisiin.

12. Kokonaan ja täydellisesti tunnustetaan oikeiksi Leninin esittämät teesit Kominternin II kongressissa talonpoikaiskysymyksessä. Pienimmätkin myönnytyseritykset kulakille ovat leninismistä luopumista.

13. Kokonaan ja täydellisesti tunnustetaan oikeaksi II kongressin päätös (kts. 21 liittymisehtoa) välttämättömyydestä luoda kaikkialla porvarillisissa maissa rinnakkainen laitton järjestökoneisto, joka ratkaisevalla hetkellä (sodan uhatessa j.n.e.) voisi avustaa puoluetta täyttämään velvollisuuttaan vallankumousta kohtaan. Laillisen ja laittoman toiminnan yhdistäminen. Liallinen luottaminen porvarilliseen laillisuuteen on ristiriidassa oikean bolshevismien kanssa.

14. Kokonaan ja täydellisesti tunnustetaan oikeaksi II kongressin hyväksymän 21 liittymisehdon 9 pykälä: "Jokaisen puolueen, joka haluaa kuulla Kommunistiseen Internationaleen, täytyy harjoittaa järjestelmällistä ja väsymätöntä kommunistista toimintaa ammattiliittojen, työläis- ja teollisuusneuvostojen, kulutusosuuskuntien ja muiden joukkojärjestöjen keskuudessa.

Näiden järjestöjen sisälle on perustettava kommunistisia ryhmiä, joiden yhtämittaisella ja väsymättömällä työllä on voitettava ammattiliitot ym. kommunismin asian puolelle. Näiden ryhmien velvollisuutena on jokapäiväisessä työssään kaikkialla paljastaa sosialipatrioottien petollisuutta ja "keskustan" epävakaisuutta. Näiden kommunististen ryhmien täytyy olla täydellisesti alistetut puoluejohdon alle.

15. Kokonaan tunnustetaan oikeaksi II kongressin hyväksymän 21 liittymisehdon 10 pykälä: "Jokaisen Kommunistisen Internationaleen kuuluvan puolueen täytyy käydä sitkeätä taistelua Amsterdamin Internationaleen keltaisia ammattiliittoja vastaan. Niiden täytyy selvästi ja painokkaasti osoittaa ammatillisesti järjestyneille työläisille keltaisesta Amsterdamin Internationalesta eroamisen välttämättömyys".

Varsinkin nyt on välttämättä lisättävä: päättävästi ja lopullisesti tuomitaan SSSR:n ammattiliittojen vähäpätöisimmätkin virtaukset liittyä Amsterdamiin. Tällainen liittyminen merkitsee Kommunistisen Internationaleen tuhoa.

16. Yhteisrintamataktiikka on käsitettävä niin kuin Lenin ja Kommunistisen Internationaleen kongressit sen ovat esittäneet. Ennenkaikkea jää kokonaan voimaan V kongressin määritelmä, jossa sanotaan, että yhteisrintamataktiikka on työläisjoukkojen vallankumouksellinen mobilisointimetodi porvaristoa ja sen agentteja — sosialidemokraatteja vastaan. Yhteisrintaman taktiikka ei missään tapauksessa ole taktiikkaa, jolla pyritään yhteisrintamaan sosialidemokraattisten johtajien kanssa tai liittoon virallisen sosialidemokratian kanssa.

17. Yhteisrintaman taktiikalla pyritään valloittamaan puolelleen ei ainoastaan sosialidemokraattisia työläisiä, vaan yleensä kaikki työläiset, s.o.

puolueettomat työläiset, työläisanarkistit, syndikalistit j.n.e.

Teeseissä Kominternin II kongressin perustehtävistä Lenin kirjoitti: "Kongressi kiinnittää tämän yhteydessä kaikkien tovereiden, varsinkin romaanilaisissa ja anglosaksilaisissa maissa, huomion siihen, että anarkistien keskuudessa on maailmansodan jälkeen kaikkialla havaittavissa syvä aatteellinen jakautumisprosessi suhtautumiskykyksessä proletariaatin diktatuuriin ja neuvostovaltaan. Tällöin on juuri proletariaatin aineiden keskuudessa, joita usein on sysännyt anarkismiin aivan oikeutettu viha opportunistia ja II Internationaleen puolueiden reformismia kohtaan, havaittavissa näiden periaatteiden oikeaa käsittämistä, mikä on sitä laajemmalle levinnyt, jota lähemmin nämä ainekset tuntevat Venäjän, Suomen, Unkarin, Latvian, Puolan ja Saksan kokemukset.

Kongressi pitää sentähden velvollisuutenaan tukea kaikkien proletariaatin joukkoainesten siirtymistä anarkismista III Internationaleen puolelle. Kongressi osoittaa, että todella kommunististen puolueiden toiminnan menestymistä täytyy m.m. mitata sillä, missä määrin ne ovat onnistuneet vetämään puolelleen anarkistisia proletariaatin joukkoaineksia, eikä intelligenssi- ja pikkuporvarillisia aineksia".

Tätä asiaa käsittelee Leninin seuraavat teesit: "III Internationaleen II kongressi kehoittaa kaikkia kommunistisia järjestöjä ja ryhmiä anglosaksilaisissa maissa harjoittamaan, vieläpä siinäkin tapauksessa, vaikka "Maailman teollisuustyöläiset" (I.W.W) ja "Tehdasvanhimmat" eivät heti liittyisikään III Internationaleen, ystävällisten suhteiden politiikkaa näihin järjestöihin nähden, lähentymispolitiikkaa niihin ja niitä kannattaviin joukkoihin, kaikkien vallankumouksien ja varsinkin XX vuosisadalla tapahtuneen Venäjän kolmen vallankumouksen selvittämisen

politiikkaa osoittamalla niiden ylempänä mainittujen katsantokantojen virheellisyys ja luopumatta näiden järjestöjen yhdistämisyrittämisistä yhtenäiseksi kommunistiseksi puolueeksi”.

Huolimatta siitä, että anarkistien keskuudessa (useassa maassa) ja I.W.W:ssä toistaiseksi ovat voitelle päässeet neuvostovallan ja proletariaatin diktatuurin vastustajat, niin esittämiimme Leninin sanoihin sisältyvä perustendenssi on aivan oikea ja pitää paikkansa vielä tänäkin päivänä, mikäli on kysymys rivityöläisistä. On selvää, että ”Saksan kommunistinen työväenpuolue” tai I.W.W. Amerikassa eivät v. 1927 ole samanlaisia kuin v. 1921, aivan samoin kuin ultra-vasemmistolaisuuskaan ei nykyään ole samaa, kuin se oli joku vuosi takaperin. Muutamien ultra-vasemmistolaisten naivi ultra-vallankumouksellisuus on nykyään muuttunut ankaraksi taisteluksi SSSR:ää vastaan, — taisteluksi, joka objektiivisesti auttaa porvaristoa. Eroaminen Katzin ja Korschin kaltaisista y.m. aineksista on kommunististen rivien itsepuhdistusta.

Mutta auttavathan virallisen sosialidemokratian johtajatkin vähintään yhtä paljon porvaristoa proletaarista vallankumousta vastaan, varsinkin SSSR:ää vastaan. Tämä ei estä meitä soveltamasta yhteisrintaman taktiikkaa sosialidemokraattisiin työläisiin nähden. Samallinen täytyy suhteemme olla työläisanarkisteihin, syndikalisteihin ja ”ultravasemmistolaisiin”. Näitä työläisiä on vielä paljon. Äskettäin Profinternin kirjoitti: ”Unitarisissa ammattiliitoissa ja niiden ulkopuolella on vielä paljon rehellisiä proletaareja, jotka eivät ole vapautuneet anarko-syndikalistisista ennakkoluuloista. He vapautuvat niistä vähitellen”. (”Pravda” syysk. 25 p. v. 1927). Tätä sanotaan myös meidän unitarisesta työllistämämme. Sodan vaaran lähefessä ovat anarkistien, syndikalistien ja ult-

ra-vasemmistolaisten mukana kulkevien työläisten keskuudessa uudet ryhmittymät kiertämättömiä. Oikealla taktiikalla me valloitamme kommunistin puolelle monet näistä työläisistä.

”Työväen yhteisrintamalla on ymmärrettävä kaikkien kapitalismia vastaan taisteluhaluisten työläisten yhteisrintamaa, — siis myös työläisten, jotka vielä kulkevat anarkistien, syndikalisten j.n.e. mukana. Romaanilaisissa maissa on tällaisia työläisiä vielä huomattavan paljon. Muissa maissa voivat sellaiset työläiset myös olla apuna vallankumoustaistelussa. Olemassaolonsa ensimmäisistä päivistä Komintern asetui ystävällisten suhteiden kannalle näihin työläisaineksiin nähden, jotka vähitellen vapautuvat ennakkoluuloistaan ja lähentyvät kommunismia. Sitä suurempaa huomiota on kommunistien kiinnitettävä niihin aineksiin nykyään”. Näin päätti Kominternin IV kongressi Leninin johdolla.

Tällä kannalla on Kominternin leniniläinen siipi (oppositzioni) vielä nykyinkin.

18. Jatkaen järjestelmällistä, sitkeää ja kärsivällistä ”vasemmistolaisten” virheiden selittämistä, taistellen päättävästi niitä ”ultra-vasemmistolaisia” vastaan ja katkaisten suhteet niiden kanssa, jotka esiintyvät neuvostovaltaa ja proletariaatin diktaturia vastaan, on samalla pidettävä bolshevismiin pääviihollisena kansainvälisessä mittakaavassa opportunistia, s.o. oikeistolaisia. Tästä johtuu, että Kommunistisen Internationalen täytyy taistelukysymyksessä oikeistolaisia ja vasemmistolaisia vastaan pysyä ylempänä esittämiemme Leninin määritelmien puitteissa ja päättävästi kieltäytyä stalinilaisesta, ytimeltään sosialidemokraattisesta määritelmästä ”tuli vasempaan”.

19. Kokonaan tunnustetaan oikeaksi se, mitä Kominternin II kongressi (ja

senjälkeiset kongressit) on sanonut kysymyksessä puolueen sisäisestä demokratiasta: "Kommunistiseen Internationaleen kuuluvat puolueet on rakennettava demokraattisen sentralismin periaatteelle". (II kongressin hyväksymät 21 liittymisehtoa). Demokraattisella sentralismilla ei ole mitään yhteistä sen puolueen sisäisen demokratian puristus- ja tukahduttamisjärjestelmän kanssa, jota Stalin on toteuttanut viimeisinä vuosina. Leninin eläessä Kominternin kongressit kokoontuivat joka vuosi. Stalinin aikana kerran 4 vuodessa. Leninin eläessä kirjoitettiin, että kommunististen puolueiden keskuskomiteain täytyy olla arvovaltaisia, laajoilla valtuuksilla varustettuja elimiä, "joilla on puolueen jäsenten yleinen luottamus". (II kongressin 21 liittymisehtoa). Tätä ehtoa ei nyt lainkaan täydetä, koska keskuskomiteoihin keinotekoisesti ylhäältä päin nimitetään nöyräniskaisia henkilöitä, koska "tuli vasempaan" karkoittaa kommunistisista puolueista satoja ja tuhansia parhaimpia vallankumouksellisia työläisiä, koska kaikenlainen arvostelu Kommunistisen Internationalen sisällä on tukahdutettu, koska niinkään tärkeästä yleismaailmallisesta kysymyksestä, kuin Kiinan kysymys on, ei sallita julkaista oinoaakaan leniniläisen oppositioiden kirjoittamaa riviä, koska Kominternin virallinen lehdistö lakkaa olemasta mielipiteitten vilkkaana vaihtoareenana, koska byrokratismi ja formalismi täyttää kommunistisen lehdistön kaikki huokokset.

20. Kommunistisen Internationalen ohjelma on rakennettava seuraavien perusasiakirjojen pohjalle, jotka muodostavat Kominternin rautaisen inventarion: 1) teesit porvarillisesta demokratiasta ja proletariaatin, diktatuurista; 2) Kominternin säännöt; 3) II kongressin talonpoikaista koskevat teesit; 4) saman kongressin teesit kansallis- ja siirtomaakysymyksessä; 5) sa-

man kongressin teesit puolueen osuudesta proletarisessa vallankumouksessa; 6) 21 liittymisehtoa Kominterniin; 7) teesit "milloin ja minkälaisissa oloissa voidaan luoda neuvostoja"; 8) NKP:n ohjelma; 9) Leninin kirja luontaisverosta ja yleensä hänen tärkeimmät Neppiä käsittelevät tuotteensa; 10) Leninin laatima haagilainen toimintaohje; 11) Leninin aikana kongresseissa hyväksytyt tärkeimmät taktilliset päätöslauselmat; 12) Leninin viimeiset tuotteet — hänen poliittinen testamenttinsa.

21. V kongressin valitsemista IKKI:n jäsenistä ja kandidaateista on Stalin eroittanut ja poistanut tehtävistään 12 toveria. Näihin IKKI:n jäseniin kuuluu venäläisiä, saksalaisia, tshekko-slovakialaisia, ranskalainen, italialainen, puolalainen ja Kommunistisen Nuorisointernationalen edustaja. Toisin sanoen, on erotettu ja poistettu tehtävistään koko vasemmisto. Saksan kommunistisen puolueen johto on itse asiassa luovutettu oikeistolaiselle Ernst Mayerille, Tshekko-Slovakian kommunistisen puolueen — Shmeralille, Puolan — Varskille, Ranskan ja Italian — keskustaa-neksille. VI kongressi pidetään (j o s pidetään, kuten Stalin nykyään on määrännyt) neljän vuoden kulu t t u a V kongressista. Leninin eläessä kongressit pidettiin vuosittain sodasta, saarrosta j.n.e. huolimatta.

On välttämättä: a) julkaistava kaikki aineisto niissä kysymyksissä, joissa on erimielisyyttä (varsinkin Kiinan kysymyksessä, b) sallittava niiden laaja käsitteleminen kansainvälisessä kommunistisessa lehdistössä, c) otettava takaisin erotetut ja poistetut oppositiolaiset, d) kutsuttava koolle viimeistään keväällä v. 1928 VI kongressi tiukasti noudattamalla sääntöjä ja puolueen sisäisen demokratian periaatteita.

Leninin perustaman Kommuunistisen Internationalen yhtenäisyys on turvattava hinnalla millä hyvänsä. Tämän saavuttamiseksi on välttämättä likvidoitava mahdollisimman pian kaikki Stalinin viime vuosina monessa puolueessa ottamat askeleet Kominternin hajoittamiseksi eritoten Saksan kommunistisessa puolueessa ja NKP:ssä. Saksan kommunistisen puolueen ja NKP:n todellinen vallankumouksellinen yhtenäisyys on mahdollinen vain leninismin lujilla perusteilla. Stalinilaisuutta seuraa kiertämättömästi ei ainoastaan rämettyminen, vaan myöskin kommunististen rivien hajoaminen. Kominternin leniniläisen siiven (oppositiionin) tunnuslauseena on: NKP:n yhtenäisyys, Saksan kommunistipuolueen yhtenäisyys, koko Kommunistisen Internationalein yhtenäisyys yllä esitetyillä perusteilla.

Jälkikirjoitus. Käyttäen hyväkseen kansainvälisen kommunistisen lehdistön monopoolia yrittää Stalinin ja Buharinin ryhmä, sekoittaakseen kortit, "iskeä" meitä Katzilla, Korschilla, Souvarinella, Monattella j.n.e. Todellinen suhteemme kysymyksessä oleviin aineksiin olisi pitänyt kaikille selvitä poliittisista ilmoituksistamme. Mutta kysymys onkin siitä, että Stalin ja Buharin pitävät näitä ilmoituksia takanaan voidakseen helpommin vääristellä totuuden.

Ja samalla suoritetaan tällaisia tempuja: Katzin ja Korschin "lausunnot" luetaan Urbansin ryhmän ansioksi. Tätä todistaa esim. seuraava "tapaus":

NKP:n (b) Keskuskomitean Politbyron kirjelmässä elokuun 23 p:ltä sanotaan:

"Minkälainen katsantokanta" on Maslovin—Ruth Fischerin—Urbansin ryhmällä, käy ilmi vaikkapa seuraavista, kaikille tunnetuista, näiden herrojen ilmoituksista sanomalehtiensä palstoilla:

1) Siitä lähtien, kun Venäjällä muodostui uusi taloudellinen perusta, siitä lähtien, kun vallassa oleva puolue siirtyi kapitalismiin säilyttääkseen valtiovaltamonopoolin käsissään, on Venäjän proletariaatin suhtauduttava tähän valtaan samalla tavalla, kuin minkälaiseen kapitalistiseen valtioon tahansa".

2) "Asiallisesti bolshevikit ovat omistavien luokkien hallitseva ja toimeenpaneva elin, luokkien, jotka kapitalismin käytäntöönnoton tuloksena verratömästi nousivat valtaan".

Nämä todella tappiomielialaa osoittavat, todella vastavallankumoukselliset, todella luopurimaiset katsantokannat, jotka Katz on esittänyt "Mittelungsblattin" 28 numerossa, sälytetään Urbansin kontrolle hänen halventamistarkoituksessa proletaarisena vallankumousmiehenä.

Koska tämän johdosta viime aikoina on levitetty hyvin paljon perättömiä tietoja, pidämme tarpeellisena vielä kerran ilmoittaa:

1. Katzia ja Korschia pidämme henkilöinä, jotka ovat luopuneet kommunismista. Jokaista poliittista yhteyttä heidän kanssaan pidämme bolshevismille sopimattomana. Joka ei ole katkaissut välejänsä Katzin ja Korschin kanssa, hän ei voi olla samaa mieltä meidän kanssa.

2. Mitä tulee Souvarinen nykyisiin mielipiteisiin, niin ne — esim. hänen kantansa kapitalismin vakaantumisesta ja sodan vaarasta — ovat viime aikoina huomattavasti lähentyneet stalinilaisen ryhmän mielipiteitä. Souvarine ei ole meidän miehiämme. Hänen katsantokannoistaan ja aikakauslehdestään emme ole pienimmässäkään vastuussa. Jos otamme Souvarinen "linjan" sellaisena, kuin se nykyään v. 1927 esiintyy, niin se ei ole bolshevismia. Ja hänen SSSR:ään kohdistuva arvostelunsa on jo aikoja sitten mennyt

sallittujen rajojen yli. Erikaisen päätvästi me tuomitsemme Souvarinen horjumisen 20 valkokaartilaisen ammunta-kysymyksessä.

Souvarine ei ole "luopuri" eikä "vastavallankumouksellinen". Sosialidemokraatteihin hän ei ole liittynyt, kuten teki Rosenberg, jonka Stalin v. 1926 oli "valloittanut" puolelleen. Vain perinpohjainen virheittensä korjaaminen tekisi mahdolliseksi Souvarinen takaisin ottamisen Ranskan kommunistiseen puolueeseen. Siihen mennessä emme, toistamme sen, kannamme min-käänlaista vastuuta hänen toiminnastaan.

3. Ehdottoman virheellistä on se, että me muka jossain määrin olisimme edesvastuussa Monatten ja hänen ryhmänsä toiminnasta. Me emme pidä Monattea "luopurina", "vastavallankumouksellisena" emmekä SSSR:n vihollisena". Nämä syytökset ovat viime aikoina tulleet liian halpamaisiksi juuri siksi, että niitä levitellään henkilöistä, jotka niitä eivät ansaitse. Monatte on epäilemättä rehellinen ja uskollinen työväen asialle, mutta hän ei ole kommunisti, bolsheviki, vaan syndikalisti. Lyhyen aikaa hän oli Ranskan kommunistisen puolueen jäsen. Suopeissa oloissa (kts. ylempää) hän olisi voinut kehittyä kommunistiksi. Mutta niiden kiinteiden puitteiden vallitessa, joissa Ranskan työväenliikkeen täytyy itseasiassa elää, Monatte alkoi uudelleen kallistua syndikalismiin. Nyt hän julistaa ammattiliittojen "riippumattomuutta" puolueesta j.n.e.

Äskettäin pidetyssä Ranskan unitaarisen työliiton edustajakokouksessa Bordaui'ssa Monatte ja hänen kannattajansa esittivät vaatimuksen, että unitaarisen liiton säännöistä on poistettava kohta, jossa hyväksytään proletariaatin diktatuuri. Ei tarvitse puhua siitä, että me päätvästi tuomitsemme tällaisen vaatimuksen. Vielä ankaram-

min tuomitsemme sen, että Profintern, kuten käy ilmi tov. Losovskin artikkelista ("Pravda" syysk. 25 p:ltä 1927), antoi tässä suhteessa perään Monattelle. Rehellisiä proletaarisia aineksia meidän on syndikalistien keskuudesta valloittettava ja kasvatettava, mutta tähän ei saa pyrkiä antamalla perään niiden syndikalistisille ennakkoluuloille. Stalinin ja Buharinin nykyisen johdon aikana Profintern tässäkin suhteessa on jäänyt peräsimettä ja purjeitta. Mainitussa Losovskin artikkelissa siteerataan Profinternin unitaarisen työliiton Bordaui'ssa pidetylle edustajakokoukselle lähettämää kirjelmää. Tässä kirjelmässä sanotaan: "Unitaarisissa ammattiliitoissa ja niiden ulkopuolella on vielä paljon rehellisiä proletaareja, jotka eivät vielä ole vapautuneet anarko-syndikalistisista ennakkoluuloista". Muutaman rivin perästä sanotaan samassa kirjelmässä: "Profinternin toimeenpaneva byro kehoittaa teitä tekemään tämän myönnytyksen (poistamaan säännöistä proletariaatin diktatuuria koskevan kohdan) ja peruuttamaan tämän määritelmän... Se (myönnytys) voimistuttaa yhteyttä järjestöjen ja niiden rehellisten, tosin vähälukuisien työläisten välillä, jotka eivät ole vapautuneet sodanedellisistä anarko-syndikalistisista ennakkoluuloista".

Samassa kirjelmässä siis esiintyy hyvin lähellä toisiaan kaksi kokonaan vastakkaista ajatusta: niitä rehellisiä proletaareja, jotka eivät ole vapautuneet anarko-syndikalistisista ennakkoluuloista, on "paljon" ja ne ovat "vähälukuiset".

Proletariaatin diktatuuria koskevan kohdan poistaminen säännöistä Monatten syndikalistisen ryhmän vaatimuksesta merkitsee peräänantamista syndikalistisille ennakkoluuloille, eikä taistella niitä vastaan. Kominternin leniniläinen siipi (oppositzioni) ei ainoastaan ole ottamatta tällaisista myönny-

tyksistä aiheutuvaa vastuuta kannettavakseen, vaan päättävästi tuomitsee tällaiset myönnytykset.

*

Tällainen on meidän todellinen suhteemme mainittuihin poliittisiin ryhmiin ja "johtajiin". Tämä ei meitä estä taistelemasta jokaisen näitä ryhmiä kannattavan rehellisen työläisen leninismien puolelle valloittamiseksi.

Kominternin leniniläinen siipi (oppositio) ei nykyään ole kovinkaan helpossa asemassa; ryöppyä vyöryvät sortotoimenpiteet sitä vastaan, sitä yritetään erottaa työläisjoukoista, siltä riistetään tuli ja vesi; sen ei anneta tuoda julki mielipiteitään kommunistisessa lehdistössä; sen kimppuun pääsevät kaikkien maiden schmeralit ja pepperit; sen mielipiteitä vääristellään

joka askeleella. Leninin todelliset kannattajat eivät pelkää vaikeuksia, he suoriutuvat kaikista esteistä. Mutta voittaakseen nämä vaikeudet on välttämätöntä täydellinen aatteellinen selvyys omissa riveissä. Missään tapauksessa ei ole sallittava, että meitä "vahingoitetaan" Katzin ja Korshin, Souvarinen tai Monatten kaltaisilla "liittolaisilla".

Meitä ei peloitse se, että rivimme nykyään ovat vähälukuiset. Maailman poliittisten tapahtumien koko kulku, kansainvälisen työväen- (ja vallankumous-) liikkeen koko kehitys, käänne puolueen sisäisessä taistelussa päivä päivältä yhä selvemmin ja täydellisemmin vahvistavat käsityskantamme oikeaksi. Tulevaisuus kuuluu Kominternin leniniläiselle siivelle.

Vastaus tov. Sinovjeville.

1. Tov. Sinovjev revisoi Kominterniin liittymisen ehtoja.

TOISEN yleismaailmallisen kongressin hyväksymät 21 Kominterniin liittymisen ehtoa ovat oikeita leniniläisiä ehtoja. On valhe, että nämä 21 ehtoa ovat menettäneet aktualisen merkityksensä Kominterniin nähden. Ne pysyvät voimassa, ei ainoastaan muodollisesti, vaan ne muodostavat kapitalistisissa maissa suoritettavan käytännöllisen työmmen yhden lujimmista tukipylväistä. Meille nämä 21 ehtoa, — sellaisina kuin ne ovat, sellaisina kuin ne on muovattu Leninin osoitusten mukaan, — ovat edelleen hyvät. Meillä ei suinkaan ole aikomusta hävittää «nykyistä aikaa varten» vanhoja koeteltuja liittymisehtoja, muuttaa niitä tai tehdä uusia.

Mutta tähän, tov. Sinovjev, **tehän olette nyt kirjoittanut leniniläisten asemesta uudet «sinovjevilaiset» 21 ehtoa.** Minkätähden? Jos on totta se, että te yhä vielä seisotte II yleismaailmallisen kongressin hyväksymäin leniniläisten 21 ehdon pohjalla, jos te todella katsotte, kuten vakuutatte, että nämä vanhat ehdot ovat hyvät nykyistäkin aikaa varten ja että niitä tulee kokonaan ja

täydellisesti sovelluttaa käytäntöön, niin minkätäkia, sallikkaa kysvä, te asetatte ne tarkistuksen alaisiksi? Miksikä ja minkätäkia on kirjoitettu **uudet**, teidän «nykyajan 21 ehtoa»?

Loogillisesti tässä on mahdollista vain kaksi selitystä: joko vanhat, leniniläiset, ehdot eivät sisällä jotakin, joka teille nykyaikana näyttää tarpeelliselta tätä tai tuota tarkoitusta varten, taikka ne, päinvastoin, sisältävät jotakin, joka teille nykyaikana näyttää sopimattomalta, ei hyväksyttävältä. Mikä tässä on oikein — ensimmäinenkö, toinenko vaiko molemmat yhdessä?

Minusta näyttää, että kumpikin on oikein ja todistan sen tässä.

Ensinnäkin, uudet sinovjevilaiset, «nykyajan 21 ehtoa» sisältävät joka pykälässä, kuten jokainen voi päästä vakuutetuksi, selviä tai peitettyjä fraksionisia hyökkäyksiä NKP:(b:n) KK:ta ja Kominternin Tpk:ta vastaan. Tätä ei voida löytää «vanhoissa» leniniläisissä ehdoissa. Nämä «vanhat» ehdot ovat täysin kelvolliset leniniläiselle puolueel-

le ja leniniläiselle Internationalelle, mutta kuinka vähän ne kelpaavatkaan trotskilaisen oppositioonin fraksionisia tarkoituspieriä varten. Esittää **fraksioninen platformu** 21 pykälässä—kas sitä varten tov. Sinovjev piti leipoa nämä leniniläisvastaiset «nykyajan 21 ehtoa».

Tov. Sinovjev, jos tov. Lenin eläisi, ette te varmaankaan olisi kirjoittaneet tuonlaatuksia «nykyajan 21 ehtoa», eikös asia ole niin? Sillä jos te olisitte rohjenneet ryhtyä johonkin tuon tapaiseen,—niin kuinka säälimättömästi—ja asiasta kyllä!—Iljitsh olisi murskannut nämä teidän fraksioniset ehdonne! Hän, ikävä kyllä, ei voi sitä tehdä, mutta jos te voitte väittää, että nämä teidän vastaleivotut „21 ehtoanne“ eivät edusta vanhoihin ehtoihin nähden fraksionista platformua, niin ei edes kenelle hyvänsä pioneerillekaan ole vaikeata saada teitä kiinni valheesta.

Toiseksi, vanhat, leniniläiset 21 ehtoa sisältävät erittäin tärkeän, erittäin oleellisen osan, joka nyt, tov. Sinovjev, on muodostunut teille epämukavaksi. Toisen yleismaailmallisen kongressin päätöslauselman tästä osasta te artikkelissanne tyystin vaikenette. Teistä näyttää „nykyaikana“ sopimattomalta muistaa tämä tärkeä asia.

Mistä on kysymys? **Puoluekurista**. Ei ainoallakaan sanalla tov. Sinovjev ole maininnut artikkelissaan niistä II kongressin hyväksymään 21 ehdon sisältämistä määräyksistä, jotka määrittelevät lujan, bolshevistisen puoluekurin, vaativat ja säännöstelevät sen noudattamista. Sellaisia määräyksiä 21 ehdon joukossa ei tietenkään ole vähän, tärkeimmät niistä sisältyvät 12 ja 16 pykäliin. Kahdennestoista pykälästä tov. Sinovjev, totta kyllä, yhtä ja toista lainaa, mutta ei sitä, mitä siellä on sanottu keskitetyn puoluejärjestön ja puoluekurin välttämättömyydestä. Esitän tässä täydellisenä koko pykälän (alleviivaten samalla sen, mitä tov. Sinovjev ei siitä lainaa):

«12. Kommunistiseen Internationaleen kuuluvien puolueiden tulee olla rakennetut demokraattisen „sentralismin“ periaatteen mukaisesti. Kärjistyneen kansalaissodan nykyisellä kaudella kommunistinen puolue voi täyttää velvollisuutensa vain siinä tapauksessa, jos se tulee järjestetyksi mahdollisimman sentralistisella tavalla,

jos siinä tulee vallitsemaan rautainen kuri, joka lähentelee sotilaskuria ja jos sen puoluekeskus tulee olemaan valtaajittävä arvovaltainen elin laajoine valtuuksineen, ja nauttii puolueen jäsenten yleistä luottamusta».

Seuraava kolmastoista pykälä, jota tov. Sinovjev ei lainkaan mainitse, kuuluu:

«13. Kommunistipuolueiden niissä maissa, joissa kommunistit saavat laillisesti toimia, täytyy määrättyjen väliaikojen kuluessa toimeenpanna puhdistuksia (uusien jäsenten luetteloimisia) puoluejärjestöissä voidakseen järjestelmällisesti puhdistaa puoluetta siihen kiertämättömästi takertuvista pikkuporvarillisista aineksista».

Jo ensimmäisessä pykälässä on mm. sanottu: «Aikakausi- ja muut julkaisut sekä kaikki puolueen kustannusliikkeet on täydellisesti alistettava puolueen Keskuskomitean alaisiksi».

Kuudennentoista pykälän teksti, josta tov. Sinovjev myös kokonaan vaikenee artikkelissaan, on tällainen:

«16. Kommunistisen Internationaleen kongressin kaikki päätökset, kuin myöskin sen Toimeenpanevan Komitean päätökset, ovat velvoittavia kaikkiin Kommunistiseen Internationaleen kuuluviin puolueisiin nähden. Mitä kärjistyneimmän kansalaissodan olosuhteissa toimivan Kommunistisen Internationaleen tulee olla rakennettu paljon suuremmassa määrässä keskitetysti kuin oli asianlaita II internationalessa. Tällöin Kommunistisen Internationaleen ja sen Toimeenpanevan Komitean on kaikessa toiminnassaan luonnollisesti otettava huomioon erilaiset olosuhteet, joissa eri puolueiden on taisteltava ja toimittava, sekä tehtävä yleisesti velvoittavia päätöksiä vain sellaisissa kysymyksissä, joissa nämä päätökset ovat mahdolliset».

Tov. Sinovjev, miksikä te vaikenette tämänluontoisista määräyksistä, jos te todella tahdoitte, kuten vakuutatte, ottaa tehtäväksenne «Leninin aikana muovattujen Kominternin 21 ehdon puolustamisen».

Käviköhän tämä kaikki noin vain sattumalta? Taikka ehkäpä te yksinkertaisesti unohditte ne? Ei, tuontapaiset «aukot» eivät esiinny satunnaisina. Te ette ole voineet unohtaa näitä määräyksiä. Muistelkaapa, kuinka monta kertaa te yhdessä meidän tois-

ten kanssa teroitte juuri näiden määräysten merkitystä kommunistiselle työlle? Ei vain sata kertaa, vaan tuhatkertaisesti te ennen alleviivasitte bolshevistisen sentralismin ja «rautaisen kurin» koko tärkeiden, kuin myöskin Kominternin johtavien instanssien kaikkien päätösten velvoittavuuden. Kaikki Kominternin jaostot saivat tällaisia ohjeita teiltä ja Kominternin Tpk:lta. Ja nyt yht'äkkiä — te kai yksinkertaisesti, vaikeumalla, vedätte ristin 21 ehtomme tämän kaikkein arvokkaimman osan yli, vai kuinka, tov. Sinovjev?

Teidän artikkelissanne voidaan löytää vain yksi ainoa selitys (artikkelin lopussa) tälle tällaisten asiain häviämislle, nim seuraava:

«Me pysähdyimme vain tärkeimpiin 21 ehdosta, jotka ovat laaditut Leninin aikana».

Anteeksi, **ettekös** te enää „nykyaikana“ **puoluekuria lue kuuluvaksi 21 ehdon tärkeimpien pykälien joukkoon?** Kas vain? Niinkös kaukana te nyt olette leninismistä? Mutta olihan ennen, jos muistatte, toisin. Ennen horjumaton puoluekuri oli,—kuten te silloin oletitte ja kuten me yhä edelleen oletamme,—periaate, jota ei voida eroittaa leninismistä. Leninin hengen mukaisesti me Kominternin toiminnassa olemme selittäneet puoluekuria koskevan kysymyksen ei ainoastaan **organisatorisena**. Vaan myöskin mitä tärkeimpänä **poliittisena** kysymyksenä. Sillä ilman kuria puolueemme riveissä on mahdotonta saavuttaa «ehdotonta sentralismia» ja «proletariaatin ankarinta kurinalaisuutta», jotka Leninin sanojen mukaan ovat «yhtenä perusehdoista voiton saamista varten porvaristosta». Ja sopusoinnussa seikkaperäisempien ohjeiden kanssa, joita Lenin antaa tässä kysymyksessä,—muun muassa myöskin kirjansa «Vasemmistolaisuus lastentautina Kommunismissa» toisessa lauseessa,—Kominternin Tpk. on koko ajan instruoitunut eri puolueita, pyrkien lujittamaan proletaaria kuria.

Joka tässä kohden revisoi leninismia,—se on aina ollut Kominternin Tpk:n mielipide,—hän tahtoo horjuttaa sen perusteita. Tämä on ollut yksi niistä peruskohdista, jonka mukaan Trotski on lakkaamatta ollut ristiriidassa bolshevismiin, leninismiin kanssa. Ennen te, tov. Sinovjev, osasitte selittää tämän paljon, paljon paremmin kuin minä. Mutta nyt?:

Nyt te itse revisoitte tässä kysymyksessä leninismia. Niin sanoilla kuin myöskin teoilla.

Teidän fraktisioniselta näkökannaltanne katsoen tämä ehkä näyttää «luonnolliselta». Sillä ettehän te enää kuulu puolueen ja Kominternin johtoon. Puolue ja Komintern ovat useissa päätöslauselmissa tuominneet teidän muuttuneet katsantokantanne ja teidän ryhmätoimintanne. Tämäntähden (kaiken todennäköisyyden mukaan) kaikki puoluekurin vaatimukset näyttävät teistä raskautavilta eivätkä hyväksyttäviltä, sillä tähän käynte taistelua juuri puoluekuria vastaan. Mitäpä tässä, me sen tiedämme ja tiedätte myös te Mutta olkaa niin armollinen ja sanokaa, mitenkä te nyt voitte esittää **taistelun puoluekuria vastaan leniniläiseksi periaatteeksi?** Kuka ottaa vakavasti teidän sananne! Mutta jos ne otetaan vakavasti, niin on ne otettava mitä törkeimpänä poliittisena väärennyksenä.

Teidän taistelunne puoluekuria vastaan on otettava vakavasti. Ja tämän ohessa teidän v. 1927 suorittamienne tekojen ja lokakuussa v. 1917 suorittamienne tekojen yhteys. Miksikä Lenin tuomitsi teitä silloin niin ankarasti? Ei tietystikään niin paljon aatteellisen virheen tähden, kuin puoluekurin ja yleensä proletaarisen vallankumouksellisen kurin mitä törkeimmän ja vahingollisimman rikkomisen tähden.

Olen pakoitettu muutamilla sanoilla muistuttamaan tässä mitenkä asia oli. Tämä ilmenee hyvin havainnollisesti nyt julkaisuista silloisen KK:n pöytäkirjoista. Istunnossa 10 p. lokakuuta KK lausui mielipiteensä aseellisen kapinan puolesta 10 äänellä 2 (Sinovjevia ja Kamenevia) vastaan. Mutta ei tämä äänestys, eikä tässä yhteydessä ollut poliittinen erimielisyys enemmistön ja vähemmistön välillä (vaikka se koskikin niin tärkeätä kysymystä) kärjistänyt puolueen sisäistä tilannetta. Sen kärjisti se, mitä toverit Sinovjev ja Kamenev tekivät sen jälkeen. Seuraavana päivänä istunnon jälkeen he lähettivät kirjeen tärkeimmille lääninkomiteoille ja fraktioille agiteeraten siinä hyväksyttyä päätöstä vastaan. Viikon kuluttua (16 p. lokakuuta) tapahtui KK:n ratkaiseva istunto, jossa entinen päätöslauselma varmistettiin 19 äänellä 2 vastaan. Seuraavana päivänä toverit Kamenev ja Sinovjev lähet-

tivät kapinaa vastustavan ilmoituksensa (Kamenevin allekirjottamana) puolmenshevistiselle sanomalehdelle «Novaja Shisnille». Näin oli asia,

Tov. Leninin kirjeestä ilmenee, että tov. Sinovjev yritti tehdä oikeutetuksi vetoamisen alempiin puoluejärjestöihin sillä, että myöskin Lenin jo ennen sitä, kuin minäkäänlaisia päätöksiä oli tehty», lähetti kirjeitään. Tämän johdosta Lenin sanoo:

„Kirjaimellisesti näin kirjoittaa S., alleviivaten itse 4 viivalla sanan **ennen**. Onko tosiaankin vaikea ymmärtää, että **ennen** sitä kuin keskus on päättänyt asian lakosta, voi agiteerata sekä puolesta että vastaan, mutta sen **jälkeen** kun on tehty päätös lakon puolesta (lisäpäättöksen jälkeen on tämä salattava viholliselta, sen jälkeen agiteeraaminen lakkoa vastaan on lakkorikkuruutta. Jokainen työläinen ymmärtää tämän.“

Toisessa puolueen jäsenille osoitetussa kirjeessä Lenin mm. kirjoitti:

„Ja tällaisessa kysymyksessä, sen jälkeen kun keskus on tehnyt päätöksensä, väitellä tätä **julkaisematonta** päätöstä vastaan rodsjankojen ja kerenskien edessä, ei puolueen lehdessä, — voidaanko kuvitella petturimaisempaa, lakkorikkurimaisempaa tekoa.“

Jos rinnastetaan bolshevistisen kurin kannalta katsoen näitä toverien Sinovjevin ja Kamenevin tekoja lokakuussa 1917 samojen toverien nykyisiin tekoihin, niin voidaan löytää sekä eroavaisuutta että yhtäläisyyttä. Konkreettinen tilanne oli silloin toinen kuin nyt, vaikka ei se nytkään ole vähemmän vakava: silloin oli proletariaatin vallan valtaamisen aatto, nyt on proletariaatin diktatuuria vastaan tähdätyn sodan imperialistisen valmistelun tilanne. Puolueen konkreettinen perustehtävä oli silloin toinen kuin nyt, vaikka ei se nytkään ole vähemmän tärkeä: silloin—aseellinen kapina, nyt—sosialistisen isänmaan puolustaminen. Esittivätkö toverit Sinovjev ja Kamenev mielipiteensä näitä puolueen perustehtäviä vastaan yleensä, periaatteellisesti? Eivät, eivät silloin, eivätkä nyt. He kirjoittivat silloin selvästi („Novaja Shisn“ 17 p. lokakuuta v. 1917):

„Yksikään puolue ja kaikkein vähimmin meidän puolue... ei voi olla pyrkimättä valtaaan, valtiiovallan välineillä toteuttamaan ohjelmaansa. Yksikään ennen vallankumousta toimiva puolue ja kaikkein vähimmin

meidän puolueemme, proletariaatin, katpunkin ja maaseutuköyhälistön puolue, ei voi, sillä ei ole oikeutta luopua, kieltäytyä kapinasta. Kapina maan tuhoon vievää valtaa vastaan on työtäkevien joukkojen kieltämätön oikeus ja, määrättyillä hetkillä, niiden puolueiden velvollisuus, joihin joukot luottavat. Mutta... jne.

Mutta... he saboteerasivat, he vetivät risin kapinan päälle „kysymyksessä olevissa olosuhteissa“, he yrittivät lykätä sitä tuonnemmaksi ja tässä tarkoituksessa he vetivät etualalle muita tehtäviä (perustavan kokouksen).

Ja nytkään ei tov. Sinovjev ole puolueen päivänpolttavaa peruskysymystä vastaan yleensä, periaatteellisesti. Hän kirjoittaa jälleen yhtä selvästi artikkelissaan:

„Venäjän vallankumouksen puolesta, proletariaatin diktatuurin puolesta SSSR:ssä — se on kiistämätöntä, se on alkeellista, se on aapistotuus, se on yleisesti velvoittavaa. Mutta...“

Mutta... kaikkein tärkeimpänä hän „kysymyksessä olevissa olosuhteissa“ pitää agiteerausta ei imperialistien sotavalmistelua vastaan, vaan sitä vastaan, „mitä tehdään Venäjän vallankumouksen, proletariaatin diktatuurin, SSSR:n, NKP:n, Kominternin sisällä.“

Tässä koko trotskilainen oppositio näkee tärkeimmän konkreettisen tehtävänsä ja toimii sen mukaan. „Suurin kaikista vaaroista“ on oppositioille ei suinkaan imperialistinen sodanvaara, vaan vaara SSSR:n ja Kominternin sisällä („valtakomento“). Viime aikoina ovat he tämän usein ja avoimesti lausuneet julki (83:n kirje, Trotski, Trainee jne.).

On aivan selvää, että oppositio nyt taistelullaan SSSR:n ja Kominternin „sisällä“ saboteeraa ja ehkäisee meidän päivänpolttavan perustehtävämme, SSSR:n puolustamisen vihollisiamme vastaan, ratkaisemista (samoin kuin toverien Sinovjevin ja Kamenevin esiintyminen KK:n päätöstä vastaan 10 vuotta sitten oli omansa saboteeraamaan ja murtaamaan Lokakuun vallankumousta).

He esiintyvät nytkin vasta-agitatsionillaan sen **jälkeen**, kun puolueen (ja Kominternin) johtavat elimet ovat hyväksyneet päätöksen. Nytkin he julkaisevat puoluevastaisia asiakirjojaan puoluelehdistön ulkopuolella. He antavat painattaa puolueen vihollisten

(Maslov) lehdistössä mistään piittaamatonta, parhaavaa, valheellista polemiikkaa vieläpä puolueen julkaisemattomia päätöksiä ja asiakirjoja vastaan. He puolestaan julkaisevat sellaisia asiakirjoja, joiden julkaiseminen tuottaa vahinkoa SSSR:n puolustamiselle ja on KK niiden julkaisemisen sentakia kieltänyt. He julkaisevat m.m. sellaisiakin valheellisia väitöksiä Kominternin ja puolueen päätöksistä ja suunnitelmista, joita ei voi sanomalehdistössä kumota, „vahingoittamatta vielä enemmän asiaa“ (kuten Leninin sanojen mukaan oli asianlaita myöskin lokakuussa v. 1917.).

Kas tässä jamassa ovat asiat.

Käsittekö te nyt тов. Sinovjev, nykyisen käyttäytymisenne ja lokakuussa v. 1917 tekemänne suuren virheen sisäisen yhteyden? Ei ole suinkaan satunnaista se, että te haluatte Kominternin 21 leniniläisestä ehdosta heittää ulos «rautaisen kurin» ja että teidän uusissa 21 ehdossa ei ole ainoatakaan sanaa puoluekurista. Näillä teidän «nykyajan 21 ehdolla» on tarkoituksena hävittää itse vallankumouksellinen, proletaarinen, leniniläinen rautainen kuri, jota te myös lokakuussa v. 1917 yrititte värjätä uudestaan.

Teidän uudet nurkantakaiset 21 ehtoanne eivät ole liittymisehtoja Kommunistiseen Internationaleen. Kaikki maailman kommunistiset puolueet kumoavat päättävästi ne. Liittymisehtoja teidän trotskilaiseen fraksioniinne ja, ehkäpä, trotskilaiseen puolueeseen,—kas sitä ne ovat.

Myöskin lokakuussa v. 1917 te kirjoititte «puolueen yhtenäisyyden» puolustamisesta, mutta Lenin luki silloin rivienne välistä puolueen hajottamisuhkauksen. Hän kirjoitti:

«Ja tämän jälkeen Sinovjevillä on vielä hävyttömyyttä kirjoittaa:

Näin tuskin lujitetaan puolueenyhtenäisyyttä.

«Suvaitkaapa nimittää tätä muuksi kuin hajottamisuhkaukseksi. Minä vastaan tällaiseen uhkaukseen, että menen loppuun saakka» jne

(Lenin vaati Sinovjevin ja Kamenevin erottamista puolueesta),

Jos te, тов. Sinovjev, luisuttuanre nyt trotskilaiseen uomaan, fraksionisessa sokeudessaanne todella ajattelette uuden puolueen perustamista, niin me kuitenkin neuvomme teitä ja kaikkia teidän kannattajianne sitä ennen vielä kerran miettimään päanne ympäri ja ennen kaikkea muistamaan Leninin seuraavia sanoja, jotka hän lausui lokakuussa v. 1917.

«Perustakoot herrat Sinovjev ja Kamenev oman puolueensa yhdessä muutamien kymmenten hätääntyneiden ihmisten taikka perustavakokousehdokkaiden kanssa. Työläiset eivät sellaiseen puolueeseen mene, sillä sen ensimmäisenä tunnuslauseena tulee olemaan:

«Keskuskomitealaisilla, jotka ovat voitettut KK:n kokouksessa ratkaisevaa taistelua koskevassa kysymyksessä, on lupa mennä muihinkin kun puolueen lehtiin hyökätäkseen puolueen julkaisemattomia päätöksiä vastaan.»

„Rakentakoot he itselleen tuollaisen puolueen; **meidän bolsheviikkien työväenpuolue vain voittaa siitä.**“

Kominternin nykyistä politiikkaa vastaan suunnattuihin тов. Sinovjevin artikkelissa oleviin hyökkäyksiin vastaan tämän artikkelin jatkossa. Silloin paljastuu missä todellinen opportunisti pitää pesäänsä,

O. V. Kuusinen.

Редакционная Коллегия: Г. Ровио, Юрий Сирола, Лаури Летонмяки, В. Оянен, И. А. Кому.

Hinta 75 kop.

